

Vassula Rydén

NEBESA SO RESNIČNA,
RESNIČEN JE TUDI PEKEL

PRIČEVANJE OČIVIDKE O TEM, KAR NAS ČAKA

SLUTNJE

V življenju mi je dano, da vidim duhovni svet. Vidim angele in svetnike in ostala nadnaravna bitja. Vidim duše pokojnih. Tako jasno jih vidim, kot vi vidite živeče. Nekateri ljudje slišijo glasbo in pišejo simfonije, drugi imajo to sposobnost, da lahko razrešijo izredno zapletene matematične enačbe.

Dana mi je bila sposobnost, da vidim nadnaravno ...

Moj videz tega sicer ne kaže. Izgledam in se vedem kot vsi ostali. Nisem nuna ali puščavnica, niti ciganka – vedeževalka. Sem takšna kot vi, le da prejemam videnja sveta v razsežnosti, ki močno presega vas in mene.

Gre za nevidni svet, ki nas obdaja – svet angelov in demonov, moči in sil, ki vplivajo na vsak trenutek v našem življenju. Ko gledam ta nevidni svet, se spremeni moje dojemanje materialnega sveta, kar mi pomaga razumeti pomen, ki je skrit za številnimi nerazjasnjenimi vprašanji v našem življenju.

- Kam gredo ljudje, ko umrejo?
- Ali obstajajo nebesa in pekel in morda še kaj vmes?
- Ali demoni in zli duhovi zares obstajajo, ali so zgolj mit?
- Ali se vse zgodi z razlogom?
- Če je Bog dober, zakaj dopušča, da trpimo?
- Ali lahko sanje in slutnje napovejo prihodnost?
- Ali živimo v poslednjih dneh?
- Ali bo na koncu prišlo do Božje pravičnosti?

Neskončna vprašanja ... o življenju, smrti in o tem, kakšno je naše poslanstvo na zemlji. Na številna tovrstna vprašanja lahko odgovorimo zgolj, če na njih pogledamo z druge perspektive – kot če bi pogledali na narobno stran gobelina in videli, kako so vse niti prepletene in kako to prepletanje tvori krasno podobo.

Že v zgodnjih letih mi je Bog zaradi njemu lastnih razlogov podaril skrivnostne izkušnje, s katerimi mi je omogočil, da gledam z drugačne perspektive.

To je zgodba o osupljivih, neverjetnih izkušnjah in srečanjih z Bogom – in o tem, kaj te izkušnje pomenijo za mene, za vas in za ves svet.

ZAČETKI

Bila sem v poznih najstniških letih v Švici, ko sem prvič videla »mrtve«. V naši družinski hiši so se nekega dne kar pojavili in se posedli na tla okrog mene. Vsi so bili videti enaki. Moški in ženske, ki jih med seboj nisem mogla razločiti, so sedeli drug poleg drugega, kot da bi bili zlepljeni skupaj. Vedela sem, da so resnični, čeprav tudi nisem dvomila, da so mrtvi. Vsi so bili enaki: brez las na glavi, s sivkastim tenom in nekoliko shirani. Njihova oblačila pepelnate barve so bila tako neizrazita, da so bila komaj opazna.

Nisem vedela kdo so, niti zakaj so me obkrožili, vedela pa sem, da so to duše umrlih. Od časa do časa, brez kakršnegakoli opozorila, sem z očmi svoje duše v hiši videla množice mrtvih ljudi. To, kar je name naredilo največji vtis, je bil njihov molk in spoštovanje, ki so ga imeli do mene.

Opazila sem, da se je nekdo, ki je bil v sredini skupine, dvignil nad ostale, kar je bilo opozorilo vsem, naj bodo tiho in naj me ne motijo. Tako so sedeli več ur, kot da čakajo, da se

bo nekaj zgodilo, ali pa so tam našli tolažbo in mir. Zanimivo, da me njihova navzočnost ni nikoli motila ali preplašila. Nikoli se nisem spraševala, zakaj jih vidim ali kaj to pomeni. Popolnoma sem se zavedala, da jih nihče drug v moji bližini ne more videti, zato o njih nikoli nisem govorila, niti svojim staršem ne.

Na začetku so bili »mrtvi« tiho, toda kasneje so se začeli izražati na različne načine: z govorom in s kretnjami, tako da sem lahko razumela, kaj želijo. Mnogo kasneje – dvajset let pozneje – sem razumela pomen njihove prisotnosti. Niso več tiho sedeli okrog mene, ampak so se pojavljali posamično; pokazali so, da so prisotni ali pa so mi dali znak, da potrebujejo pomoč, zlasti molitev. Neštetokrat sem pozno ponoči ali pred sončnim vzhodom zelo jasno slišala trkanje na vrata; včasih je pozvonil zvonec. Ko sem odprla vrata, nisem videla nikogar, toda čutila sem prisotnost in vedela sem, da duša kliče na pomoč.

Včasih me je dvignilo v njihov svet in znašla sem se med njimi. Ni šlo za prenos mojega fizičnega telesa, ampak mojega duha, ki se je na mistični način povezal z mrtvimi. Jasno so me lahko videli. Vedeli so, da nisem ena od njih, da sem živa in še vedno na zemlji. Nekateri so celo pokazali svoje presenečenje, kot da bi želeli reči: »Kaj počneš tukaj med nami?«

Jasno je bilo, da trpijo in njihova povezava z mano je bila način, s katerim so prosili za pomoč.

Minilo je več let preden sem se znala odzvati ...

Videnje mrtvih ni bila moja prva izkušnja z »drugim svetom«. Bila sem stara približno štiri leta, ko so se mi začele pogosto pojavljati nočne more, v katerih sem videla nadnaravni svet.

Če kdo vpraša: »Ali lahko demon povzroči nočne more?« Odgovorim: »Da, lahko.« Toda vseh nočnih mor ne moremo pripisati demonom. So nočne more, ki imajo naravni ali psihološki vzrok. Ščasoma se človek nauči, kako ločiti druge od drugih.

Ko sem živela v Egiptu – izhajam namreč iz grške družine, ki je že štiri generacije živela v Egiptu – sem v sanjah vstala iz postelje in hodila po medlo osvetljenem hodniku. Na koncu hodnika je bil velik črn pes s strašnimi rdečimi očmi, ki je kazal zobe, pripravljen, da me napade in raztrga. Nekje v sebi sem se zavedla, da ta pes ni navaden pes, ampak demon.

Ko sem bila stara šest let, so se te grozljive izkušnje preselile iz sanj v budni svet. Neke noči sem ležala v postelji, ko sem v medli svetlobi nočne lučke nenadoma v višini svojega vratu jasno zagledala dve grdi roki starca. Pojavili sta se pred menoj v višini mojega vratu. Od strahu sem postala čisto trda. Medtem ko sem stremela v roki, sta se ti spustili nižje in me zgrabili za vrat, da bi me zadavili. Nisem hotela zavpiti, da ne bi zbudila svoje družine in sem tako v ležečem položaju izmikala glavo ter se skušala izogniti rokama, dokler nista izginili. Videnje me je tako pretreslo, da sem naslednje jutro hitela pripovedovat svoji mami: »Ponoči sem videla dve grdi roki, ki sta me nameravali zgrabiti za vrat. Vem, da sta bili zli, saj sta me skušali zadaviti!«

Mama je videla, kako prestrašena sem, zato je mislila, da bi bilo najbolje, da me prepriča, da to nista bili roki zlega bitja, ampak roki Device Marije. Kljub temu sem vedela, da ti dve roki ne moreta biti od Device Marije. Šele leta kasneje sem izvedela čigavi roki sta v resnici bili.

Pri desetih letih sem imela prve »slutnje«. Starši so se odločili, da bomo šli na počitnice v Libanon. Mama se je ukvarjala s pripravami za potovanje. Šivala je oblačila za na pot, kot je bilo takrat v navadi. Včasih oblačil nismo kupovali v trgovskih centrih. Vsi smo se veselili prvega potovanja v tujino z ladjo.

Priprave na počitnice so bile že v teku, ko smo obiskali sorodnike. Medtem ko so se odrasli navdušeno pogovarjali o prihajajočih počitnicah v Libanonu, smo se otroci igrali.

Nenadoma me je obšel nepojmljiv strah in me vso navdal z grozo. Začela sem se tresti in planila sem v jok. Brez kančka dvoma sem vedela, da me na potovanju v Libanon čaka smrt. Vedela sem, da se, če odidem na potovanje, nazaj ne bom vrnila živa.

Ta nenavadna slutnja ni bila plod moje domišljije. Čutila sem, da gre za nadnaravno posredovanje, ki mi lahko reši življenje. S solzami v očeh sem stekla v hišo k mami, ki me je zasula z vprašanji: »Kaj se ti je zgodilo? Si padla? Te je kdo udaril?«

Vsi so videli, da sem prestrašena in da ne morem govoriti. Končno sem ihté rekla: »Če me odpeljete tja, se nikoli več ne bom vrnila živa!« Te besede sem nekaj časa vedno znova ponavljala.

Vsi so bili zaprepadeni. Nato je eden od sorodnikov, ki je dobro vedel, kako se bo na slutnjo odzvala moja mama, rekel: »Mislim, da smo s potovanjem zaključili!«

Imel je prav. Mama je vedela, da imam stik s svetom, ki presega naravni svet in ta slutnja je bila zanj dovolj velik razlog, da je odpovedala izlet. Nihče ni nasprotoval in nekaj časa nihče ni spregovoril o počitnicah in Libanonu.

Nikoli nisem izvedela, kakšna nevarnost mi je pretela v Libanonu, toda jasno mi je postalo, da me Bog varuje. Z mojim življenjem je imel svoj načrt in zato me je varoval.

Nekoliko kasneje sem živo sanjala. Sanje sem naslednje jutro opisala svojima staršema: »Videla sem Jezusa, ki se mi je smehljajal.«

V sanjah sem stala na močno osvetljenem hodniku, ko sem na nasprotni steni nenadoma zagledala Jezusov obraz, od katerega sem bila oddaljena le nekaj metrov. Smehljajal se je in rekel. »Pridi k meni!« Nato me je neka nepojmljiva sila, podobna toku, potegnila proti njemu. Nisem se ji mogla upreti, kar vleklo me je. Trikrat je ponovil: »Pridi k meni«, in vsakič me je sila pritegnila bližje k Njemu. Nekoliko me je postalo strah, saj nisem mogla nadzirati svojih nog. Moj obraz se je približal njegovemu in v nekem trenutku je moj obraz *šel skozi* njegovega.

Potem ko sem o sanjah pripovedovala svojim staršem, je oče dejal mami: »Še ene njene sanje. Res ne vem, kaj bo iz tega otroka. V sanjah jo obiskuje Jezus!«

Mama je menila, da so sanje znak, da je sedaj varno odpotovati. Nekoliko je spremenila prvotni načrt, saj naj bi počitnice preživel na Cipru. V času počitnic je mama budno spremljala vsak moj korak, zlasti se je zame bala takrat, ko smo v gorah jezdili osle. Kadar je moj osel začel hoditi po robu prepada, ga je mama vsa iz sebe vlekla na »varno« stran ceste. Toda trmasti osel je vedno naredil po svoje. Na koncu sva obe z mamom ostali živi!

Dve leti kasneje, ko sem bila stara dvanajst let, sem imela še ene skrivnostne sanje. Sanjala sem, da se bom poročila. Moj ženin je bil Jezus. Hodila sem ob njem in številni ljudje so veselo mahali s palmami in se umikali, da bi naredili prehod. Jaz ga nisem smela videti, čeprav sem ga čutila ob sebi. Kmalu nato, sem stopila v sobo, kjer me je z navdušenjem pričakala Njegova Mati Marija, ki mi je vsa nasmejana uredila lase in obleko in me pripravila za svojega Sina.

Zanimivo je, da v zgodnjih obdobjih mističnih sanj in slutenj nisem bila »verna«. Sicer sem skupaj s svojim bratom in dvema sestrama hodila v versko šolo. Naša ravnateljica je bila starejša in stroga. Če si je kdo od učencev drznil zavihati rokave, razrahljati kravato ali odpeti gumb na ovratniku srajce, ga je kaznovala. Popolnoma vseeno ji je bilo, če smo komaj še mogli dihati v zadušljivi vročini – zanj so bila pravila na prvem mestu.

Kadar nismo upoštevali pravil, nas je ravnateljica fizično kaznovala. Velikokrat me je poklicala v svojo pisarno in me »seznanila« s svojo palico. Zaradi zadrege in samoljubja sem bila tiho. Moji starši niso nikoli izvedeli za podplutbe, ki sem jih imela na stegnih.

Misijonarski učitelji so bili zame preveč verni. Šolski dan se je vedno začel v veži z recitiranjem psalma in molitvijo Očenaša. To se mi je zdelo dolgočasno. In ko so

nekatero učiteljico nadaljevale še z drugimi molitvami se mi je vse skupaj zdelo pretirano. Saj smo že govorili z Bogom, zakaj moramo še nadaljevati? Nobenih težav nisem imela, ko sem se v svojih sanjah pogovarjala z Jezusom, toda verska praksa, ki so nam jo vsiljevali v šolah, mi ni bila všeč.

Poleg tega mi je šlo v šoli bolj slabo, izjema so bili nareki, književnost in umetnost. Raje sem s svojo duhovitostjo zabavala sošolke. Zнала sem jih spraviti v smeh, tako sem bila neke vrste razredni klovn. Nekatera dekleta so me prosila, če so lahko moje prijateljice samo zato, da bi si nekoliko popestrile življenje.

Medtem pa so me moji učitelji označili za nagajivo in motečo. Nekateri mi niso dovolili obiskovati njihovih predavanj, saj so vedeli, da so z mano težave. V teh zgodnjih najstniških letih sem postala vodilna v razredu, toda čutila sem, da me učitelji ne marajo. Kljub temu mi moj ego ni dopuščal, da bi pokazala svoje občutke in delala sem se, kot da me to ne gane.

Kmalu so me začeli obtoževati in me kaznovati tudi takrat, ko nisem bila kriva. Nekega dne se je učiteljica, ki je bila utrujena zaradi neposlušnih učenk, odločila, da se bo znesla nad mano. Udarila me je po licu in zakričala: »Kazen!« Jaz pa sem jo izzivala in zaklicala nazaj: »Podvojite jo!«, kar je seveda takoj tudi storila. V razredu je v trenutku nastala tišina in učenke so vedele, da sem kazen prevzela namesto njih. Vedele so, da si je ne zaslužim, toda bila sem lahka tarča.

Nato se je zgodilo nekaj, kar nihče ni pričakoval. Razen seveda Bog, ki ima smisel za humor.

Na začetku šolskega leta je vsak razred izglasoval predstavnika razreda, ki je imel za nalogo, da v času učiteljeve odsotnosti v razredu skrbi za red. Ob koncu leta je najbolj disciplinirani razred dobil srebrni pokal.

Nisem mogla verjeti, da so se dekleta odločila in za predstavnico razreda izbrala mene. Očitno so menile, da bom jaz, kot ena izmed najhujših v razredu, dober predstavnik in da jih nikoli ne bom zatožila učiteljici. Kljub temu, da sem tej vlogi močno nasprotovala, so vsa dekleta pri odločitvi vztrajala in me določila za predstavnico razreda.

Takoj ko je nekega dne učiteljica zapustila razred, so učenke podivjale in se podile, stale na klopeh, se drle in metale svinčnike. Bilo je huje kot v živalskem vrtu (tam imajo živali kletke). Bila je prava džungla. Zaklicala sem: »Tišina«. Nato sem zavpila: »Če se še kdo premakne ali če še koga slišim, vas bom zatožila učiteljici.«

Vse so predvidevale, da blefiram, zato so nadaljevale z direndajem. Nobena ni opazila, da sem si zapisala njihova imena.

Ko se je učiteljica vrnila, sem ji izročila seznam prestopnic. Sošolke so bile presenečene. Nekatero so vzdihovale in začele jokati, druge so me grdo gledale, ker sem jih izdala, toda jaz sem vedela, da sem zgolj opravila svoje delo – delo, ki so mi ga same naložile.

Dodeljena mi je bila odgovornost in nameravala sem jo izpolniti, čeprav je to pomenilo, da ne bom več priljubljena med svojimi prijateljicami. Naloga ima prednost pred zabavo.

Od tistega dne dalje je bil naš razred »spreobrnjen« in končno je v njem zavladal red. Na koncu smo celo dobile srebrni pokal za lepo vedenje! Od takrat moje učiteljice niso mogle razumeti, kaj bo iz mene – razredni klovn ali predsednik razreda.

Zgodilo se je nekaj, kar niso nikoli pričakovale in pripetilo se je na najbolj neverjeten način.

Nekega dne sem pri verouku poslušala zgodbo o Jezusovem križanju. Nenadoma sem se znašla v času in prostoru, kjer so križali Jezusa. V svojih mislih sem »odtaval« v Jeruzalem, kakršen je bil pred dva tisoč leti – kakor bi potovala v časovnem stroju. Bila je noč in videla sem obrise velikih zidov Jeruzalema, od katerih se je odbijala rdeča svetloba in valil dim številnih ognjev, ki so jih prižgali ljudje, da bi se ogreli. Na svojem obrazu sem celo

začutila hladni večerni veterc in vonjala dim lesa, ki se je dvigoval v suhem zraku. Povsod okrog se je slišalo zamolklo šepetanje in zrak je bil naelektrjen od pričakovanja.

Vedela sem, da bide temna in strašna ura, ura groze in agonije, ki bo večno prisotna. Iz mesta sem prišla do nasada oljk v Getsemaniju, kjer je v mukah molil Jezus. Bilo je po zadnji večerji in njegovi učenci so prišli z njim, da bi ga varovali. Toda vsi so zaspali. Čutila sem strah, izdajstvo Jude in zapuščenost, ki jo je občutil Jezus. Toda ko je ponovno sprejel svojo nalogo, da umre na križu, sem videla na tisoče prestrašenih demonov, ki so zbežali, ko je Ljubezen privolila piti iz keliha, ki ga je ponudil Oče.

Nato se je moje videnje premaknilo v naslednje jutro. Znašla sem se na vijugasti potki izven Jeruzalema v smeri proti Golgoti. Kljub temu, da je bil dan, so bili oblaki zelo nizko; bili so tako temni, da se je zdelo, kot da noč še ni minila. V sandalih sem stala v suhem rastlinju in slišala topot in rožljanje vojakov, ki so korakali po hribu. Ta prizor je bil zastrašujoče resničen. Okoli mene je bila ogromna množica ljudi in v videnju sem bila le majhen otrok. Zaradi množice nisem mogla videti, kaj se dogaja pred menoj, toda uspelo mi je, da sem se prerinila med posamezniki, skupinami in družinami ter pristala ob poti, po kateri je šel Jezus, ko je nosil strašni križ.

Čas se je skoraj ustavil in jasno sem videla Jezusa, ki je prihajal proti meni. Bil je mlad. Hlastal je za zrakom. Bil je utrujen in napol mrtev. Obraz in telo sta bila ranjena in okrvavljena. Nosil je norčavo trnovo krono, ki je opraskala in prebodla njegovo čelo. Kri mu je tekla po obrazu in se sušila na njegovih obrveh in licih. Hudo je trpel in njegove otožne oči so me močno ganile. Vedela sem, da to, kar se dogaja, ni pravično.

Morda sem bila trmast in nagajiv otrok, toda za trpljenje drugih nisem bila neobčutljiva. Ob sočustvovanju me je zajela močna želja, da bi prijela Jezusa in ga hitro odpeljala nekam na varno, stran od ljudi, ki ga preganjajo, stran od zlobne množice, ki je hrepenela po njegovi krvi.

Toda preden sem ga utegnila rešiti, sem se ponovno znašla v razredu. Sedela sem in slišala glas učiteljice, ki me je kregala, ker nisem bila pozorna na dogajanje v razredu. Ozrla sem se naokrog in se spraševala, ali so ostali učenci opazili, da sem bila »odsotna«. Zagotovo sem bila pri takšni viziji videti »odsotna«.

Razmišljala sem o tem, kako nenavadno je bilo vse skupaj. V trenutku, ko se je zdelo, da se ne menim za prizadevanja učiteljev, ki so me učili o Bogu, sem pravzaprav mistično, v živih slikah podoživljala biblijske dogodke! Kako naj bi oni to vedeli?

Tega niso mogli vedeti, saj o tem nisem govorila nikomur. Vedela sem, da ne bom mogla opisati, kaj se je zgodilo in vedela sem, da si bodo mislili, da sem nora. Toda mojemu videnju v Jeruzalemu so sledila še druga videnja in bila so tako močna, da je nemogoče, da bi šlo zgolj za neko iluzijo. Ne glede na to niti nisem imela moči, da bi te dogodke razložila sama sebi.

V »realnem« svetu je v Egiptu leta 1956 prišla na oblast nova vlada, ki ni bila naklonjena zahodnim državam. Posledično je bilo mesto Kairo, kjer sem živela, napadeno. Dnevno so nas bombardirali. Vojna je v naši družbi pustila pretresljive posledice, zlasti na otrocih. Življenje v nenehnem strahu pred vojaškimi letali je onemogočilo normalno življenje.

Sčasoma je stres prišel do živega moji mami in odločila se je, da se vsi preselimo na varno. Nekam, kjer ni vojne. Odgovor je bil jasen: v Švico, v državo, ki je bila že stoletja nevtralna.

Tako sem sredi najstniških let doživela novo dogodivščino. Prodali smo skoraj celotno premoženje in odšli iz Egipta. Šli smo na sever proti Aleksandriji, kjer smo se vkrcali na ladjo in odpluli v Italijo.

Bila sem prevzeta, saj sem takrat prvič videla evropske zelene pašnike in živahne pisane ulice. Ko smo z vlakom potovali severno od Italije, so barvita polja in majhna mesta sčasoma naredila prostor švicarskim goram z belimi vrhovi. Bilo je osupljivo.

Naš vlak je bil namenjen v Ženevo. Toda uro pred prihodom smo se ustavili na postaji v Lozani. Odločili smo se, da izstopimo in se razgledamo. Po krajšem sprehodu po mestu, smo otroci prosili starše, da bi ostali tam. Ker ni bilo razloga, da tega ne bi storili, sta se starša strinjala in tako smo si v Lozani poiskali nov dom. Sprememba je bila na začetku velika, toda v naslednjih treh letih smo se dobro prilagodili švicarski kulturi. V šoli smo bili pridni, dobro smo spoznali običaje v naši novi državi in bili smo v dobrih odnosih s sosedi.

Preden sem bila stara osemnajst let, smo se preselili v večje stanovanje v bližnjem mirnem kraju Pully. Imeli smo majhen vrt in verando s pogledom na Ženevsko jezero. Tam sem doživela prvo srečanje z »mrtvimi«, o katerem sem že pripovedovala.

V tem obdobju sem prvič izkusila družabno življenje. Hodila sem ven s prijateljicami in spoznavala fante. Včasih smo šli skupaj na kavo, na malico ali na pizzo. Hodili smo v kino in pri komu od prijateljev plesali na rock glasbo. Tovrstna srečanja me nikoli niso privlačila, kajti globoko v sebi sem vedela, da večina fantov misli le na eno stvar – da bi preživel noč z dekletom. Zame to ni bila resnična ljubezen.

V sebi sem začela čutiti praznino, ki je načenjala mojo dušo. Zaradi svoje zadržanosti nikoli nisem imela fanta dalj časa. Bila sem depresivna, vedela sem, da je moje obnašanje čudno. Krivila sem sebe in čedalje bolj sem imela občutek, da ne sodim v ta svet.

Kljub mojim mističnim izkušnjah je »realni« svet zmenkarij, dvorjenja in ljubezni postopoma začel nadvladovati duhovni svet. Čedalje bolj sem se trudila, da bi bila brezskrbna, tako kot ostala dekleta. Prej sem imela občutek, da sem »riba na suhem«, sedaj pa sem se trudila, da bi se vključila v družbo. Za osemnajstletnico je to pomenilo, da naj začnem iskati moža.

Ko sem bila nekega dne s prijateljicami v Lozani, sem spoznala Johana, mladega Šveda, ki je kasneje postal moj mož. Ko je dopolnil dvajset let, sva se odločila, da se poročiva in preseliva na Švedsko.

Sprva se je ideja, da bova imela svojo družino zdela vznemirljiva, kasneje pa sem se težko privadila na temno, hladno klimo, na skandinavski temperament in jezikovno oviro. Še huje je bilo, da nisem imela prijateljev. Družina mojega moža me je spodbujala naj se naučim švedsko, kar me je prisililo, da sem v mrzlih zimskih nočeh hodila na tečaj švedščine.

Čez dve leti je moj mož končal študij in sprejel službo nižjega uradnika v Razvojnem programu Združenih narodov. Sredi zime so ga prosili, naj se udeleži sestanka v Sierra Leone in bila sem presrečna, da sem lahko pobegnila v toplo Afriko.

Zaradi njegove službe sva veliko potovala in živela sva v številnih afriških državah. Po Sierra Leonu sva se preselila v Sudan, kjer se nama je rodil prvi sin Jan.

V tej puščavski državi mi je Bog ponovno obvaroval življenje. Nosila sem steklenice, ko je ena padla in se razbila. Drobec stekla me je porezal po levem gležnju. Dan ali dva kasneje je bila rana tako inficirana in zatekla, da je bila velika kakor žogica za golf.

Obiskala sem zdravnika, ki je rano razkužil; predvideval je, da se bo lepo zacelila, vendar pa je ta postajala vse hujša. Nikakor nisem mogla stopiti na nogo, zato sem šla nazaj k zdravniku. Ker se je zdravnik bal, da gre za gangreno, me je hospitaliziral. Z nožem je rano odprl in jo očistil, nato razkužil in luknjo napolnil z gazo. Celoten poseg sem prestala brez anestezije. Zdravnik je dejal, da mora rana ostati odprta, kar naj bi pripomoglo k boljšemu celjenju. Zdravila, ki mi jih je predpisal proti bolečini, mi niso pomagala, zato mi je dal injekcijo morfija. Ležala sem v postelji, ko so postregli z večerjo. Mož je bil ob meni.

Začela sem jesti, ko sem nenadoma, brez kakršnegakoli razloga, prenehala dihati. Hlastala sem za zrakom in se dobesedno dušila. Videla sem grde satanske roke, ki so me skušale zgrabiti za vrat, ko sem bila še otrok. V paniki sem vstala, prevrnila pladenj s hrano in na vso moč skušala zadihati. Čutila sem, da prihaja smrt. Moj mož je stekel po pomoč, toda nikjer ni našel nikogar. Vse se je odvijalo zelo hitro in nihče od naju ni mogel ničesar storiti.

Ko je kazalo, da mi ni pomoči, sem naenkrat ponovno zadihala. Bilo je kot da mi je nekdo odmašil sapnik.

Končno je v sobo prihitela medicinska sestra. Ocenila je situacijo in rekla, da mi je dal zdravnik verjetno prevelik odmerek morfija, ki ga moje telo ni moglo prenesti.

Zlobne roke smrti so me ponovno skušale zgrabiti. Toda Bog je imel drugačen načrt, čeprav nanj še nisem bila pripravljena.

Iz Sudana sva se z devetmesečnim sinom preselila v Etiopijo, kjer naj bi ostali pet let. V Etiopiji se nama je rodil drugi sin Fabian. Življenje priseljencev je bilo udobno s številnimi privilegiji. Zaposlovanje služabnikov je bilo nekaj povsem običajnega, zato sem najela hišno pomočnico, ki je bila zelo dobra ženska. Ker mi ni bilo treba kuhati ali pospravljati, sem imela veliko prostega časa, zato sem hodila na tenis. Sprva sem ga igrala zato, da bi se zamotila, kasneje pa je ta igra postala moja strast – klubi, turnirji in prvenstva.

Ko je bil moj sin Fabian star približno dva meseca, smo se vrnili na Švedsko. Komaj smo prispeli, je moral mož ponovno odpotovati v Afriko, kjer je preživel več tednov. Tedni so se mi zdeli cela večnost. Na Švedskem nisem imela prijateljev. Imela sem težave s hrbtom, da ne omenjam, da sem sama skrbela za dojenčka in majhnega otroka.

Začele so se tudi težave v zakonu, z možem sva se vedno bolj oddaljevala.

Ko sem začutila, da je vse to zame preveč, so možu ponudili službo v Mozambiku, kar se mi je zdelo izvrstno in tako smo ponovno spakirali stvari in se odselili.

Lahko si predstavljam, kako je Bog opazoval vse te dogodke v mojem življenju, ljubeče gledal, kako se trudim živeti »normalno« življenje. Toda »normalno« življenje je polno nenormalnih stvari in ko se z njimi spopadamo brez Božje pomoči, se naše življenje hitro zaplete.

Težave se v Mozambiku niso razrešile, moj zakon je razpadal in nisem imela moči, da bi ga rešila. Z možem si nisva bila več blizu pa tudi nisva bila pripravljena, da bi to spremenila. Po mnogih bojih sva sprejela žalostno in težko odločitev, da se razideva. Dogovorila sva se, da bova po ločitvi zaradi otrok ostala prijatelja. Kljub temu je bila ta izkušnja za vse nas izredno težka.

To je bila moja prva večja polomija v življenju. Zdelo se je kot da sem izgubila svoj smisel in svoje dostojanstvo, kot da mi vse moje sanje, slutnje in povezava z nadnaravnim prav nič ne koristijo – bila sem samo človek, ki se bori za svoj obstoj. In to sem počela brez Božje pomoči.

Prišel je čas, ko naj bi se moj mož vrnil na Švedsko in ker je bil starejši sin Jan že šolar, se jima je zdelo pametno, da bi skupaj odpotovala. Na Švedskem bi lahko nadaljeval šolanje, ob strani pa bi mu stal oče. Prepričana sem, da je Jan trpel, ker je bil ločen od svoje mame in mlajšega bratca Fabiana. Zame je bilo to najtežje obdobje v mojem življenju. Večkrat smo se srečali, toda brata sta ostala ločena, jaz pa sem močno pogrešala svojega prvorojenca. Družina bi morala biti skupaj in se podpirati. Ločitev v družini čustveno prizadene vse člane.

Toda nekako smo preživeli in življenje je teklo dalje.

Sčasoma sem spoznala še enega Šveda, ki mu je bilo ime Per Rydén. Bil je prijazen človek in kljub ranam iz prvega zakona sem čutila, da mu lahko zaupam. Vedela sem tudi, da je za mojega mlajšega sina Fabiana zelo pomembno, da ima očeta, ki mi ga pomaga vzgajati. Bila sem starejša, bolj zrela in verjela sem, da mi bo zakon v drugo uspel. Tako sva se s Perom poročila.

Zaradi narave Perovega dela smo se prav tako selili po državah v razvoju. Najprej smo odšli v Mozambik, kjer sem nekoč že živela. Po dveh letih smo se preselili v Lesoto. Služba v tej državi je bila opredeljena kot »težko delo« kljub temu, da naše vsakdanje življenje ni bilo tako slabo. V času, ko smo živeli v Lesotu, smo doživeli nekaj nenavadnega.

Apartheid je bil leta 1982 na vrhuncu. Nekoč so nas sredi noči zbudili tanki, ki so peljali mimo naše hiše, slišale so se granate in streljanje. Bilo je grozljivo. Per je zavpil, naj ostanemo na posteljah in naj v nobenem primeru ne vstajamo, ker letijo izstrelki na vse strani. Naš bungalov bi bil popolnoma uničen, če bi začeli streljati v našo smer.

Nasilje se je sčasoma umirilo, toda za seboj je pustilo strahoten pokol. Južnoafriške čete so ubijale ljudi. Hladnokrvno in brez usmiljenja so postrelili celo nedolžne ženske in otroke, ko so prosili za svoja življenja.

Rasistična napetost v državi se je še poslabšala, stopnja kriminala pa je močno narasla. Huda revščina in sovraštvo sta zajeli državo. Kamorkoli si pogledal, so kriminalci postajali vse številčnejši. Vladala je anarhija. Ponoči so v domove vdirali roparji, oboroženi s kamenjem in sekirami. Če jih ljudje niso ubogali in jim predali svojega premoženja, so jih napadli. Vsi naši prijatelji so si priskrbeli orožje in tudi midva s Perom sva si ob posteljo postavila železno palico in kupila plastično pištolo s tekočino, ki bi začasno oslepila vsiljivca.

Nenavadno je bilo, da je bilo podnevi vse povsem normalno. Še vedno sem hodila v klub na partijo tenisa, po nakupih in k prijateljem. Toda ponoči smo se vsi bali zaspati, saj smo pričakovali najhuje.

Neke noči sem se zbudila in nisem mogla več zaspati. Vsakič, ko me je prevzel spanec, me je nevidna roka stresla in zbudila. Okoli enih zjutraj, ko sem napol dremala, sem zaslišala lomljenje, ki se je ponavljalo v enakih intervalih. V mislih sem videla vlomilčeve roke, ki držijo klešče za lomljenje žice in režejo mrežo za komarje ob vhodnih vratih, da bi dosegle kljuko in odprle vrata. V trenutku sem bila zbujena in nameravala sem skočiti iz postelje, ko sem zaslišala jasen glas, ki mi je ukazal, naj ostanem mirna in počakam. »Ne vstani še,« je rekel glas.

In ko sem se premaknila, je rekel: »Ne še. Počakaj.«

Ubogala sem. Bil je odločen, a prijazen glas. Niti za trenutek nisem pomislila, da ga ne bi ubogala. Vedno znova me je pomiril in mi dejal naj počakam. Kmalu sem izgubila občutek za čas.

Nato mi je glas nenadoma in z resnim tonom ukazal naj vstanem. Ubogala sem in hitro odšla v zadnji del hiše, da bi preverila kuhinjska vrata. Nič nenavadnega nisem opazila. Potihoma sem se vrnila v spalnico in počasi odgrnila zaveso. Pred seboj sem zagledala moškega, ki je stal pred hišo, medtem pa je njegov pajdaš skušal vlomiti.

Moj mož je z otrokoma trdno spal (toliko o kavalirstvu!). Nihče ni ničesar slišal tudi naš pes ne! Ko sem ob oknu zagledala moškega, sem na ves glas zavpila: »PER, NEKDO JE ZUNAJ!«

Moje kričanje je prebudilo Pera, še bolj pomembno pa je, da je prestrašilo vsiljivca, ki je kar »skočil iz svoje kože«! S kolegom sta nato zbežala, se prekopicnila čez ograjo in že sta bila na sosedovem dvorišču.

Takrat še nisem vedela, čigav glas me je vodil, da sem zakričala v najbolj ključnem trenutku. Nisem se zavedala, da bom nekaj let kasneje, v daljnem Bangladešu, ta glas tudi spoznala.

Ponovno me je Bog obvaroval in kmalu sem izvedela zakaj ...

STIK

Glede na to, kaj vse smo doživeli v Afriki, smo bili veseli, ko so mojega moža službeno premestili. Tokrat smo bili namenjeni v Azijo, v revno, a lepo državo Bangladeš.

Tam se je moje življenje obrnilo na glavo.

Bangladeš je ena najrevnejših držav na svetu. Ko smo prispeli v glavno mesto Daka, so me prevzele množice ljudi ter gost in kaotičen promet. Nikoli prej nisem videla kaj takšnega. Povsod so bili berači. Ko smo se ustavili pred semaforjem, so otroci in starejši ljudje trkali na okna avtomobila in prosili za denar. Spomnim se, da sem se razjezila in si mislila: »Joj, saj so kot muhe!« Toda, takoj sem v sebi zaslišala glas, ki mi je dejal: »*Tudi oni so moji otroci.*« Takrat glasu nisem namenjala nobene pozornosti.

Vsi na ulicah so hiteli. Nekateri so vlekli vozove, ki so bili visoko natovorjeni z vsemi mogočimi stvarmi. Promet je bil prava norija. Vse okrog nas so bile rikše in razpadajoči avtobusi, ki so nenehno trobili. Motorji so služili za prevoz družine. Običajno je eden od staršev vozil po dva do tri otroke, ki so se ga trdno držali. Ljudje so prečkali ulice, kakor se jim je zahotelo. Tvegali so svoja življenja, medtem ko so se izmikali vozilom. Celo hromi ljudje – nekateri so bili brez nog – so se vlekli po prahu skozi ta kaos. Spraševala sem se, kako lahko preživijo. Tudi vlaki so bili nekaj posebnega. Ljudje so bili stisnjeni, nekateri so viseli skozi okna in vrata. Da ne govorim o slepih potnikih, ki so se vozili kar na strehi.

Posvetilo se mi je, da morajo biti angeli varuhi v tej deželi daleč največji angeli, ko se takole trudijo in ohranjajo pri življenju svoje varovance.

Nenavadno, to mesto naj bi bil kraj, kjer me bo potegnilo v duhovni svet.

Ko sem se privadila na nov način življenja v Daki, je moje življenje postalo podobno življenju v Afriki. Hodila sem na sprejeme, igrala bridge in obiskovala teniške turnirje. Popoldan sem igrala tenis ali pa bila model za prijatelje, ki so organizirali modne revije. Jutra so bila namenjena slikanju, ki je moja druga strast. V tistem času sem se pripravljala na razstavo slik, začela sem namreč slikati na platno in risati z ogljem.

28. november 1985 se je začel tako kot vsak običajen dan. Niti najmanj nisem slutila, kaj me čaka. Veselila sem se večernega srečanja s prijatelji in šla v dnevno sobo, da bi naredila seznam stvari, ki naj bi jih nakupila za večerno zabavo. Imela sem svinčnik in beležko. Pripravljena sem bila napisati seznam, ko sem nenadoma začutila prisotnost – prisotnost, ki me je opazovala. Ni šlo za »mrtve«, ki sem jih videvala v preteklosti. Bil je popolnoma drugače od vsega, kar sem doživela do takrat. Moje celotno telo je bilo preplavljeno z neverjetno radostjo. Nenadoma sem začutila, kot da me je nekdo prijel za desno zapestje, kot da se me je oklenila nevidna prisotnost. Moja roka je zadrhtela, kot da bi šel skozi šibek električni tok. Nisem imela časa, da bi lahko razmislila, kaj se dogaja, kajti v trenutku je nežna, toda čvrsta sila odvedla mojo roko na beležko, kjer je obstala, pripravljena na pisanje. Bila sem popolnoma zbegana in zmedena. Vprašala sem se: »Kaj je to?« »Električni tok« je postajal močnejši in nevidna prisotnost je začela voditi mojo roko, ki je narisala srce. Nato je v sredini narisala vrtnico, ki je rasla iz srca in napisala naslednje besede, ki so za vedno spremenile moje življenje:

»Jaz sem tvoj angel varuh in ime mi je Danijel.«

Medtem ko so nastajale te besede, jih je glas v meni izgovarjal. Vsak zlog sem slišala tako jasno, kot bi bil izgovorjen na glas. Bila sem začudena, skoraj sem padla s stola, predvsem zato, ker je bila pisava popolnoma drugačna od moje. Bila je čudovita in veličastna in spominjala me je na pisavo na ikonah. Z besedami, ki jih je moj angel brez truda in skrivnostno napisal v beležnico, kamor sem nameravala napisati seznam stvari, ki sem jih

potrebovala iz trgovine, se je moje življenje nepojmljivo spremenilo za vedno. Bila sem začudena, onemela sem in zadrževala dih. Sedela sem in vedno znova brala besede ter jih skušala vsrkati.

To se je zgodilo več let po tistem, ko sem kot najstnica v svojih videnjih srečevala »mrtve«. Vse misli na skrivnostni »drugi svet«, ki sem ga doživljala kot otrok, so me že zdavnaj zapustile. Pojav angela varuha me je dobil nepripravljeno in imel je tak učinek, kot bi mi na glavo padla opeka.

Ko sem v celoti dojela pomen besed, me je preplavila radost. Zahihitala sem se, začudena, da je moj angel varuh stopil v stik z mano. Prevezeta z radostjo sem odvrгла svinčnik v zrak in poletela po hiši. Moje noge so se komajda dotikale tal, medtem ko sem glasno ponavljala: »Jaz sem najsrečnejši človek na svetu!«

Ves dan sem bila vzhičena, lahka kot peresce. Komaj sem čakala, da Per pride iz službe. Ko je prišel, je takoj opazil moje navdušenje in dejal: »Kaj se dogaja?«

»Jaz ... veš ... no ... moj angel mi je spregovoril,« sem izustila.

Per me je začudeno gledal in čakal, kaj bom še povedala.

»Vodil je mojo roko, da je zapisala, kar je govoril ... videla sem ga ... in občutila sem njegovo prisotnost in ... nekaj mi je napisal.«

»Kako? Kaj pa je rekel?«

»Povedal je svoje ime, narisal srce in v njem vrtnico.«

Niti pomislila nisem, da bi Per lahko sklepal: »Moji ženi se je vendarle zmešalo. Res se ji je utrgalo.«

Večkrat sem ponovila svojo zgodbo, medtem ko me je Per, hladen kot led, mirno poslušal in vsake toliko zamrmral. Je to morda v skandinavski naravi ali pa je bil zgolj preveč presenečen, da bi reagiral? Nato mi je povedal, da je v svojih študentskih letih bral nekaj o mističnih izkušnjah. Zagotovil mi je, da to, kar se je zgodilo, ni nič nenavadnega in da so se podobne stvari zgodile tudi nekaterim drugim ljudem.

Ko sem to slišala, sem rekla: »Aha ...« in ugotovila, da je moja izkušnja zagotovo izjemna, toda ne edinstvena.

Zanimivo, da te nove mistične izkušnje nisem povezala z izkušnjami, ki sem jih imela v preteklosti. Osredotočena sem bila zgolj na dogajanje tega dne in na neverjetno srečanje z angelom varuhom. Ker se je moje življenje pogosto vrtelo okrog uživanja, sem na to srečanje gledala kot na neverjetno, enkratno dejanje in nisem pričakovala, da bo angel ponovno prišel.

Vendar se je vrnil že naslednji dan. Bila sem presenečena, ko je tokrat s seboj pripeljal še druge angele iz različnih zborov. Čutila sem, da so se nebeška vrata na široko odprla, kajti zlahka sem občutila veličastno gibanje angelov, ki so bili nad mano in okrog mene. Bili so navdušeni in veseli, nekako v pričakovanju čudovitih dogodkov. Iz njihove radosti sem razumela, da nebesa proslavljajo in praznujejo. Nato so angeli enoglasno zapeli naslednje besede:

»Srečni dogodek se približuje!«

Vedela sem, da sem nekako neposredno vpletena v ta »dogodek«. Skušala sem razumeti za kakšen dogodek gre, toda bilo je zaman. Vsakič, ko so se nebesa odprla, so angeli zapeli enak spev. Ponavljali so besede, med napevi pa je bila nekaj minutna tišina. To se je ponavljalo ves dan.

Nato se je moj angel varuh ponovno prikazal in spregovoril prve besede v zvezi z Bogom. Dejal je:

»Bog je ob tebi in te ljubi.«

Nisem odgovorila in tudi angel ni ničesar dodal. Menila sem, da angeli navadno govorijo o Bogu, saj navsezadnje živijo z njim!

Nisem imela namena, da bi svojo nenavadno izkušnjo delila s komerkoli izven moje ožje družine. Nisem bila pripravljena na posmehovanje prijateljev, ki so me poznali kot

»normalno« osebo. Tako kot moje ostale mistične izkušnje, je bila tudi ta dogodivščina skrivnost med mano in »drugim svetom«.

Naslednji dan je angel ponovno prišel, toda tokrat je bil njegov odnos drugačen. Bil je zelo resen in z odločnim glasom je prosil, naj berem »Božjo besedo«. Delala sem se, kot da ne vem, kaj misli. Prosila sem ga naj mi pove, kaj naj bi to bilo in si rekla: »No, pa sem ga ...« Vedel je, da sem ga razumela in z ostrim tonom mi je dejal, da se beseda nanaša na Sveto pismo. Ton najinega pogovora mi ni bil všeč in iskreno sem mu povedala, da nimam Svetega pisma. Dejal je, da to dobro ve in naj si ga zato priskrbim. Še vedno sem mu nasprotovala in dejala, da od mene zahteva nekaj nemogočega, saj vendar živim v muslimanski deželi, kjer v knjigarnah ne prodajajo Svetega pisma. Odgovoril je:

»Pojdi v ameriško šolo, ki jo obiskuje tvoj sin. V knjižnici boš našla Sveto pismo.«

Po tem srečanju sem razmišljala ali naj grem v knjižnico ali naj raje ostanem doma. Nisem se bila pripravljena predati. Premlevala sem, kaj si bo mislil moj mož in prijatelji, ko bodo videli, da v rokah držim Sveto pismo in ne teniškega loparja. Bila sem prepričana, da se bodo norčevali iz mene ali pa bodo mislili, da se mi je zmešalo. Razmišljala sem, kje v hiši bi lahko skrila Sveto pismo, da ga ne bi nihče videl.

Toda nekaj je bilo zagotovo: Danijel je resno mislil in čeprav je bilo branje Svetega pisma zadnja stvar na svetu, ki sem si jo želela, se mi je zdelo najbolje, da ga ubogam; konec koncev je bil angel brez dvoma zelo mogočen.

Tako sem se odpravila v ameriško šolo, kjer so me poznali vsi zaposleni. Na polici v knjižnici sem našla več Svetih pisem in dovolili so mi, da si enega izposodim.

Doma sem iz dolžnosti odprla Sveto pismo, kot mi je to ukazal Danijel in si ogledovala psalme. Nekaj sem jih prebrala, toda na moje presenečenje so mi bile besede nerazumljive, kot bi bile napisane v jeziku, ki ga ne poznam. Kljub temu, da sem se prepričevala, da bom sčasoma razumela, nisem razumela ničesar, niti besede. To je bila mučna izkušnja.

Angel mi je pojasnil, da mi je Bog v življenju nudil veliko stvari, da pa sem ga jaz popolnoma razočarala, saj ne kažem nobene hvaležnosti in zatorej živim v temi in nisem zmožna videti in razumeti Božjega sveta.

V tistem trenutku sem začutila nenavadno Luč, ki je tiho vstopala v mojo dušo. Ko je zasijala v temnih kotičkih moje duše, je vse moje bitje zadrgetalo, kajti moja notranjost je bila nenadoma izpostavljena Bogu in njegovim angelom. Deležna sem bila vpogleda v svojo dušo in kar sem videla, me je pretreslo. Izkusila sem duhovno revščino, kot bi nematerialni ogenj z mene strgal oblačila.

Dokler tega sami ne izkusite, si niti predstavljati ne morete, kakšen je občutek, ko se Bog sooči z vami. Čudovita in mirna pot, po kateri sem potovala z Danijelom, je nenadoma izginila in se spremenila v divji nebeški ogenj, ki me je zajel in me vrgel še dlje v realnost mračnih globin moje duše.

V tem stanju je bila najhujša preizkušnja to, da sem se popolnoma zavedala vsega, kar sem do tedaj naredila narobe. Vse, kar se je dogajalo z mano, je bilo izven mojega dožemanja. Angel me je soočil z mojimi napakami in grehi, medtem pa se je v meni prebudilo grenko kesanje in prizadetost. Zaradi kesanja, žalosti in bolečine sem se začela tresti in jokati. Če povzamem, videla sem vse, s čimer sem oporekala Božji svetosti. Medtem ko sem se obtoževala za storjene grehe in sovražila samo sebe, sem občutila agonijo v vsakem delčku svojega duha, uma in telesa. Čutila sem, kot da se spuščam v blatne globine svoje duše, medtem ko me nebeški plameni z vseh strani objemajo ter požigajo prav do korenin. Skratka vse, kar je oviralo Božji prehod v mojo dušo. Danijel mi je z nedoločenimi besedami dal vedeti, da sta najhujši žalitvi neupoštevanje Božjih blagoslovov in zloraba darov, ki mi jih je Bog dal.

Razkritje moje duše me je privedlo do še ene strašne izkušnje. Počutila sem se popolnoma golo, gobavo, kot da stojim sama v nemilosti osramočena pred očmi božanstva. Spomnila sem se, kako sta se počutila Adam in Eva potem, ko sta grešila in se jima je približal Bog v svoji čisti luči in se z njima soočil.

Bila sem uničena. Predočeno mi je bilo obupno stanje mojega resničnega bitja. Če povzamem: moj angel mi je dal videti moje grehe z Božjimi očmi, na način, kot jih vidi Bog in ne kot jih vidimo mi. Začela sem čutiti breme napak, ki so me težile. Mislila sem si: »Ali sem v fazi čiščenja? Ali sem kaznovana?«

Nato sem ugotovila, da me vleče v še eno nenavadno stanje. Angel mi je pomagal razumeti, kako sem vsa ta leta hodila po lažnem močvirju in temi. Pokazal mi je, da je moja duša v nevarnosti in kako nisem nikoli pomislila na molitev in na čaščenje Boga. Nepredvidljiv in nepredstavljen proces čiščenja je trajal skoraj tri tedne.

Uro za uro, dan za dnem sem bila prisiljena, da se soočim z deli sebe, ki niso bili niti najmanj prijetni. Morala sem se soočiti z realnostjo. Morala sem se soočiti s tem, kakšna sem v resnici in si priznati, da stvari niso tako čudovite, kot so se zdele še pred kratkim. Nadnaravni ogenj je topil moje otrdelo srce, obenem pa kot bi udarjal s kladivom, razbijal hrasto.

Preteklosti nisem mogla vrniti nazaj, toda skozi razkritje in očiščenje sem lahko bolj jasno videla skrite globine svojega srca in realnost naše nravi. To zavedanje duše se imenuje »Dan Gospodov«. Gre za izkušnjo, ki jo doživi vsak izmed nas. Vsak moški, vsaka ženska, vsi bomo šli skozi Božjo sodbo, manjše sodišče: do zavedanja lastnih grehov bo prišlo bodisi medtem ko smo še na zemlji ali, še huje, po smrti.

Končno je po dnevih trpljenja bolečina počasi izginila in začela sem se počutiti »normalno«. Imela sem občutek, da sem bila očiščena in »sprana«. Opazila sem, da je prehod skozi ogenj moje srce odprl in ustvaril občutljivost do drugih, česar prej nisem poznala. Med Božjo sodbo – kajti to je bila Božja sodba – me je angel večkrat prišel tolažiti. Kljub temu, da je bil zelo neposreden in me je ostro grajal, je bil tudi nežen in me je podpiral kot pristen prijatelj. V nekem trenutku sem celo slišala glas, ki naj bi prihajal od samega Boga:

»Ne jemlji tega kot kazen, hči; to je zaradi veličine ljubezni, ki jo gojim do tebe. Pokesaj se za grehe.«

Po Božji sodbi sem začela razumeti Danijelovo poslanstvo. Slišala sem namreč, kako je prosil Boga: »O, Bog, dovoli ji, da ti sledi!«

Vprašala sem Danijela: »Za koga si prosil?«

Z otožnim glasom je odgovoril: »Molil sem zate.«

Osupnila sem. Sem bila še vedno tako slaba? In zakaj mi je Danijel ves čas govoril, naj se spravim z Bogom? Nejevoljna sem ga vprašala: »Kako naj se spravim z Bogom, saj nisem v vojni z njim in vem, da obstaja?«

Zgolj ponovil je že izrečene besede: »Pomiri se z Bogom.«

Kasneje sem izvedela, da naši angeli varuhi ves čas molijo in prosijo Boga za nas. Molijo, da se bi v srcu spremenili in se obrnili k Bogu ter se »pomirili« z njim, potem ko bi se nehali upirati.

Ves ta čas sem živela običajno življenje. Slikala sem na platno in za razstave, se družila in igrala tenis. Vsakič, ko sem začutila, da me moj angel kliče, sem pohitela, da bi slišala, kaj mi govori. Čez čas sem se čedalje bolj zanašala na svoj odnos z angelom in mu namenjala več časa, vendar še nisem bila pripravljena na klic, ki je prihajal od samega Boga. Nikoli še nisem slišala, da Bog govori ljudem, vsaj ne običajnim ljudem v sodobnem času. Lahko da se je v preteklosti pogovarjal s preroki, v času Starega testamenta, toda to je bila zgodovina.

Danijel me je skušal pripraviti, da bi se zavedla, da moje nadnaravne izkušnje še niso končane. Namenjene so mi bile z razlogom in v njih je bilo nekaj globljega in bolj dramatičnega, kar me je čakalo in kar sem komaj razumela.

Ognjeno sojenje, skozi katerega sem šla, me je naredilo »lahkotno«. V takšnem stanju praznine stvari tega sveta niso bile pomembne. Kadar presenečenje mine, materialni svet izgubi svojo vrednost. Kadar strah in tesnoba izgineta, ko bleščeča barvitost zemeljskih prvin postane dolgočasna in zbledi, kadar sta um in duša spokojna, dosežemo stanje nenavezanosti.

Zavedanje grehov in kesanje sta mi na široko odprla vrata k božanskemu redu in popolni svobodi. Po ognjeni sodbi je bila moja duša v miru. Od takrat me nič ni pretreslo ali vplivalo name. V mojem umu in duši sta bili le predanost in sprejemanje. Resnično sem šla skozi »pekel«, toda skozi ta spust je nadnaravni ogenj raztopil moje verige in spono. Končno sem bila svobodna! Osvobojena!

Nato je v tem stanju uma, še nekoliko omotičnem, čez moj obraz zavela sladka sapica in v sebi sem zaslišala glas, ki mi je nežno dejal:

»Jaz sem tvoj Oče in ti izviraš iz mene ... ti prihajaš iz mene ... mi pripadaš ... ti si moja ... ti si moje seme ... «

Od teh besed sem bila popolnoma prevzeta. Bila sem tam, v trenutku sem stala na pragu neustvarjene Luči. Bleščeča Božja navzočnost me je napolnila, prežela moje celotno bitje in dvignila mojo dušo. Jasno razodetje Boga je bilo veliko večje od vsega, kar sem kdajkoli izkusila z Danijelom. Ko me je Danijel obiskal, sem ga lahko videla z očmi svoje duše in vedela sem, da je on. Toda Božja navzočnost je bila nevidna, nevidna celo v meni. Boga nisem videla, v svojem srcu sem zgolj »čutila« njegovo prisotnost.

Danijel mi je povedal, da se bom učila na »Jahvejevih dvorih«, kamor imajo dostop le angelske moči.

Doživela sem nepopisno ljubezen in očetovsko sočutje, ki je izhajalo iz Boga. Žarek Luči, ki je zaobjel moje srce, um in dušo, je bil tako svetel in tako močan, da je prinesel mir, ki mi ga ni mogel dati nihče drug. Mir, ki ga najbolj vznemirjenemu srcu lahko nakloni samo Bog. Kljub moči in vsemogočnosti njegove navzočnosti, je prišel k meni v takšni preprostosti, nežnosti in tako starševsko, da me je njegova ljubezen povsem prevzela.

Čutila sem, da ga poznam. Moja duša ga je prepoznala. Spraševala sem se: »Je to sodnik, ki naj bi bil tako odmaknjen, strog in ki tako zlahka obsoja? Sem bila napak poučena?« Preprosto nisem mogla verjeti, da je šlo za Boga, kakršnega sem si predstavljala v preteklosti! Nato sem se spomnila: »Bog je počasen v jezi, Bog odpušča, ljubi, je krotek in nežen.« Takšen je resnični Bog! Občutek, da stojim pred obličjem Absolutnega presega moje sposobnosti, da bi to lahko opisala z besedami.

Nekako sem v svoji duši vedela, da mi je pomežiknil, da mu je bilo prijetno ter da je bil obenem vesel. Morda zato, ker sem bila tako zbegana in začudena.

Ponovno je spregovoril v moji notranjosti in v trenutku, ko sem slišala njegov glas sem vedela, da je on moj Stvarnik in Oče. Vsak delček mojega telesa ga je prepoznal, ko je dejal:

»Glej, jaz sem tvoj Oče.«

V tem trenutku sem se zavedla, da je naš pravi dom pri Bogu. Brez kančka dvoma sem takrat vedela, da nebesa obstajajo in da so naš dom! Zemlja? Naš dom nima nobene zveze z zemljo. V glavi se mi je zavrtilo, ko sem spoznala, da smo resnično otroci Najvišjega, da izvirmo iz najvišje Oblasti in Lepote, da pripadamo Bogu, nebesom ... Popolnoma drugače

sem se počutila, ko sem ugotovila, da smo vsi Kraljevi potomci in da je naš Oče Kralj kraljev, da smo kost njegove Kosti, meso njegovega Mesa!

To je bilo najbolj jasno videnje in tudi najbolj prepričljivo, kar sem jih kdajkoli doživela.

Še vedno pretresena, sem spoznala, da Stvarnik, Edini, neizpodbitno Bistvo in Iskra, ki je ustvarila celotno vesolje, tako zlahka govori z menoj, ki sem zgolj običajen človek! Še vedno se čudim, kako je to mogoče. Toda takrat in celo sedaj je v mojem umu, zaradi čiste izkušnje, postalo jasno, da lahko Bog govori kadarkoli in po komerkoli, ki si ga izbere. To je dejstvo.

Uspela sem vzeti svinčnik in papir in si zapisala, kar je rekel. Medtem ko je bil »z mano«, sem čutila, da ga lahko prosim za pomoč. »Odvedla« sem ga do okna in pokazala ven na berače in revščino ter rekla: »Poglej! Poglej, kakšen je postal svet.«

Zelo mirno in brez kančka presenečenja je dejal:

»Ali resnično misliš, da ti lahko pomagam?«

»Da, lahko. Ti si Bog!«

Nato me je prosil, naj zmolim očenaš, Gospodovo molitev. Bila sem zelo vesela, ker me je prosil naj naredim nekaj, kar sem znala. Brez pomisleka sem izjavila: »Da, Očka!«

Nisem se zavedla, kako so besede zletele iz mojih ust. Morda zato, ker je bil tako očetovski, družinski in sem čutila, da ga poznam? Morda zato, ker sem ga jaz, njegova stvaritev, prepoznala na skrivnosten način kot Stvarnika in Očeta vseh. Ne glede na to, kaj je bil razlog, sem naenkrat zaledenela od strahu in čakala, kako se bo Bog odzval na mojo besedo »Očka«.

Dejal je:

»Ne boj se hči, kajti besedo »Očka« sem sprejel v svoje roke kot dragulj. «

Zaradi njegovega odgovora mi je odleglo in polna radosti sem hitro zmolila »očenaš«.

Ko sem končala, mi je Bog ljubeče povedal, da ni zadovoljen z načinom, kako sem molila, saj sem bila prehitra. Ponovila sem molitev, tokrat bolj počasi. Bog mi je povedal, da tudi tokrat ni bilo v redu, ker sem med molitvijo hodila naokrog. Vedno znova sem ponavljala Gospodovo molitev in vsakič mi je Bog dejal, da ni dobro in da moram začeti znova. To se je nadaljevalo še nekaj ur.

Začela sem se spraševati, ali si Bog resnično želi, da izgovarjam Gospodovo molitev, ki sem jo molila napačno vse življenje. Po številnih poizkusih mi je končno uspelo in po vsakem stavku, ki sem ga izrekla je Bog dejal: »Dobro!«. Končno je bil zadovoljen.

Sprva lekcije nisem razumela, niti nisem razumela, zakaj sem morala vedno znova ponavljati molitev v njegovi prisotnosti, toda tekom dneva se je zadnji košček hraste odtrgal z mojega srca in me izpostavil njegovi ljubezni. Končno sem dojela, da moram prav vsako besedo, ki jo izgovorim, izreči z ljubeznijo.

Od takrat sem bila deležna številnih blagoslovov. V navzočnosti Boga Očeta sta moja duša prežemala harmonija in mir. Ves prejšnji nemir je bil ob obilju in polnosti Boga pozabljen. Ob njem je moja duša prejela prirčen duhovni objem.

TEMNA NOČ

Zaradi razodetja sem bila presrečna in v naslednjih dneh sem se ob Bogu počutila tako kot zaljubljenca, ki hrepenita po medsebojni bližini. Ves čas sem želela biti samo z njim in nič drugega zame ni bilo pomembno. Bila sem blažena.

Nato se je brez vsakega opozorila stik z Bogom in angelom nenadoma prekinil. Bilo je kot bi nekdo ugasnil luč. Nenadoma sem se znašla v popolni temi.

Kljub temu, da sem bila obdana z družino in prijatelji, se še nikoli nisem počutila tako osamljeno in nesrečno. Bog in angel nista bila več ob meni. Klicala sem ju, toda nista se odzvala. Resnično sem čutila, da je Bog namenoma zaprl nebo in me povlekel v puščavo, kjer sem se v samoti »pražila«. Ker me je bilo strah in sem bila nesrečna, sem nenehno klicala svojega angela, toda tudi on me je zapustil.

V teniškem klubu so organizirali letne turnirje in tudi sama sem se jih udeleževala, toda med igro nisem bila zagnana in vesela. Premišljevala sem: »Je to Božji način? Ali se nam približa, da nas zapelje, potem pa nas zapusti?«

Šele kasneje sem spoznala, zakaj Bog odvede dušo v puščavo. To so njegove besede:

»Prihajam, da bi zlomil vrata vaših ječ in bi s svojim plamenom stopil verige greha. Prihajam, da bi vas osvobodil ujetništva, vaše krivičnosti in končal vaše zakonolomstvo. Nameravam vas rešiti, četudi bi vas moral zvleči v puščavo in tam govoriti z vami, vam pokazati vašo jalovost in kako je vse vaše telo napolnjeno s temo. To bom storil, da bi vas rešil. O, stvarstvo! Česa ne bi storil za vas ...«¹

Skušala sem razumeti stvari, ki so se mi takrat dogajale. Da bi pritegnil mojo pozornost, mi je Bog poslal najprej mojega angela, mi dal slišati nebeške melodije in mi dovolil, da sem v njegovem bivališču občutila nebeško angelsko gostoljubje. In ko sem se veselila vsega, kar sem videla, me je potegnil iz blata in me, ne da bi izgubljal čas, očaral, nato pa brez omahovanja ožgal v prvem duhovnem ognju z namenom, da me vso »opečeno« vrže v puščavo, nato pa izgine skupaj z angelom in zapre nebesa. Zapustil me je v zastrašujoči tišini puščave, kjer sem trpela in stokala. Ni se zmenil za moj obup, agonijo in bolečine.

Iz svojega »skrivališča« me je opazoval in v tišini čakal, kdaj se bom pripravljena predati.

»Kaj sem storila, da si na tak način pobegnil od mene? V trenutku, ko sem ti odprla svoje srce, moj Bog, si pobegnil in se skrila.« Ni mi odgovoril.

Želela sem biti osvobodjena, toda v puščavi so me obdajale zgolj sence in fantazme, nežive stvari, ki ne zadovoljijo duše. Obračala sem se na vse strani in ga iskala. Iskala sem tudi angela, toda našla nisem nikogar.

Tri tedne sem blodila po puščavi med mesom in duhom. Počutila sem se bolj mrtvo kot živo.

Nato se je zgodilo nekaj nenavadnega. Medtem ko sem doživljala »smrt«, sem prvič po mnogih letih, nenadoma začutila duše »mrtvih«. Videla sem njihova siva telesa, ki so se mi približevala kot sence. Počasi so se prikradle iz megle in me v trenutku obkrožile. Spoznala sem, da je mojega duha potegnilo med »mrtve« – v vice. Trpljenje, ki sem ga doživljala, ker sem bila ločena od Boga, me je privedlo v vice, kjer so zaradi ločenosti od Boga trpele duše umrlih, ki so na poti k njemu doživljale obdobje očiščevanja.

¹ 12. september 1990

Ko sem potovala po vicah, se moja pozornost ni usmerila samo na dogajanje okrog mene, ampak tudi na duše umrlih, na moške in ženske, ki se jih ni dalo med seboj razločiti in ki so tavale v velikih množicah. Vsi so bili zaradi trpljenja in žalosti na videz enaki. Ko so me opazili, so pohiteli proti meni. Kot berači so se me oklenili. Nekateri so se mi sami od sebe predstavili. Enega od njih sem tudi prepoznala, ves obupan me je prosil za pomoč. V času, ko je še živel na zemlji, je bil zelo ugledna in znana osebnost. Občudoval ga je ves svet. Postalo mi je jasno, da so slava, ugled in bogastvo ter lepota zgolj začasni in jih lahko posameznik le kratkoročno uživa na zemlji, nikakor pa nas ne pripeljejo v raj.

Druge duše, ki so mi v času življenja na zemlji povzročale težave in skrbi, so se mi približale. Predstavile so se mi z imeni in me prosile, naj jim oprostim in molim zanje. Kasneje sem izvedela, kako pomembno je, da tistim, ki so umrli, ne zamerimo ničesar. Na skrivnosten način »zadržujemo« njihove duše in ker jim ne oprostimo, močno trpijo. Preprečujemo jim dostop do višjega področja, tako ostajajo vklenjeni in ne morejo doseči nebes. Moramo jim oprostiti.

Duše so me obkrožile in me prosile za molitev. Kljub popolni nemoči, sem v mukah storila, kar so me prosile. Nenadoma so me v en glas pozvale, naj jih poškopim z blagoslovljeno vodo. Popolnoma osupla, sem vprašala:

»Z blagoslovljeno vodo?«

»Stori to za nas, prosimo. «

Zavzdihnila sem. Nisem jih v dobro razumela. V trenutku, ko sem se spraševala, kje naj najdem blagoslovljeno vodo, so zaklicale: »Pojdi v cerkev in nam jo prinesi.«

Bilo je kot bi brale moje misli.

Nikakor nisem mogla v bližnjo cerkev po blagoslovljeno vodo. »Zakaj želijo blagoslovljeno vodo?« Bila sem začudena. Še bolj goreče so me prosile in ko sem spoznala, da me ne bodo pustile pri miru, sem se privlekla v cerkev, ki je stala nasproti naše hiše. Tam sem zagledala duhovnika. Pohitela sem k njemu in ga prosila: »Lahko, prosim, nekaj blagoslovljene vode odnesem domov? Tam so duše, saj veste »mrtvi«, ki želijo, da jih poškopim z vodo.«

Čakala sem, kdaj bo bruhnil v smeh, toda takrat sem tako trpela, da mi je bilo popolnoma vseeno, kaj si misli. Bila sem presenečena, ko je rekel: »Dobro, dal vam jo bom. Tako velewa naša katoliška tradicija.«

Dal mi je stekleničko z blagoslovljeno vodo in odhitela sem domov k dušam. Nisem vedela, kako naj jih poškopim z vodo. Bila sem z dušami mrtvih ljudi, ki so bile nematerialne, zgolj duhovne. Kako naj jih poškopim z vodo, bile so materialna in bo padla na tla? Vprašala sem: »Kako naj vas poškopim z vodo, saj ste nematerialni duhovi?«

»Poškopri nas z vodo z namenom, da to počneš za nas!« so odgovorile. Tako sem tudi storila.

Če bi se duše materializirale, bi me v paniki pohodile. Množično so hitele proti meni v želji, da jih poškopim z blagoslovljeno vodo. Imela sem jo dovolj, zato sem škropila in škropila. Za trenutek se je zdelo, kot da vse vice hitijo k meni, da bi prejele kapljico blagoslovljene vode! Na moje presenečenje sem videla številne med njimi, kako so švignile navzgor. Kot vzhajajoče zvezde jih je povleklo v nebesa. Bile so tako srečne!

Zanimivo, duše so bile odrešene trpljenja, medtem ko sem jaz še vedno prenašala bolečino in občutek, da me je Bog zapustil. Izkoristila sem njihovo prisotnost in jih vprašala, ali so videle mojega angela ali pa Njega, ki sem ga začela noro ljubiti. Niso mi odgovorile. Izginile so v megli na enak način kot so se pojavile.

Morda mi je Bog dovolil, da sem začutila, kako duše v vicah trpijo, ker so ločene od Boga. Ne glede na razlog, se je moja duhovna suša nadaljevala. Vsak dan se je zdel kot leto. Kljub delu sem bila nezanosno osamljena.

Še sem klicala, toda moj glas se je v odmevu vrnil nazaj k meni.

Končno nisem več zdržala. Močno sem stokala kot novorojeni otrok. Pogled sem usmerila proti nebu in z vso močjo zakričala: »Oče! Kje si? Zakaj si me zapustil? Vzemi me in stori z menoj kar želiš! Očisti me in me uporabi, če je takšna tvoja volja!«

Popolnoma sem se predala njegovi volji.

Nato so se v trenutku odprla nebesa in glas, ki je bil poln veselja, je zaklical:

»Jaz, Bog, te ljubim! Pridi! Vselej me razveseli z besedami popolne predaje.«

Te besede so se kot balzam izlile na globoke rane, ki jih je moja duša dobila v puščavi. V trenutku sem bila ozdravljena. Kot blisk z neba se je Bog radostno spustil, se me dotaknil in me dvignil k svojemu Srcu, nakar me je še enkrat naglo vrgel iz svojega objema v umazan svet, v katerem živimo. Istočasno pa mi je odprl vrata v nebesa. Imela sem dostop do njegovih notranjih dvorov in smela sem vstopiti in oditi, kadarkoli sem želela.

S tem, da sem se predala Bogu, ga je moja duša, sveže napolnjena z nebeško roso, častila. Slavila sem ga z naslednjimi besedami:

»Jahve je prišel k meni, kot dih vetra me je njegov Duh dvignil in mi pokazal njegovo sveto Obličje. Odkril mi je svojo nežnost, ljubezen in neskončno dobroto. Potem je izlil name svoje blagoslove in mi podaril mane v izobilju, da bi jo delila s svojimi brati. Šel je z menoj v deželo pozabe med mrtve. Vzel me je s seboj k tistim, ki so ga pozabili. Dvignil me je in obnovil spomin moje duše. Gospod Jahve, kako hvaležna sem ti! Naj se tvoja sladkost, o Gospod, izlije na vse nas. Jahve, bodi blagoslovljen zdaj in vekomaj.«²

Ko sem sprejela, da bom živela po Božjem zakonu ljubezni, da bom postavila Boga na prvo mesto v svojem življenju in živela *resnično življenje v Njem*, se mi je Gospod približal in razodel meni, tako kot vsemu svetu, globine njegove ljubosumne ljubezni:

»Ljubosumno te ljubim. Želim, da si vsa moja. Želim, da vse kar delaš, delaš zame. Ne trpim tekmecev. Želim, da me častiš in živiš zame. Dihaj zame, ljubi zame, jej zame, smej se zame, žrtvuj se zame. Vse, kar storiš, stori zame. Želim te použiti. Želim te razvneti, da bi hrepenela le po meni. Cvetica moja, ovenčaj me s svojimi cvetnimi lističi, okronaj me s svojo ljubeznijo ... odišavi me s svojim vonjem.«³

»Dovoli, da te vzgajam in spodbujam. Želim te vzgojiti v svojo bosonogo borko, ki bo tekla z menoj okoli sveta, šla k mojemu ljudstvu, ga prebudila iz otopelosti, vlekla mrtve iz njihovih grobov in jih spreminjala v katedrale.«

»Vau!« sem zaklicala. To je pa resno. Smo res tako slabi? Mrtvi? Gnili? Razpadamo kot gnilo sadje? Je to res? Je to opozorilo? Je to razlog, zakaj Bog govori?

Vedela sem, da kadar mi je govoril, je obenem govoril vsakemu izmed nas. Celó jaz sem v svoji duhovni nezrelosti vedela, da se Bog ne bi trudil priti in nam govoriti, če ne bi stvari bile katastrofalne in v kolikor svet resnično ne bi bil v zelo slabem stanju. Ne bi brezbrizno prišel z rokami na hrbtu in nas vprašal: »Pozdravljena bitja, kako gre kaj danes? Je vse v redu? Potrebujete kaj? Samo pokličite me, saj ne grem nikamor.«

V središču srca mi je Bog razodel, da nam daje zadnjo priložnost, da se poboljšamo, če ne, nas bo vse poslal s tega sveta!

15. december 1986, me je, kot da se ni nič zgodilo, vprašal:

»Hčerka, si želiš modrosti?«

»Da.«

² 16. januar 1992

³ 5. maj 1987

Ne da bi se zavedala vrednosti tega, kar mi je ponudil, sem preprosto odgovorila: »Da.« Nato sem se zavedla. Modrost? Mar ni to Solomonov dar? Ko je Bog videl, da razumem, kaj mi ponuja, je dejal:

»Morala boš osvojiti modrost in jaz ti bom pomagal.«

Vedela sem, da si bom morala modrost *zaslužiti*. Nisem vedela kako, toda Bog mi je dejal, da mi bo pomagal. Mnogo kasneje sem razumela, da se je potrebno za modrost žrtvovati, razdati, darovati, brez pritoževanja sprejeti kritiko, dopustiti, da te tepejo ter slediti Božji volji.

Božja radodarnost pa se s tem ni končala, kajti dejal je:

»Dal ti bom dar razločevanja, dar poguma in dar vednosti. Dal ti bom vse te darove, vse dokler mi boš sledila in izvrševala mojo voljo.«

Maraton z Bogom se je komaj pričel. Angel mi je povedal, da me bo v svojih nebeških dvorih poučeval sam Bog, tako da bom lahko pričevala nevernemu svetu, svetu, ki umira. Dejal je, da bom tekla kot borka, brez prestanka in brez počitka. Vedela sem, da se bom morala zanesti na Božji oklep, kajti ne bom se bojevala proti človeškim sovražnikom, marveč proti oblastem tega mračnega sveta, proti zlobnim duhovnim silam pod nebesnim svodom.⁴

Boj se je pričel.

⁴ Ef 6,12-13

ANGELI ALI DEMONI

Kmalu sem uvidela, da imam nasprotnika, ki je bil odločen, da naj ne bi nikoli prišla do cilja.

Izkušnje z zlom, ki sem jih imela v mladosti, niso bile nič v primerjavi s tem, kar me je čakalo. V domeni nadnaravnega sem bila deležna pospešenega učenja in temna stran se je razkrila.

Dandanes je ideja hudiča za mnoge ljudi zgolj srednjeveški konstrukt, bitje z rogovi in razklanimi kopiti, ki ga vidimo v risankah ali na slikah v cerkvah in umetnostnih galerijah, nekaj, čemur se smejimo, ali pa predstavlja vraževerje. Potrebno je razumeti, da nas obdajata dve nevidni vojski. Dobra novica je, da je vojska dobrih angelov veliko močnejša od vojske padlih angelov. Naš boj ni boj proti mesu in krvi, ampak proti oblastem in močem. Nikoli ne smemo pozabiti, da je Bog veliko mogočnejši in močnejši kot zlo in da je v našem svetu Bog dokončno premagal Satana preko svojega Sina, ki je trpel na križu. Dokončno ga je premagal s tem, ko nas je Jezus ljubil do smrti. Satan si je namreč prizadeval, da bi Jezus takšno smrt odklonil.

S tem dejanjem je Bog najbolj tragični dogodek v človeški zgodovini obrnil v največjo zmago. Osvojil je vso človeško zgodovino od začetka do konca časa, tako da bo na koncu razodeto, kakšna zguba je bil ves čas Satan. Dogodki, ki se nam zdijo tako tragični, so pravzaprav največja zmaga.

Naši angeli varuhi so kot stražniki, ki nas nikoli ne zapustijo. Kjerkoli smo, so z nami. Obenem pa tudi nikoli ne gredo izpred obličja Boga, saj so sposobni bilokacije in multilokacije.

Hudič včasih izvaja dejanja na tako prefinjen način, da ga ni moč razkriti. Spet drugič popolnoma odkrito in nasilno kaže svoje sovraštvo in ljubosumje, dokler ga ne zatro nadnaravne sile. Ko je poražen, se običajno obnaša nespametno: razkrije se in razkazuje. Čeprav je znano, da Satan doseže najboljše rezultate, kadar deluje tiho, brez kakršnihkoli vidnih znakov o zlih namenih ali njegovi prisotnosti. Njegova prevara je še bolj učinkovita, kadar dela pod krinko in se izogiba odprtemu soočenju. Ko deluje ne da bi ustvarjal valovanja na vodni gladini, to ne pomeni, da ne gre za zahrbtno prikritost.

Kadar v sodobnem, digitalnem, znanstvenem in tehničnem svetu pravimo, da hudič obstaja in da je resničen zli duh, nam ljudje pogosto rečejo, da se oklepamo starodavnih verovanj, teorij iz srednjega veka. Hudič je mnoge učenjake prepričal o svojem neobstoju. So znanstveniki, ki bi radi dokazali, da hudič sploh ne obstaja. Že to dejstvo kaže, kako naiven je lahko človek. Kako lahko dobri ljudje verjamejo, da morejo znanstveno testirati temačnega duha, ki je milijonkrat pametnejši kot oni in ki živi v sprijeni duhovni temi? Kako sploh lahko dokažejo, da ne obstaja? Kaj stori hudič? Še bolj jih zavede, s tem ko se dela, da ga ni. Njegova moč pretvarjanja je njegovo najučinkovitejše orožje. Človek pa se lahko uči zgolj prek osebnih izkušenj. To je še en razlog več, da pišem to knjigo.

Vsaka naravna šibkost, ki lahko privede do temačnih predelov, je kot magnet, ki k nam privlači demone. Tudi Satan ima svoje strategije in je sposoben uporabljati številne metode, da bi nas ulovil nepripravljene.

Satan zelo pogosto uporabi ljudi. Dejansko iz nič je sposoben obtožiti in popolnoma uničiti človeka, ki ga želi prizadeti. Toda to ni vse: najbolj zlobno dejanje je, da predlaga duši v »spanju« različne stvari, ki jo lahko privedejo v obup in nemir ter uničijo njeno spokojnost. Zato moramo biti pozorni in ne smemo dovoliti, da nas hudič najde »speče«.

Ne želim vas prestrašiti. Svoje izkušnje delim z namenom, da bi se naučili – kot sem se naučila tudi sama – kako se je potrebno braniti pred zlom in se zanesti na Božjo moč, ki je, kot sem dejala, mnogo močnejša od hudičeve.

Od otroštva se mi je zlo kazalo na različne načine. Večkrat sem imela videnja rok, ki me skušajo zadaviti, poleg tega pa sem tudi večkrat videla renčečega črnega psa z rdečimi očmi, ki me je bil pripravljen napasti in raztrgati na koščke.

Hudič je moral nekako izvedeti, da ima Bog zame pripravljen poseben načrt. Pred tem obdobjem nisem nikoli v celoti razumela, kako močan je hudič ter kako on in njegovi demoni neprestano delujejo v naši bližini.

Ker sem svoje življenje predala Bogu, sem postala grožnja za sile zla – enako kot tudi vsak človek, ki sledi Bogu. Ko se človek obrne k Bogu, je v peklu tako kot bi se sprožila sirena. Takšen človek je sedaj prikazan na hudičevem radarju. Zakaj? Zato, ker sveti človek lahko spremeni svet in hudiču prekriža številne načrte.

Kmalu po srečanjih z angelom in potem, ko sem se izročila Bogu, se je pekel dobesedno odprl.

Satan me je napadel v vsem svojem besu.

Ko se mi je približal, sem doživela izkušnjo, ki je bila pravo nasprotje izkušnji, ki sem jo imela z Danijelom. Ko je k meni prišel Danijel in mi dejal: »Bog je ob tebi in te ljubi«, sem občutila veselje in mir. Ko pa se mi je približal Satan, sem v trenutku začutila sovraštvo in krutost in zaslišala sem njegov oster glas, ki je vpil: »Pojdiiii!«

Predvidevam, da je mislil: pojdi, in prenehaj govoriti z angelom in Bogom. Nisem vedela kaj dosti o hudiču, toda v njegovem ostrem glaslu sem jasno začutila zlobo. Bilo je strašno. Njegova prisotnost me je prestrašila. Občutila sem najhujšo grozo. Otrpnila sem od strahu pred vso težo zla okrog mene, ki jo je spremljal obupen vonj po žveplu.

Hudičevo renčanje je bilo slišati kot renčanje divje živali, ne pa človeka. Odmevalo je in prvič v življenju me je od spodnjega dela hrbta do glave spreletela zona. V sebi sem skušala najti Danijela in Boga, toda kazalo je, da sta se umaknila. »Izgini, ali pa bo s teboj opravil ogenj iz pekla!«, je zopet zagrmel njegov glas.

Zbrala sem vso moč in v svoji duši klicala Boga. Odzvala sem se z eno samo besedo: »Ne!«, kar je pomenilo, da se ne bom umaknila ne od Danijela ne od Boga. Hudič je zavpil, da je moja duša prekleta. Še je preklinjal in se spremenil v norca, ki me je še naprej mučil.

Obtožil me je vseh vrst zla. (Kasneje sem izvedela, da ima hudič še eno ime - »tožnik«, kajti na sodni dan nas bo obtožil vseh grehov, ki smo jih zagrešili, medtem ko nas bo Jezus branil). Tako kot je Bog popolna ljubezen, popolno sočutje in popolno razumevanje, je hudič njegovo popolno nasprotje. Ko me je napadel, so bile njegove žaljivke tako hude, da sem mislila, da se mi bo zmešalo.

Tovrstni napadi so se dogajali tekom dneva in, kar je še bolj grozljivo, tudi ponoči. Skoraj nemogoče je bilo, da bi zaspala. Počutila sem se, kot da skuša hudič iz mojega telesa iztisniti zadnji dih; kot bi me orel s svoji kremplji zgrabil za trebuh in me skušal zadušiti. Šlo je za resničen, fizičen občutek.

Med mučenjem sem začela jokati, hudič pa se mi je le zaničljivo posmehoval: »Nehaj zalivati svoje rane!«

V popolni grozi sem začutila, da se za mojim bojem odvija še druga velika bitka, bitka med hudičem in angelom Danijelom, ki se je na vso moč boril zame. Vedela sem, da brez nadnaravne pomoči ne bom preživela. Začela sem klicati svojega angela, ki mi je odgovoril z eno samo besedo: »Moli.« Molila sem z vsem svojim bitjem in prosila Boga naj mi pomaga.

Končno se je po določenem času boj končal. Hudič je prenehal z napadanjem in nekaj dni sem imela mir. V trenutkih miru sem razmišljala, kako pomemben je moj angel varuh. Vedela sem, da se je boril zame in me skušal obvarovati pred hudičem. Kot dober prijatelj je

skrbel zame in me varoval. Potrebovala sem njegovo zaščito, kajti hudi duh se zlepa ni predal in je pripravljaj vedno nove napade.

Najprej je hudič svojo pozornost usmeril na mojo družino. Moja nečakinja, moja krščenka, mi je po petnajstih letih zaupala svojo nočno moro. Sedela je na čelu dolge kuhinjske mize, okrog vratu pa je imela več rožnih vencev. Za mizo so sedeli tudi drugi, med njimi tudi jaz, ki sem ji sedela nasproti. Nenadoma so se odprla vrata. Vstopil je Satan, ki je šel proti njej. Opisala ga je kot napol kozla (od pasu navzdol), napol človeka z grdim obrazom in ogromnimi zavitimi rogovi na glavi. Med opisovanjem je bruhnila v jok. Ihtela je, medtem ko se je spominjala strašnega prizora in grozečih besed: »Sovražim tvojo teto in tudi tebe sovražim!«

Nekaj podobnega se je zgodilo tudi mojemu sinu. V spanju se mu je prikazal hudič v podobi starca z dolgo brado. Starec mu je rekel: »Reci svoji mami, naj neha pisati, drugače bom tudi tebe kaznoval na enak način kot njo, ko je bila otrok. Okrog vratu ti bom položil roke in te zadavil.«

Sinu nisem nikoli pripovedovala o svojih sanjah, zato je bilo jasno, da gre za delo hudiča.

Resnično me je skrbelo zaradi teh napadov. Da bi preprečila, da hudič ne bi več napadal moje družine, sem prosila Gospoda naj posreduje. Obljubil mi je, da bo za našega varuha določil sv. Mihaela, nadangela, in da se bom zato bolje počutila.

Naslednjič je skušal hudič vplivati name na popolnoma drugačen način. Zvit kot je, je dobro vedel, da o duhovnem svetu ne vem prav veliko, zato je predvideval, da se lahko spremeni v mojega angela Danijela.

Lažni angel me je skušal prevarati s tem, ko mi je predstavil drugačno podobo ljubečega Boga in skrbnega Očeta, ki sem ga spoznala tistega dne, ko sem molila Gospodovo molitev.

Lažni angel mi je govoril, da je Bog strah vzbujajoča navzočnost in da se ga moram bati. Satanov cilj je bil, da me odvrne od Boga in njegovih načrtov, ki jih je imel zame. Boga je opisal kot zelo strašnega. Skušal je doseči, da bi se ga bala in da bi takrat, ko bi me Bog ogovoril, otrpnila od strahu. Bili so trenutki, ko skoraj nisem mogla razločiti med Danijelovim glasom in glasom hudiča. Lažni angel me je skušal prepričati, da je Bog nagle jeze in strašen sodnik, ki bo kaznoval svoje ljudstvo za vsako najmanjšo napako. Za trenutek sem mu skoraj verjela.

Kasneje si je hudič nadel podobo in glas mojega pokojnega očeta. Ogovoril me je v francoščini – jeziku, v katerem je pogosto govoril moj oče. Rekel mi je, da ga je poslal Bog z namenom, da mi pove, da je moja zveza z Bogom popolna iluzija. Dejal mi je: »Bog da govori s tabo! Si kdaj že slišala za kaj podobnega?« Dejal je še, da to pomeni, da sem nora.

V tem videnju je bilo nekaj čudnega, zato sem odgovorila: »Kaj pa Danijel? Je mogoče, da se nam prikažejo angeli?«

»Ah, ta,« je odgovoril in njegov glas je bil poln sovraštva. Spoznala sem, da gre za hudiča, ki me je skušal prevarati. Oče z menoj nikoli ne bi govoril na tak način.

V tem obdobju sem bila zelo osamljena. V Bangladešu takrat nisem imela nikogar, na kogar bi se lahko obrnila za nasvet ali duhovno pomoč. Nisem želela, da bi moža skrbelo, zato mu nisem razlagala, kaj se dogaja. Vse sem obdržala zase. Hudič je to vedel, zato je povečal svoje napade. Vsak dan je s seboj pripeljal vse več demonov. Podnevi in ponoči sem jih čutila in slišala v svoji bližini. Ti padli angeli so me napadali, zasmehovali in zmerjali z nespodobnimi imeni. Spraševala sem se, zakaj Bog dopušča, da se mi to dogaja.

Sčasoma mentalno mučenje, ki sem ga doživljala, name ni več tako močno vplivalo. Vedela sem, da je Bog močnejši. Bližje ko sem bila Bogu, manj sem se bala Satana, ki se je čedalje bolj tresel in si želel moje smrti. Njegov bes se je še povečal in zato je ponovno spremenil svojo strategijo.

Hudič me je začel *fizično* napadati. Ne morem jasno razložiti, kako so se zadeve odvijale, saj je šlo delno za fizične in delno za duševne napade.

Najprej me je hudič po roki polil z vrelim oljem. Zapisovala sem si sporočila, posredovana od Boga in angela, ko me je olje opeklo po sredincu desne roke. Nastal je velik mehur točno na mestu, kjer sem držala svinčnik. Vsak dan sem si prst previla, zato da sem lahko držala svinčnik in pisala z Danijelom in Bogom.

Ob drugi priložnosti, v času družinskih počitnic na Tajskem, smo se odločili, da obiščemo enega od otokov. Na poti nazaj, ko smo se bližali obali, je barka zanihala. Izgubila sem ravnotežje in se skušala oprijeti najbližje stvari – izkazalo se je, da sem prijela za vročo izpušno cev motorja. Čez celotno dlan desne roke sem dobila opeklino, tudi čez tisti del, kjer me je že opeklo olje. Roka me je neznosno bolela in vso pot do hotela me je skrbelo, da bom morala v bolnišnico. Prepričana sem bila, da bo minilo več dni ali tednov, preden bom ponovno lahko držala svinčnik v roki.

Kljub temu, da je kazalo, da bom imela močno opeklino, je vsa bolečina popolnoma izginila, ko smo prišli v hotel. Celo rdečica, in vse sledi opeklino so izginile.

Samo Bog bi dovolil, da gre hudič tako daleč, a je milostno ozdravil mojo roko.

Včasih hudič izbere prav tisto, kar najbolj sovražimo. Najbolj se bojim ščurkov. Celo ko pripovedujem o tem, me je groza. To kaže, kako zloben in poln sovraštva je hudič. Nekega dne sem odhajala iz sobe. Za seboj sem zaprla vrata in začutila, da imam moker obraz, kot bi me nekdo poškopil. Zaslila sem glas hudiča, ki se je smejal in rekel: »To je moj krst.«

V tistem trenutku mi je postalo jasno, da sem med zapiranjem priprla zelo velikega ščurka, pri tem pa me je poškopila njegova tekočina. Ne morem vam povedati, kako se mi je gabilo, a to je jasen primer, da hudič nima nobene omejitve, ko gre za njegovo maščevanje in kadar nas skuša prestrašiti oziroma odvrniti od prave poti in od Boga.

Stanje je postajalo vse bolj jasno. Satan me je želel odvrniti od pogovorov z Bogom. To je bila huda duhovna bitka. Bog mi je dal vedeti, da me hudič napada izključno zato, ker sem se vrnila k njemu. Dokler nisem bila Bogu popolnoma predana, hudiča ni motilo. Toda razjezil se je, ko je videl, da me Bog pripravlja za boj proti zlu.

Neke noči sem imela videnje. Stala sem v sobi in videla kačo, ki se je plazila. Predstavljal je hudiča. Vedela sem, da je kača moja domača žival, ki jo zanemarjam ker sem jo prenehala hraniti. Lačna in začudena se je splazila iz luknje in začela iskati hrano. Opazovala sem, kako se plazi proti hrani – dvema grozdnima jagodama, ki ju je pogoltnila. Vendar s tem ni potešila lakote, zato se je začela plaziti proti kuhinji. Začutila je, da sem spremenila svoje občutke do nje in da nisem več njena prijateljica, marveč sovražnica. V trenutku sem jo spregledala in vedela sem, da me bo vsak čas napadla in skušala ubiti. Bila sem prestrašena.

V tistem trenutku se je prikazal moj angel varuh in me vprašal, kaj me tare. Povedala sem mu o kači in kako zaskrbljena sem bila, ker sem postala njen sovražnik. Angel mi je obljubil, da mi bo pomagal, da se je znebim. Omahovala sem. Spraševala sem se, ali naj se mu pridružim v bitki. Na koncu sem se odločila, da mu pomagam in da bova delo opravila skupaj.

Danijel je vzel metlo in odprl vhodna vrata. Odšel je do kače, jo z metlo prestrašil in napodil proti vratom. Kača se je zvijala in se skušala izmakniti. Splezala je na omare in police. Nazadnje se je zaradi mogočne prisotnosti mojega angela odplazila ven. Angel je za njo zaloputnil vrata. Skupaj sva jo skozi okno opazovala, kaj bo storila. Zelo se je vznemirila in se odpravila nazaj do vrat, ki so bila varno zaprta. Ni vedela kam, zato je odhitela po stopnišču proti cesti. V trenutku, ko se je plazila čez prag glavnega vhoda, se je spremenila v ogromno krastačo (večjo od človeka) in ponovno dobila obliko hudobnega duha. Sprožil se je alarm in ljudje, ki so bili zunaj, so duha ujeli in ga zvezali.

To videnje sem imela v času, ko sem sprejela Boga in se mu v celoti predala.

Nekaj dni kasneje, ko sem šla po stopnicah proti kuhinji, sem na podestu zagledala Jezusa. Smehljaj se mi je in opazila sem, da ima v licih jamice. Videti je bil zadovoljen, srečen in s svojimi očmi je izžareval ljubezen. Stala sem tam in strmela vanj, nato je izginil. Do tega trenutka sta se mi prikazovala moj angel in Bog Oče, toda sedaj sem videla tudi Jezusa Kristusa!

Spomnila sem se sanj, ki sem jih kot otrok imela o njem. Zdaj pa je bil tukaj in se mi smehljaj. Pozneje popoldan se mi je prikazal in se predstavil:

»Jaz sem Presveto Srce. V središču mojega Srca imej prostor, moja ljubljena; tam boš živila.«

Nato je izginil, toda ne za dolgo. Kasneje se je vrnil in dejal:

»Mir s teboj. Želim, da vse to zapišeš ... Želim, da moji otroci spoznajo, da njihove duše živé in da zlo obstaja. Vse, kar je zapisano v moji blagoslovljeni Besedi ni nikakršen mit. Satan obstaja in skuša uničiti vaše duše ...«¹

Takoj ko je izgovoril te besede, sem se znašla v podzemlju. Nisem padla v zamaknjenost, saj mi je bilo videnje dano pri polni zavesti.

Znašla sem se v podzemlju. Bilo je kot v temni podzemni jami, ki jo je osvetljeval le ogenj. Tla so bila vlažna in spolzka. Opazila sem nekaj duš, ki so stale zvezane v vrsti. Videla sem le njihove glave z izmučenimi obrazi. Bilo je zelo hrupno, zvenelo je kot ropot železnih strojev: razbijanje, udarjanje, vreščanje, vse je bilo zelo vročično. Pred temi dušami je stal nekdo z iztegnjeno roko, v kateri je držal lavo. Vroč lavo je pljuskal v obraze, ki so bili zatekli od opeklin. Nenadoma je ta oseba, katero sem prepoznala kot Satana, opazila najino prisotnost in se obrnila k nama. Satan je dejal: »Poglej!« Ko je zagledal Jezusa in mene, je z gnusom in besom pljunil na tla. »Glejte jo, bednega črva! Danes celo črvi prihajajo, da nam pijejo kri, izgini in odj ...« Rekel je: »Poglej,« in spet vrgel vročo lavo v obraze, ki so vpili: »Oh, pusti nas umreti.« Nato je kot ponorel vzkipel od besa in zakričal: »Stvori zemlje, poslušajte me! Prišli boste k meni!« Pomislila sem, da je kljub grožnjam nor, če misli, da bo na koncu zmagal. Verjetno je prebral moje prezirljive misli, ker mi je grozeče rekel: »Nisem nor!« Nato je z zlobnim smehom in zaničevanjem rekel ubogim dušam: »Ali ste slišale? Rekla mi je, da sem nor.« Sarkastično je nadaljeval: »Drage, ljubljene duše, te njene besede mi boste plačale.« Pripravljaj se je, da vzame novo lavo. V obupu sem se obrnila k Jezusu in ga prosila, naj nekaj naredi, naj ga ustavi! Jezus je odgovoril: »Zaustavil ga bom.« Kakor hitro je Satan dvignil roko, da bi vrgel lavo, ga je hudo zbolelo; preklinjajoč Jezusa je zavreščal in mi rekel: »Izgini, čarovnica! Da, izgini! Pusti nas!« Duše, ki so bile na vratih pekla, pa so vpile: »Reši nas, reši nas!« Nato je nekdo pristopil. Prepoznala sem enega izmed Satanovih demonov, ki ga je Satan vprašal: »Ali opravljaš svoje delo? Ali delaš to, kar sem ti rekel? Muči jo, uniči jo, prestraši jo!« Vedela sem, da Satan govori o meni. Želel je, da me demon odvrne od srečanj z Jezusom, tako da mi podtika napačne besede ali da mi uniči sporočila, ki jih prejemam. Prosila sem Jezusa, da bi odšla.

Satan je začel po imenih klicati druge demone. Med njimi sem slišala tudi človeška imena. Spoznala sem, da lahko obsojene duše v peklu obsedejo ljudi in povzročijo demonske težave, saj so pod oblastjo Luciferja. Vsi, ki so pod njegovim vplivom, živijo v sovraštvu. Ti, ki so pod vplivom Luciferja, pa nimajo tolikšne moči kot padli angeli. Jezusa sem prosila, če lahko zapustiva ta kraj in odvrnil je:

»Pridi, odidiva. Želim, da vse to zapišeš.«

¹ 7. marec 1987

Po videnju sem spoznala, da ima Jezus popolno premoč nad Satanom. Jezus me je poučil, da naj se v njegovem imenu znebim demonov. To me je navdalo z mirom in zaupanjem.

Kmalu po videnju pekla je Satan nadme poslal celo skupino demonov. V novem zaupanju sem sarkastično pripomnila: »Oh, ne, ne že spet.« Vedela sem, da jih bom tokrat lahko obvladala.

Demoni so bili majhni, podobni šimpanzom. Skakali so mi na hrbet kot jezne mačke. Toda počutila sem se varno, močnejšo od njih. Ni me bilo strah, samo naveličana sem jih bila. Globoko v duši sem čutila, da jih lahko izbrišem z Jezusovim imenom. Bili so bolj nadležni kot pa nevarni, kot muhe, ki brenčijo okrog hrane. Naveličana sem jim ukazala, naj se vrnejo v pekel in pri tem izgovarjala Jezusovo ime. Cvileč, so demoni takoj odšli.

DUHOVNI SVET

V tem času sem začela deliti svoje izkušnje z manjšim krogom najožjih prijateljev. Odleglo mi je, ko sem opazila, da verjamejo, kar sem jim pripovedovala. Govorila sem jim o svojem angelu in o tem, kako se mi je Bog približal. Večini so se te stvari zdele čudovite. Pripovedovala sem jim o vsem, kar sem do tedaj spoznala. Ker so se prav v tistem času pojavljali napadi Satana, sem jim govorila tudi o njem.

Razlagala sem jim: »Hudiča skoraj ne opazimo. Morda pomislimo nanj, kadar beremo kakšno strašno kriminalko, vendar nas večina meni, da nam hudič nič noče. Počnemo svoje stvari, živimo kot najbolje znamo, in sploh ne opazimo, da je tam, kjer je moč za dobro, tudi moč za zlo.«

Eden izmed mojih prijateljev je dejal, da ljudje s slabimi dejanji sami ustvarjamo zlo in tudi »pekel«.

Odgovorila sem mu, da se dandanes hudič pretvarja, da niti on niti pekel ne obstajata. Gospod mi je dal videnje pekla, zato lahko pričujem o njegovem obstoju. Ko je nekoč nekdo rekel sv. patru Piju, da ne verjame v pekel, mu je svetnik odgovoril: »Boš že še verjel, ko prideš tja!«

Prijatelj me je vprašal: »Ali so padli angeli demoni?«

»Da, gre za eno in isto. Tudi oni bodo strogo sojeni na dan sodbe. Bog mi je dal videnje, ko so padli angeli hodili proti njegovemu prestolu, da bi jim sodil. Spominjam se, da je takrat v zraku zavladała strašna tišina in vse je obmirovalo. Duše, ki so bile rešene in so si zaslužile nebesa, so stale vseokrog, v sredini pa je bil prazen prostor. Na drugem koncu sem videla množico padlih angelov, ki so se s pripognjenimi glavami počasi pomikali naprej in za seboj vlekli noge. Ta prizor je bil obenem veličasten in žalosten. Padli angeli so bili videti kot ujeti, premagani vojaki, ki so izgubili vojno in čakajo na sodbo.«

V nadaljevanju navajam sporočilo, ki mi ga je dal Bog ob tem videnju:

»Ko so se moji angeli, katerim je bila dana najvišja oblast, uprli, so odpadli najslabši med njimi. Moja pravičnost jim ni prizanesla. Vrženi so bili v podzemlje, da bi tam počakali na dan sodbe. Pred očmi vseh bodo sojeni tudi oni in oh, ...kako strašen prizor bo to! Jaz bom sodil vsakomur po tem, kar je storil in po tem, kar ni storil. Pred mojim prestolom bo vsakdo stal v tišini in strahu pred najvišjim Sodnikom, ki sem jaz.

Videli boste neizmerno število padlih angelov, izgnanih iz nebes, ki so se v zavisti in zlobi bojevali z nadangelom Mihaelom in njegovimi angeli. Da, vaše oči bodo videle moje nasprotnike, nasprotnike Najsvetejšega, nasprotnike Maziljenca. Videli boste vse padle angele, privržence Luciferja, starodavno kačo, ki je skušala zapeljati moje sinove in hčere. Videli boste množice tistih, ki so onečaščali moje ime in kršili moj zakon; tiste, ki so zavrnili, da bi jih vzgajal in vodil v svetost. Rajši so izbrali, da zapeljivec zaznamuje njihova čela. Da, Vassula, dano ti je bilo strašno videnje.«¹

Satan, ki mu je bilo, ko je bil še angel, ime Lucifer, se je uprl Bogu in njegov upor je pritegnil tretjino angelov v nebesih. Ko so padli, se je ustvaril pekel, ki je njihovo domovanje in je resnično.

Ljudje danes pogosto ne upoštevajo obstoja Boga, a tudi ne razumejo resnične moči hudiča in njegovih demonov. Moč zla nam je sovražna in je pripravljena storiti vse, da

¹ 20 julij 1992

prepreči našo neposredno povezanost z Bogom in da se na zemlji ne bi uresničevala Božja volja.

Eden od prijateljev me je prekinil in rekel: »Kako lahko občutimo, da je hudič prisoten v določeni situaciji?«

»Biti moramo pozorni«, sem odgovorila. »Lahko si izbere karkoli, celo majhne stvari, prek katerih deluje. Je velik strateg in legalist. Če v nas najde razpoko, ki je nastala, bodisi zaradi grehov ali šibkosti, bo kot legalist zahteval pravico, da v nas in preko nas postori svoje umazano delo, saj je vendar greh njegovo področje. Za Satana je greh opora, preko katere deluje. Izprijenost telesa in zahrbtni upori so razpoke, ki privlačijo zlo.«

Nekdo drug me je vprašal: »Kakšna opora?«

Odgovorila sem: »Greh; vsakodnevni greh, neusmiljenje, trdosrčnost, neodpuščanje, napuh, sovraštvo, obrekovanje, predsodki, prevzetnost, itd. Da ne omenjam grehov kot so: kraja, laganje, goljufanje, prešuštvo, ubijanje, itd.« Kot sem že dejala, se v zvitem Satanu skriva legalist in tam, kjer najde primerno oporo si misli: »Aha, to so moji najljubši grehi in sedaj z vso zakonito pravico lahko zaživim tukaj!«

»Na primer: če v družini ni odpuščanja, ljubezni in molitve, se to kaže kot razpoka, kjer lahko zli duhovi povzročijo motnje in razdor med odnosi. Številni konflikti v družini nastanejo zato, ker smo hudiču dopustili, da se nastani v našem domu. Brez molitve sta naš dom in družina lahki tarči – enako velja za naša telesa. Slišala sem veliko ljudi, ki so se hvalili, da je telo njihova last in da z njim lahko počnejo, kar želijo. Toda pozabljamo, da nismo zgolj telo, ampak tudi duša in duh. Naše telo je pravzaprav tempelj Svetega Duha, njegovo prebivališče.«

Ob teh besedah se je ena od prijateljic obrnila proč in opazila sem, da joka. Vprašala sem jo, zakaj joče in razložila je, da je naredila splav. Prepričana sem, da ni bila edina v sobi, ki je storila ta greh, saj je danes močno razširjen. Njej in vsem ostalim sem rekla: »Poslušajte, grehi so vam lahko odpuščeni, če se resnično pokesate.« Vsi so prikimali v znak razumevanja. Nato sem odprla knjigo s sporočili in jim prebrala naslednji odlomek:

»Jezusa sem prosila: »Ali mi boš odpustil?« Odgovoril je: »*Oh, Vassula, odpuščam ti, napiši, kar si videla.*« Napisala sem: Njegovo obličje je razsvetlil nasmeh, pokazale so se jamice na licih in na široko je razprostrl svoje roke, da sem padla v njegov objem.

»Vedno in brez najmanjšega oklevanja bom odpustil. Dal sem se ti prepoznati, da bi mogla mojim otrokom pripovedovati, kako odpuščam.«²

Satan vas želi obtožiti za grehe in vas pripeljati v obup. Celu druge ljudi bo naščuval, naj vas obsodijo. Očital vam bo stvari, ki niso resnične in sicer zato, da bi vas spravil v obup in nemir. Želi, da bi pomislili: »Slab človek sem, grešnik, komu je mar zame?«

Toda Bog vam želi ponuditi odpuščanje. Vse bi storil, da bi vam ponudil svojo ljubezen in odrešenje. Jezusovo Srce trepetja od ljubezni. Žalostno je videti, koliko ljudi ne razume, da je Božje kraljestvo ves čas med nami in ne le med prikazovanjem Jezusa ali Device Marije.

Vsi hrepenimo po nebesih in vsi bi morali delovati z duhom nenavezanosti na zemeljske stvari. Toda dejstvo je, da nas ima Bog na zemlji zato, da bi svoje duše preoblikovali z vero vanj. Praznina groba, ki jo občutimo na zemlji, nam samo pomaga, da v polnosti verjamemo, da je on resnično vstal.

Prejeli smo toliko nadnaravnih znamenj, da jih ne moremo prezreti. Znamenja, ki so bila dana »normalnim« ljudem in ne norcem. Sedaj je čas, da jih prepoznamo in svoje življenje izročimo Bogu.

² 6. december 1987

V sobi je zavladovala tišina. Čutila sem, da so se moje besede dotaknile vseh.

Kasneje sem pomagala prijateljici, ki se je končno soočila z resnico svojega greha in to na najbolj nenavaden in vznemirljiv način.

Povabila sem jo k sebi, da bi se z njo pogovorila. Vedela sem, da je svoje življenje zavozila. Rekla sem ji: »Morala se boš odločiti, ali boš nadaljevala po svoje ali pa se boš spremenila. Ne družì se s prijatelji, ki nate slabo vplivajo. Kaj ne vidiš, da te vlečejo na kriva pota?«

Na začetku se je upirala. Vedela sem, da ji ne bo lahko. Iz hladilnika sem nama v kozarca natočila kokto. Še vedno ni hotela govoriti o svojih grehìh. Zanikala jih je in mi lagala. Toda v tistem trenutku mi je Bog razodel vse slabe stvari, ki jih je naredila, z namenom, da bi ji lahko svetovala. Ko sem ji začela razkrivati njene grehe, je bila začudena in po licih so ji tekale solze.

Popili sva pijačo, kozarca sta bila prazna. Ko sem dotočila, sva obe nenadoma v njenem kozarcu zagledali črve – na stotine se jih je plazilo po pijači. Razločno sva jih videli, saj je bila kokta temne barve in beli črvi so se v njej jasno videli. Bilo je ogabno.

Vedela sem, kaj se je zgodilo. To je bil znak. Rekla sem ji: »Ali veš, kaj je to? To je eden od Satanovih podpisov. Ko ga razkrinkaš, ti da svoj podpis, pečat. Črvi so eden od njegovih znakov. Razkrila sem tvoje grehe in s tem v resnici razkrila hudiča, ki ti je nastavljal pasti. Sedaj se njegova jeza in maščevanje kažete na tak način.« Vedela sem, da prijateljica ne bo nikoli pozabila tega dne!

Kasneje sem imela še eno izkušnjo, ki mi je pomagala razumeti, kako v naših življenjih deluje hudič in kako nas Bog rešuje pred zlom. Moja dobra prijateljica je imela dalj časa težave s svojimi starši. Nenehno so jo zavračali in že leta je čutila njihovo sovraštvo. Sovraštvo in zagrenjenost sta omogočila hudiču, da je vstopil v njihov dom. Prijateljica je ostala brez službe in brez doma. Povabila sem jo naj ostane pri nas, dokler se ne osamosvoji.

Nekega dne sem jo povabila na izlet v kraj, kjer je živela njena mama. Predlagala sem ji, naj mami odnese kakšno darilo. Ko sva prispeli tja, je prijateljica poklicala svojo mamo po telefonu. Ta je bila do nje hladna in brezsrčna. Prijateljica jo je morala prositi, naj ji dovoli priti na obisk, ker ima zanjo darila. Sprva ni bila za to, a je le popustila. Rekla ji je naj pride in darila pusti pred vrati. Vztrajala je pri tem, da hči ne sme vstopiti v hišo.

Odpeljali sva se in parkirali na drugi strani ceste. Videli sva njeno mamo, ki je čakala pred vrati. Nisem si upala stopiti bliže, kajti vedela sem, da ne jaz ne njena hči nisva zaželeni. Ko naju je zagledala, naju je povabila, naj prideva notri. Vstopila sem v hišo, medtem ko je prijateljica šla po darila.

Gospa je med kuhanjem kave pripovedovala o svojih težavah. Povedala mi je, kako sta se od nje oddaljila sin in mož. Pozorno sem jo poslušala.

Ko smo vse tri sedele za mizico in pile kavo – miza je bila postavljena ob oknu, sem med pogovorom jasno videla več demonov, ki so skočili skozi okno in zbežali. Podobni so bili grdim šimpanzom. Vedeli so, da je prišel čas, da odidejo.

Po tem srečanju je hišo napolnil mir. Starša sta se pobotala s hčerko in jo znova vzljubila. Tudi meni sta bila hvaležna, ker sem bila tako prijazna z njo in mi rekla, da sem njena »druga mati«. Sovraštvo, ki je omogočilo hudiču, da se je naselil mednje, je zamenjala ljubezen, ki je znak Svetega Duha.

Ob neki drugi priložnosti sem na človeku, ki je bil alkoholik, videla pet hudobnih duhov. Videla sem demona, ki je bil odgovoren zato, da je ta človek postal alkoholik in videla sem, da so ostali štirje duhovi jeze, zamere, trme in napuha. Vsi so ga mučili in ga niso hoteli zapustiti. Videla sem, kako plezajo po njem kot opice in kako se jih skuša na vsak način otresti. Toda bilo jih je preveč, da bi se z njimi lahko sam spopadel. Poudariti moram, da mi je bilo to videnje dano kljub temu, da je bila ta oseba v drugi državi.

Vedela sem, da je ta človek v nevarnosti in sem ga želela na to tudi opozoriti, zato sem ga poklicala v službo. Tajnica mi je rekla, da je odsoten in naj ga pokličem kasneje. Vsak dan sem ga klicala, toda z njim nisem govorila. Po nekaj dneh sem izvedela, da je zaradi težav z alkoholom hudo zbolel in žal zatem kmalu umrl.

Hudič sovraži molitev in medtem ko molimo, mu je zelo neprijetno. Sledi še ena zgodba o izganjanju hudiča.

Na stadionu v Braziliji se je zbralo 26.000 ljudi, ki so prišli, da bi poslušali moje pričevanje in molili z mano. Med njimi je bil tudi moški, ki je bil obseden. Škof, ki je bil takrat z nami, ne bo pozabil dogodka, ki ga bom opisala. Ko sem začela govoriti o svojih izkušnjah z Bogom in brati ljudem sporočila, je obsedeni moški, ki je sedel zelo visoko na tribuni, začel na ves glas kričati:

»Nočem poslušati Božje besede! Vem, da prihajaš od Boga in trpim, ko poslušam te tvoje besede!«

Nameraval se je vreči s precejšnje višine. Nenadoma se je množica karizmatičnih kristjanov spontano obrnila, kot bi bila programirana, dvignila roke in molila k njemu za njegovo osvoboditev. Moški je padel na trda tla in nekaj časa negibno ležal. Še naprej smo molili zanj. Čez nekaj časa je pretresen vstal in ves zmeden pogledoval okoli sebe, kot da se je pravkar zbudil. Čez nekaj minut je dvignil roke in začel hvaliti Boga zaradi milosti, da ga je rešil demonov. Ljudje so z molitvijo in čaščenjem Boga odgnali demone. Gospod nas je želel s tem dogodkom opozoriti, da hudiči obstajajo in da se jih z molitvijo lahko rešimo.

Nekega dne, po uspešnem srečanju v Kolumbiji, sem se šla, pred odhodom na letališče, posloviti od majhne skupine, ki je sedela za mizo in pravkar zaključila s kosilom. Ko sem se približala, je gospodična iz skupine nenadoma vstala, se odmaknila od mize ter si z rokami zakrila obraz. Tresla se je, stekla v vežo v kot in si še naprej z rokami pokrivala obraz. Počasi sem se ji približala. Nisem razumela, zakaj takšno nenavadno obnašanje. Nežno sem se dotaknila njene rame. Zakričala je, kot da bi jo moj dotik opeknel. Od strahu se je tresla in počepnila, kot bi želela izginiti. Tedaj sem dojela: demon, ki je bil v njej, se me je bal. Močno sem obžalovala, da zaradi poleta nisem mogla ostati, moliti zanjo ter izgnati demona. Obrnila sem se h karizmatičnemu prijatelju, ki je vse to videl. Vedela sem, da se je tudi on že spopadel z demoni, zato sem ga vprašala:

»Ali veš, kaj moraš storiti?«

»Da, vse bom uredil.«

Prepričana, da bo vse v redu, sem odšla na letališče. Na poti sem premišljevala, da je Satan lažnivec in tudi komedijant. Zavedam se svoje šibkosti in tega, da sem daleč od svetosti. Zakaj se me je torej tako zbal? Je mogoče, da se je zgolj delal, da bi pomislila, da sem pomembna in sveta, da lahko že moja prisotnost obnori demone? Ali je želel, da bi se vdala skušnjavi in napuhu? Pomirila sem se z naslednjo razlago: pretvarjal se je, da se me boji.

Bog mi je dal naslednje sporočilo:

»Hudič in demoni blodijo danes bolj kot kdajkoli po vseh delih zemlje. Trudijo se, da bi vas vse zapeljali, in vam nastavljajo zanke, da bi se vanje ujeli. Zato vas prosim, da neprestano molite. Naj vas moj nasprotnik ne najde spečih. V teh dneh bodite čuječi. Naj v vas ne najde praznega koticčka, napolnite se z mojo besedo, z mojo ljubeznijo, z mojim mirom in z mojimi krepostmi. Pogosto pridite k meni in me čisti sprejmite³, da vas ne bo premagala skušnjava. Neprestano molite. Vaše potrebe poznam bolje kot vi in to še preden me prosite. Jaz poznam vaše srce. Vsak trenutek se obračajte name in molite ...«⁴

³ v evharistiji

⁴ 5. april 1989

Bog nam je dal mogočno orožje, ki nas brani pred hudičem. To orožje je molitev.
Izkušnje so mi odprle oči, saj sem začela razumevati angelske moči dobrega in zla ter duhovni svet.

Skupaj s svetimi pogovori so v meni nastajale spremembe – moje znanje je raslo, prav tako tudi moja ljubezen do Boga.

SOOČENJE

Zaradi vsega, kar se mi je dogajalo, sem začela hoditi v bližnjo rimskokatoliško cerkev, čeprav sem grške pravoslavne vere. Katoliška cerkev je bila le nekaj ulic proč od mojega doma. Po nekaj dneh me je moj angel prosil, naj grem v semenišče in poiščem ameriškega duhovnika. Povem naj mu o svojih nadnaravnih izkušnjah ter pokažem sporočila, ki sem jih skrbno zapisovala v zvezke.

Bilo je temno, ko sem hodila čez semeniščni vrt. Zagledala sem moškega, ki je nesel plastično vedro z opranim in že posušenim perilom. Nekoliko začuden je bil, da me vidi ob takšni uri in me vprašal ali koga iščem. »Ameriškega duhovnika«, sem odgovorila. Dejal je naj počakam v njegovi samostanski sobici.

Predstavil se je kot pater Karl. Medtem ko sva hodila proti njegovi sobici, sem mu pripovedovala o svojih izkušnjah in mu pokazala sporočila. Bila sem naivna, ker sem pričakovala, da bo zaradi mojih izkušenj vesel. Sklonil je glavo in iz besed, ki jih je izrekel, je bilo očitno, da meni, da doživljam psihično krizo, da sem zbolela za shizofrenijo. Vprašal me je, kje je moj mož in odgovorila sem mu, da je za nekaj časa odpotoval v Evropo. Po vsej verjetnosti je mislil, da sem v Aziji tako nesrečna in osamljena, da se mi je zmešalo. Prosil je, naj mu pokažem dlani in medtem ko jih je proučeval, sem vedela, da skuša najti sledi duševne motnje, ki so značilne za določene bolnike. Zasmilila sem se mu in povabil me je, naj ga kadarkoli obiščem.

Po prvem srečanju sem ga redno obiskovala vsakih nekaj dni. Odločena sem bila, da mu bom dokazala, da sem normalna. Nekega dne me je vprašal: »Ali mi dovoliš, da sem ob tebi, ko se pogovarjaš z nebese?« Tiho sem molila in takoj začutila, da se mi je Bog približal na svoj poseben način. Nato mi je začel govoriti in pripravila sem se, da bi zapisala njegove besede. Takrat me je duhovnik nenadoma prijel za zapestje, da bi ugotovil, ali lahko zaustavi mojo roko. V trenutku je začutil tresenje, zato je hitro umaknil svojo roko. Bil je vidno pretresen, ničesar ni rekel. Tiho je opazoval, ko sem sprejemala Božje besede.

Kasneje sem izvedela, da je o tem dogodku pripovedoval patru Jimu, ameriškemu duhovniku. Zlasti je poudaril električno tresenje, ki ga je spremljalo še ves dan. S patrom Jimom sva se pogosto srečevala v semenišču, a ko je slišal za ta dogodek, je bil prepričan, da gre za hudiča. Patru Karlu je rekel: »Ali na njej morda vidiš kakšne sledi svetosti? Zagotovo ne! Torej njena izkušnja ni od Boga. Zakaj ji ne rečeš naj pride k meni, da jo jaz preizkusim.«

Pater Karl mi je povedal, da me želi videti pater Jim. Ker je bil slednji prepričan, da gre za demona, je pred mojim prihodom sobo, stol, mizo, papir in svinčnik pripravljen zame, poškropil z blagoslovljeno vodo.

Ko sem prišla k patru Jimu, je bil vznemirjen in nervozen. Želel je, da bi bilo preizkusa čimprej konec, zato me je prosil, naj pokličem »tistega«, s katerim se pogovarjam in ga prosim, naj napiše »Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu«.

Mirno sem molila in prosila Boga, naj uporabi mojo roko in besede zapiše s posebno pisavo, ki jo uporablja za pisanje sporočil. To je tudi storil, vendar s tolikšno silo, da se je svinčnik prelomil na pol in sem morala stavek dokončati s kemičnim svinčnikom. Ko se je svinčnik zlomil, je duhovnik skočil na noge, stekel na hodnik in pobegnil. Nazaj se je vrnil pretresen in vznemirjen in mi začel pripovedovati o Satanu, o zlu, o nemih duhovih, magiji, vedeževanju in urokih. Vztrajal je pri tem, da sem v stiku z nemim duhom.

Očital je patru Karlu, da je lahkoveren, ker mi verjame. Videla sem, da se je prestrašil. S tem mu je uspelo, da me je zmedel in da sem tudi sama začela dvomiti. Ko sem odhajala, je postal zelo agresiven in ukazal mi je, naj, v kolikor bom nadaljevala s pisanjem, ne hodim v

katoliško cerkev in naj se ne udeležujem maše. Dodal je še, naj pustim patra Karla pri miru. Presenečena sem mu odgovorila, da se Kristus ne bi nikoli obrnil proč od nekoga, ki ga ljubi in ki želi biti z njim.

Pretresena zaradi dogodka, ob katerem sem občutila krutost, trdosrčnost in tudi strah, sem stekla k patru Karlu. Verjela sem, da bo vsaj on nekoliko bolj prijazen. Povedala sem mu, kaj se mi je zgodilo. Tudi to, da mi je pater Jim prepovedal obiske v cerkvi, dokler ne neham pisati. Pater Karl je sklonil glavo in ni rekel ničesar. Jasno je bilo, da se ne bo zavzel zame. Morda je čutil olajšanje, da mu ne bo več treba imeti opravka z mano in z mojo zapleteno situacijo. Jasno mi je bilo, da sem jima odveč ter da predstavljam težavo, ki moti njuno vsakdanje mirno življenje. Razumela sem, da sem *persona non grata*.

Preden sem odšla, sem patru Karlu rekla: »Da, tudi jaz vem, da se lahko hudič poigra, zato moramo biti previdni, saj je zelo zahrbtnen. Vendar ne bi hudič nikoli deloval tako, da bi me pripeljal k Bogu, h kesanju in k cerkvenim zakramentom. Kako naj bi torej v tem primeru deloval hudič?«

Kakšna škoda za duše, sem si mislila, namesto da bi častili Boga, ljudje zaradi nevednosti in bojazni raje častijo hudiča. Več let mi je bil ta duhovnik velik trn v peti. Sledili so mu še drugi in brez Božje tolažbe ne bi nikoli zmogla nadaljevati.

Spraševala sem se, kako to, da ne vidijo in ne slavijo Boga in njegovega usmiljenja, ki ga razdaja ljudem? To je, kot bi Kristus ostal v grobu in ne bi nikoli vstal od mrtvih! Zakaj ga želijo mrtvega? Zakaj se ta napaka ves čas ponavlja? Kako je mogoče, da so tako zaslepljeni, da dela Boga pripisujejo Satanu?

»Možje, doklej boste zakrknjenega srca? Zakaj ljubite nečimrnost in iščete laž?«¹

Razburila sem se in patru Karlu jezno rekla: »Odšla bom. Tukaj me ne boste nikoli več videli, nikoli več.« Odšla sem in pomislila, da za vedno zapuščam Katoliško cerkev. Vrnila sem se domov in šla v kopalnico. Sedla sem v tuš kabino obrnjena proti zidu in jokala. Moj angel pa me je prišel tolažit, obrisal mi je solze in pot s čela. Pritoževala sem se Bogu kot otrok, ko se izjoka pri očetu potem, ko so ga pretepli ali ustražovali. Tudi jaz sem stekla k Bogu, našemu Očetu in potožila:

»Zmedena sem in moja duša žaluje bolj kot si lahko kdo predstavlja ... Ne vem več ... Praviš, da si ti in ti me begaš. Verjamem ti, ker govoriš z božansko milino. Čutim tvojo navzočnost in nihče me ne more prepričati, da gre za prisotnost hudiča. Svojo navzočnost si odišavil, kako naj gre torej za Satana? Nisem te iskala, ti si me našel in me poklical. Nihče na tem svetu me ne bi mogel pripeljati k tebi, tako daleč od tebe je bilo moje srce. Toda ti si napolnil mojo dušo z radostjo. Mojega srca se ne da preslepiti, kajti občutila sem tvojo sladkost. Name si izlil svoje ime kot olje za maziljenje. *Mazilil si me*. Povzdignil si me in obnovil spomin moje duše. Toda glej, tvoji lastni zanikajo tvojo milost in vidijo samo hudiča. Gospod, če si resnično ti, potem naj ta duhovnik nekega dne prizna in uvidi, da so sporočila božanskega izvora; šele tedaj bom resnično verjela in bila pomirjena!«

Nastal je kratek trenutek tišine in Bog je z resnim glasom preprosto odgovoril:

»Upognil ga bom.«

Pater Jim mi je rekel, naj vsak dan molim: Molitev k sv. Mihaelu, Memorare sv. Bernarda in devetdnevnicu k Presvetemu Srcu Jezusovemu. Zaradi vsega, kar se je zgodilo, sem bila zmedena in v dvomih. Toda nekaj v meni je govorilo, naj molim te tri molitve. Vsak dan sem jih ponavljala, kot je od mene zahteval duhovnik. Prenehala sem sprejemati in si

¹ Ps 4,3

zapisovati sporočila od Boga. Počutila sem se kot v zaporu, kot da imam zvezane roke in noge.

Kmalu potem sem si nekega dne nekaj pisala. Nenadoma sem začutila moč in slavo Boga, ki sta me osvojila in moja roka je bila nenadoma ujeta. Ko sem najmanj pričakovala, se mi je ponovno približal Bog. Sporočilo, ki sem ga prejela, me je navdalo z najbolj neverjetnimi občutki ljubezni in miru. Zapisala sem:

»Jaz, Bog, te ljubim. Hči, tega nikoli ne pozabi. Jahve je moje ime.«

Nisem pričakovala sporočil – preprosto zgodilo se je, ko sem imela pred seboj svinčnik in papir. Bila sem ganjena. Bruhnila sem v jok. Kmalu zatem sem od Boga prejela še eno sporočilo.

»Ljubim te, Vassula. Tega se vedno spominjaj. Jaz sem tisti, ki te vodi. Jahve je moje ime.«

Sredi kritik in graj me je Bog obiskal v mojem »zaporu«. Bilo je kot bi se vrata zapora nenadoma odprla in bi žarek nebeške svetlobe napolnil mojo sobo, me ovil in moje srce napolnil z upanjem. Bog si je vzel čas – on, ki na svoji dlani drži celotno vesolje, da bi mi pokazal ljubezen in vdanost.

Pater Jim nikdar ni sprejel nadnaravnih dogajanj, ki sem jih bila deležna. V pismih mi je povedal, da je vse, kar se mi je zgodilo, popolna neumnost. Rekel mi je, naj se zazrem vase in sama ugotovim, da takšna milost ne more biti dana človeku kot sem jaz, saj je prihranjena le za »vredne« in zaslužne ljudi, kot je Mati Tereza. Kot bi na nek način govoril o sebi. Zakaj po študiju in toliko letih, ki jih je kot duhovnik posvetil Kristusu, ni bil sam deležen tolikšne milosti? Zakaj bi Bog dal takšen blagoslov nevedni osebi, ki ni bila niti verna? Vztrajal je, da so stvari, ki se mi dogajajo, od hudiča. »Zagotovo je nadnaravno, toda izvira iz hudiča in ne iz Boga.«

Nekaj časa sem verjela patru Jimu, kajti po soočenju z njim sem Boga, vsakič ko se mi je približal, dobesedno napodila. Kadar sem v svoji duši slišala Boga reči: *»Jaz, Jahve, te ljubim«*, sem se delala, kot da ga ne slišim in si nisem ničesar zapisala. Kadar se mi je približal Jezus in dejal: *»Mir, moj otrok«*, ga nisem upoštevala in sem skušala njegove besede pozabiti, kajti bala sem se, da z menoj govori hudič. Postala sem celo napadalna. Vedno znova sem zavračala stik z Bogom in z Jezusom. To bi se po vsej verjetnosti še nadaljevalo, če ne bi bilo mojega angela Danijela.

»Kako sem sploh lahko verjela, da Bog, Vsemogočni, govori in se pogovarja z mano na tako preprost in neposreden način«, sem se spraševala. V življenju nisem še nikoli slišala za kaj podobnega. Seveda so v Svetem pismu osebe kot: Mojzes, Abraham in preroki, ki govorijo z Bogom, toda kdo sem jaz v primerjavi z njimi? Kako sem lahko verjela, da gre za Boga? Zagotovo je šlo za iluzijo. Vedno znova sem zavračala stik z Bogom Očetom in z Jezusom.

Kljub dvomom in vsemu, kar mi je dejal pater Jim, je nekaj v meni še vedno zaupalo angelu Danijelu. Nekega dne je prišel k meni in rekel, da ima zame sporočilo od Jezusa. Ponudil se za posrednika in mi prenesel Jezusove besede. Sčasoma so moji dvomi izginili, rane so se zacelile in vrnil se je občutek miru. Včasih je angel med svojim obiskom z mojo roko risal svojo podobo, katedrale in drugo. 20. junija 1986 mi je angel povedal, da ima še eno Jezusovo sporočilo. Brez pomisleka sem zapisala besede, nato pa se spomnila besed duhovnika in začela radirati napisano. Angel me je prosil, naj jih ne brišem, ampak naj jih raje berem. Od začetka krize je bil to moj prvi stik z Jezusom. Sporočilo je bilo preprosto: *»Jaz, Jezus, te ljubim.«*

Postopoma me je angel Danijel prepričal, da sem sprejela še več sporočil. 9. julija 1986 sem prejela od Boga naslednje sporočilo:

»Jaz sem te hranil (duhovno). Prišel sem, da bi ti dal hrano. Prosim, pomagaj drugim, daj tudi njim to hrano ... Pomagaj jim in vodi jih k meni. Dal sem ti ljubezen, zato mi sledi. Naklonjen sem ti, ko ti dajem takšno hrano. Daj jo tudi drugim, da se bodo veselili.«

Kljub temu, da sem bila v začetku nad duhovniki v semenišču razočarana, z njimi nisem popolnoma izgubila stika. Patru Jimu, ki me je tako kruto obsodil, nisem več govorila o sporočilih. Povedala sem mu le to, da jih še vedno prejemam. Takrat sem prenehala pisati na koščke papirja, začela sem pisati v zvezek, da sporočil ne bi izgubila. Želela sem jih imeti napisane po vrsti, tako kot so sledila. Patra Jima sem povabila k sebi domov in mu povedala, da se še vedno pogovarjam z Bogom. To mu ni bilo všeč. Dala sem mu tudi zvezke, da bi jih proučil. Naslednji dan mi je poslal zelo ostro pismo in mi naročil, naj takoj zažgem vse zvezke ter svojim prijateljem, ki so prebrali sporočila, rečem, naj pozabijo vse, kar so prebrali. Takrat sem bila še dokaj nepoučena, toda vedela sem dovolj, da sem lahko prepoznala zlo.

Ko sem prijateljem povedala, kaj je rekel duhovnik, so bili zaprepadeni in ogorčeni. Naslednji dan sem šla v semenišče in povedala patru Jimu, kako so se na njegove besede odzvali moji prijatelji. Bil je nezadovoljen, ko sem mu povedala, kaj menijo o njem. Prosila sem ga, naj mi vrne zvezke. Odvrnil je, da je Bog po vsej verjetnosti zelo jezen name, ker sem dovolila, da sem bila na tak način ogoljufana. Prepričan je bil, da me bo Bog prepustil moji strašni usodi. Dodal je, da je bil Bog, ne enkrat, ampak celo dvakrat, potrpežljiv do mene, sedaj pa me bo zaradi neubogljivosti naš nebeški Oče prepustil hudiču.

Zahvalila sem se Bogu, da sem prejela dar razločevanja duhov – dar, ki mi je takrat prišel zelo prav. Hudič me je večkrat že preslepil, zato nisem dovolila, da bi se to ponovilo. Patru Jimu sem odgovorila na ostra pisma in mu napisala, da je jasno, da njegov Bog ni moj Bog. Bog, ki mi ga je predstavil pater Jim, je bil krut, nagle jeze, nepotrpežljiv, nestrpen, brez milosti in ljubezni. Njegov Bog naj bi oprostil enkrat ali dvakrat, nato pa dušam obrnil hrbet in jih vrgel v pekel, v kolikor ga ne bi ubogale. Bog, ki ga jaz poznam, ki z menoj dnevno govori, je ljubeč, neskončno potrpežljiv, strpen in blag. Patru Jimu sem povedala, da se moj Bog le redkokdaj razjezi, da je usmiljen ter da mojo dušo prežema z ljubeznijo.

Moj Bog, ki me vsak dan obišče v moji sobi – prav tisti Bog, za katerega je pater Jim dejal, da je hudič ali nemi duh, objame mojo dušo z mirom, sočutjem in upanjem. Moj Bog, sem nadaljevala, me duhovno hrani, utrjuje mojo vero vanj in se do danes ni spremenil. Moj Bog me uči duhovnih stvari in mi razkriva bogastva svojega Srca. Je odpuščajoč, odpusti vsak greh, če se pokesamo. Takole je dejal:

"Ne bom vas grajal zaradi vaših grehov. Sedaj vam odpuščam. Ne bom zapiral vrat pred vami. Resnično vam povem, da vam lahko milijonkrat odpustim. Z odprtimi rokami stojim pred vami in vas prosim, da pridete k meni in začutite mojo ljubezen do vas ... Pridite vsi vi, ki se me izogibate in se me bojite, vsi vi, ki me ne poznate. Pridite bliže in spoznali boste, da sem Bog, poln ljubezni, poln sočutja, poln usmiljenja ...«²

Pater Jim je vztrajal in me prosil naj neham pisati, pa čeprav le za nekaj dni, zato da bom videla, kaj se bo zgodilo. Tako sem tudi storila. Toda v molitvi sem prosila za jasno in natančno sporočilo od Boga. V odgovor sem prejela:

»Jaz, Jahve, te vodim.«

² 18. marec 1987

To je bilo vse.

Po treh ali štirih mesecih pregovarjanja s patrom Jimom, sva se oba z možem spoprijateljila s patrom Karlom, ki je večkrat prišel k nam na večerjo. Ščasoma je spoznal, da ne haluciniram, da nisem nora in da ni nobenega vzroka, da bi si vse to izmislila. Nekega dne me je presenetil, ko je dejal, da je vse, kar sem prejela, morda resnični dar Boga. Takrat je želel svoje misli podeliti tudi s patrom Jimom, ameriškim duhovnikom.

Potem ko sta se ponovno pogovorila, sta mi svetovala, naj obiščem kraj v Bangladešu, ki se imenuje Diang. Razložila sta mi, kako priti do te oddaljene vasice in mi naročila, naj poiščem katoliškega puščavnika, brata Dujarrierja, znanega po karizmi razločevanja duhov. Pot do vasice ni bila lahka. Da bi prišla do Dianga, bi morala najprej z letalom do Chittagonga, s kanujem prečkati reko, nato pa slediti navodilom, ki bi me pripeljala do brata Dujarrierja. Težko bi na takšno pot odšla sama, zato sem o izletu povedala svoji prijateljici Beatrice, ki se je ponudila, da gre z menoj.

Ko sva pristali v Chittagongu, naju je voznik rikše pripeljal do reke, ki sva jo prečkali s kanujem. K sreči je čolnar reko dobro poznal in se izognil močnim tokovom. Prečkanje reke je bilo namreč zelo nevarno.

Ko sva prispeli na kopno, sva morali pohiteti, saj se je že mračilo in bili sva v nevarnosti, da se bi izgubili v gozdu. Zagledali sva rikšo in prosili voznika, naj naju odpelje do katoliške kapele. Odklonil je, češ da tja ne vodi cesta ampak zgolj pot, ki je zaradi dežja popolnoma uničena. Ker sva vztrajali, je voznik privolil, da naju odpelje dokler bo šlo, naprej pa bova morali peš. Povzpeli sva se na rikšo in čez nekaj časa se je voznik ustavil ter dejal, naj zaradi ovir nadaljujema peš. Hodili sva hitro, saj se je naglo mračilo. Po dvajsetih minutah se je cesta nenadoma razdelila v dve smeri. Bili sva osupli. Kaj sedaj? V katero smer naj greva?

Šli sva na levo in upali, da sva na pravi poti. Medtem se je popolnoma zmračilo in okrog naju so začeli letati komarji. Beatrice sem rekla: »Če ta pot ni prava, bova v hudih težavah.«

Bog je bil z nama in odleglo nama je, ko sva končno zagledali hišo, obdano z grmovjem, v kateri naj bi živel brat Dujarrier. Na vhodnih vratih sva srečali duhovnika, ki je bil zelo presenečen, ko naju je zagledal. Razložili sva, da iščeva brata Dujarriera. Prijazno nama je ponudil pijačo in povedal, da brat Dujarrier ne živi v tej hiši, ampak nedaleč stran. Predlagal nama je, naj takoj odideva, ker je temno. Urno sva hodili po potki, ki je vodila skozi grmovje do domovanja brata Dujarrierja. Hiša, v kateri je živel, je bila stara in razmajana. Potrkali sva na vrata.

Zagledali sva visokega in suhega moža. Povedali sva mu, da bi radi govorili z njim in da potrebujeva prenočišče. Odvedel naju je v sobo, kjer sta stali dve preprosti leseni »postelji«, bolj podobni odru kot ležišču in dve zviti vzmetnici, ki sta bili debeli približno dva centimetra. Za ležišče nama je bilo vseeno, saj sva bili veseli, da sva končno našli brata Dujarrierja. Rekel nama je, naj odloživa prtljago in prideva v jedilnico na večerjo.

Sledili sva mu v prostor, ki mu je rekel jedilnica. Tam ni bilo ne mize ne stolov, marveč prazen prostor s nekaj slamnatimi pogrinjki na ometanih tleh. Vstopila je bosa domačinka z loncem in tremi aluminijastimi skodelicami, ki jih je položila na slamnate pogrinjke. Brat Dujarrier je prevzel navado revežev, ki hrano polagajo na tla in jedo z rokami.

Z Beatrice sva preživeli nemirno noč. Opazili sva namreč, da po spranih zavesah plezajo ogromni pajki. Imeli so veliko hrane, saj je bila soba polna komarjev. Opazovali sva pajke, dokler nisva končno zaspali. Ko se je zdanilo, sva opazili, da so zelene stene majhne kopalnice dobesedno prekrite z ogromnimi pajki. Zvečer jih zaradi slabe luči nisva opazili! To je bilo pa že preveč!

Zjutraj sem puščavniku pripovedovala o svojih izkušnjah in mu pokazala sporočila, ki sem jih prejela. Proučeval jih je, me čez nekaj časa pogledal in dejal: »Prihajajo iz Jezusovega Srca. Dan ti je bil dar, ne smeš zavrniti Božjega klica. Nekaj nam želi povedati.«

»Torej gre za nekaj nadnaravnega in je božanskega izvora?« sem vprašala.

»Da. Bodi zvesta svojemu klicu«, je odgovoril.

Te besede so zadostovale, da so se mi rane zacelile. Dotaknile so se me kot zdravilni balzam.

Ko sva se z Beatrice odpravili k reki, ki je predstavljala prvi del poti, sva čutili olajšanje. Kmalu sva postali lačni, toda tam ni bilo nobene restavracije. Ko pa sva prečkali reko, nama je nekaj zadišalo. Sledili sva vonju in prišli do moškega, ki je v kotlu pod vozom pripravljal samoso – indijsko jed iz testa, v katerega je zavita zelenjava ali meso. Domačini so sedeli za mizami in uživali v okusni hrani. Ko so naju zagledali – dve Evropejki, ki kupujeta samoso, so nama ponudili mizo in stola, da sva lahko sedli. Takoj, ko je Beatrice vzela fotoaparata, so naju obkrožili domačini, saj so se vsi želeli slikati.

Ko sem prišla nazaj v Dako, sem takoj odšla k patroma Jimu in Karlu, da jima povem, kaj je ugotovil brat Dujarrier. Pozorno sta poslušala in opazila sem, da cenita puščavnikove besede. Obema je odleglo in takrat sta spremenila svoje mnenje o meni. Čez nekaj časa mi je pater Karl popolnoma verjel. Nekoč mi je dejal: »Ti imaš dar Boga, ampak vseeno te pomilujem!«

Vprašala sem ga, zakaj me pomiluje, in odgovoril je: »Če s tabo govori Bog, bo od tebe zahteval mnogo težkih stvari. Prosil te bo, da se odpoveš večini stvari, ki jih imaš rada, ker niso njegove. Ne bo ti lahko. Zelo se boš morala boriti in jeziki ljudi ti ne bodo prizanašali. Bog te bo uporabil, da ne boš imela nobenega počitka. Ljudje te bodo preganjali in zavračali, kot tiste, ki so prejeli dar prerokovanja in razodetja. Srečo imaš, da živiš v današnjih časih in ne v preteklosti, ko je imela inkvizicija moč, da je zažigala takšne ljudi in jih označila za heretike in čarovnice. To je znak, da ti Bog zaupa. Ne bo ti prizanešeno, ne boš izjema. Prek tebe bo Bog zmagoval in bil proslavljen. Bodi srečna, kajti na takšen način ravna s svojimi prijatelji. Lahko bi pogledala s pozitivne strani – Bog bo vedno ob tebi, Bog bo vedno s teboj.«

Njegove besede ne bi mogle biti bolj preroške.

Nekega dne sem slikala na platno, ko sem začutila, da me Bog znova vztrajno kliče. Odvrгла sem čopič in pohitela v sobo, kjer sem imela zvezek s sporočili. Bil je Jezus. Pojavil se je kot Kralj, veličasten in mogočen, Kralj kraljev in nič manj. Smehljal se je in me povabil, naj zapišem njegovo sporočilo. Toda to, kar sem slišala v nadaljevanju, ni bilo nekaj, kar bi pričakovala.

POSLANSTVO

Jezus me je vprašal: *»Povej mi, čigava hiša je bolj pomembna, tvoja ali moja?«*

Brez oklevanja sem odgovorila: *»Tvoja Hiša, Gospod.«*

»Ponovno oživi mojo Hišo, olepšaj mojo Hišo in združi mojo Hišo.«

Nisem vedela, da je Gospodova Hiša – Cerkev – *razdeljena*. Vedno sem mislila, da je Cerkev ena, narodnosti pa različne.

Presenečena sem bila, ko sem to slišala, zato sem rekla: *»Toda, kako? Saj vendar ničesar ne vem!«*

»Ostani nič, zakaj v tvoji ničnosti bom razodel svojo moč, svojo oblast in to, da JAZ SEM. Umri sebi in svoji sebičnosti, dovoli mojemu Svetemu Duhu, da dihne vate. Dovolj, da te oblikujem in izoblikujem po svoji želji.«

Še vedno presenečena, sem vprašala Gospoda: *»Kaj lahko storim? Zakaj si izbral mene, ki nič ne vem?«*

»Ali nisi vedela, da me bednost privlači?«

Dodal je:

»Po tvoji bednosti bom razkril svoje usmiljenje svetu. Glej, ti me radostiš. Otroci so moja slabost, zakaj oni mi dovolijo, da jih oblikujem.«

Tovrstno vsakodnevno učenje me je privedlo v obdobje milosti in blaženosti. Počutila sem se kot Jezusova učenka pod njegovim nadzorom, pa tudi kot bi bila na duhovnem poročnem potovanju in na stopnji zapeljevanja. Bila sva skupaj, Stvarnik in jaz. Vsaka beseda, ki mi jo je namenil, je bila poezija, vera in krepost. Moje srce je bilo zanj pripravljeno storiti vse.

Nekega dne, ko sem bila v stanju blaženosti, mi je Jezus zastavil vprašanje, ki me je strahotno pretreslo. V trenutku me je postalo strah in nisem hotela zapisati njegovih besed, kljub temu da so bile del pogovora. Svinčnik sem dvignila visoko v zrak in odklonila, da zapišem, kar je prosil. Moje nenadno nezaupanje ga je razočaralo. To je bilo očitno iz tona njegovega glasu, ko je dejal:

»Jaz lahko prebivam v tebi kljub tvoji strašni slabotnosti.«

Jezus me je nato vprašal:

»Ali si mi pripravljena služiti? Če mi boš služila, ti ne bom razkril ničesar drugega kot pasijon.«¹

¹ 23. maj 1987

Ne da bi ga razumela, sem ponovila: »Pasijon?« Nato je dejal: »Da. Pasijon bo ...« toda glavo sem obrnila proč od zvezka in nisem želela napisati tega, kar je sledilo.

Spoznala sem, da sem razočarala Gospoda. To me je prizadelo, toda bala sem se neznanega. Bala sem se, da mi bo rekel, naj zapustim svoj dom in odidem v karmeličanski samostan ali kaj podobnega in postanem redovnica.

Vso noč sem razmišljala o tem, kar me je prosil Jezus. Spominjala sem se, kakšna sem bila v preteklosti, kako mi je razkril moje grešno življenje, zato da v prihodnosti ne bi več grešila. Preden sem spoznala Gospoda, sem pripadala »plemenu« teme in prevare, toda sedaj me je njegovo Veličastvo privedlo v svet luči in resnice. Česa naj bi se potemtakem bala.

Odločila sem se, da bom nadaljevala s slepim verovanjem, se predala Božji volji in se podala v duhovni svet, ki mi je bil popolnoma neznan. Kasneje sem iz Svetega pisma izvedela, da »če je Bog za nas, kdo bo zoper nas?«²

Vso noč sem razmišljala, naslednji dan pa sem se vrnila k Jezusu in nekoliko preoblikovala njegovo vprašanje: »Ali želiš, da ti služim?«

Takoj sem začutila njegovo radost in vznemirjenost, ko je odgovoril:

Želim, Vassula, zelo si želim. Glej, pokazal ti bom, kako in kje mi lahko služiš ...

Delaj in služi mi tako kot sedaj. Bodi takšna kot si. Potrebujem služabnike, ki bi mi mogli služiti tam, kjer je ljubezen najbolj potrebna. Trdo delaj, kajti živiš v zlu in med neverniki, živiš v odvratnih globinah greha. Svojemu Bogu boš služila tam, kjer vlada tema. Ne boš imela počitka. Služila mi boš tam, kjer se je vse dobro spremenilo v zlo.

Da, služi mi v grešnosti, pokvarjenosti in krivičnosti tega sveta. Služi mi med brezbožnimi, med tistimi, ki me zasmehujejo, med tistimi, ki prebadajo moje Srce. Služi mi med mojimi mučitelji, mojimi sodniki. Služi mi med tistimi, ki pljuvajo name in me vedno znova križajo.

O, Vassula, kako trpim! Pridi in me potolaži ... Boj se in trpi z menoj, z menoj nosi moj križ ...»³

Medtem ko mi je Kristus govoril, kje in kako naj mu služim, so se njegova čustva stopnjevala in vsak trenutek je postajal bolj vznemirjen. Zaznala sem njegovo žalost. Ves mesec mi je Kristus dajal videnja križa. Kamorkoli sem pogledala, sem videla velik temnorjav lesen križ, velik kot vrata. Celo ko sem pogled dvignila od krožnika, iz katerega sem jedla, sem videla križ. Ko sem iz postelje pogledala proti mreži za komarje, sem za njo zagledala križ. Videnja so pomenila, da bo moje poslanstvo naporno. Trajala so več mesecev.

2. junija 1987 mi je Gospod dal videnje, v katerem mi je pokazal tri velike železne palice, drugo poleg druge. To videnje me je prestrašilo. Kadar Gospod pošlje videnje v um, vem, kaj z njim misli. Jasno sem razumela, kaj mi je želel povedati. Tri železne palice predstavljajo rimskokatoliško, protestantsko in pravoslavno Cerkev – tri veje krščanstva. Obenem mi je Gospod dal vedeti, da bo govoril o težavah, ki jih ima vsaka od teh Cerkva.

»Oh, ne«, sem zastokala. Nisem želela poslušati o težavah Cerkve! Če so zavozili, je to njihov problem, ne moj! Že spet nisem hotela slišati, kar mi je govoril Bog.

Toda videnje treh železnih palic ni izginilo. Ostalo je in me preganjalo. Vzela sem torbico, stekla v avto in se odpeljala s polno hitrostjo, kot bi me kdo lovil. Vozila sem kot nora, vse do tržnice v Daki.

To je bil zagotovo najboljši kraj, ki bi zamotil vsakogar. Neverjetno koliko dela imajo ljudje in kakšen hrup! Na stotine ljudi je kupovalo in barantalo za ceno. Berači so tekali za ljudmi, se obešali na njihova oblačila; prodajalci so klicali kupce. Promet je bil, zaradi neprestanega hupanja rikš, avtobusov, avtomobilov in tovornjakov, oglušujoč. Piščančki so se

² Rim 8,31

³ 24. maj 1987

motali pod nogami in črede koz so se prosto sprehajale med ljudmi. Na tleh je bilo polno umazanije, vonj prahu v zraku se je mešal z vonjem začimb. Neznosna vročina in vlaga. Vse to je človeka popolnoma zamotilo – vsaj tako sem mislila. Kljub temu je videnje treh železnih palic ostalo živo pred mojimi očmi.

Ne glede na hrup na tržnici, sem nenadoma zaslišala v sebi glas, ki je glasno klical: »Učenka!«

In nato: »Padla si, ampak sedaj vstani! Vrni se in zame nariši tri železne palice.«

Zavzdihnila sem in spoznala, da je moje bežanje nesmiselno. Padla sem v roke Boga, zato sem se odpeljala domov in storila vse, kar me je prosil Gospod. Nato je dejal:

»Da bi se združili, se morate vsi upogniti. Vsi morate biti voljni, da se upognete. Kako naj bi se njihove glave (predstavnikov Cerква) srečale, če se ne upognejo?«

Razumela sem vprašanje in odgovorila: »Bojim se te naloge.«

»Odrzi svoje strahove in me poslušaj. Bodi povezana s svojim Bogom. Svojo Cerkev hočem združiti!« To je bil ukaz.

Počutila sem se brezupno. »Le kako?«

Nenadoma sem zaslišala grozno renčanje Satana, ki je kričal v agoniji: »Neeee ...!« Bilo je kot bi se ogenj v peklju še močnejše razplamtel in ga še bolj ožgal. Gospod se zanj ni zmenil in mi je dejal:

»Jaz te bom učil. Oblikoval te bom in te uporabil. Zato umri sebi in dovoli mojemu Svetemu Duhu, da dihne vate. Naredi, kar moreš, jaz bom naredil ostalo. Združitev moje Cerķve bo slava mojega Telesa. Prejmi moj mir in mi zaupaj. Uči se hoditi z menoj.«

Slišala sem besede, jih zapisala, toda še vedno sem bila zbegana. Kako naj se konec koncev sploh lotim težav v Cerķvi? Nisem cerķveni voditelj in do pred kratkim nisem niti hodila v cerķev, sedaj pa naj jim jaz razlagam, kako naj rešujejo težave. Bog ima resnično smisel za humor. Vendar se nisem smejala.

Nekaj dni pozneje me je angel poklical in me presenetil z besedami: »Šla boš v Švico, kjer boš sejala Božja semena.«

Ta stavek sem morala napisati z velikimi, odebeljenimi črkami. Švica je bila zadnja deželna na svetu, kamor bi lahko službeno premestili mojega moža. Njegovo delo je bilo vezano na države v razvoju. Odločila sem se, da bom počakala in videla, kaj se bo zgodilo. Možu nisem ničesar omenila. Dva tedna kasneje mi je mož rekel: »Ali bi rada odšla v Švico? Mednarodna zveza za ohranjanje narave in naravnih virov me vabi, naj se zaposlim pri njih.«

»Ne boš verjel, ko ti bom nekaj pokazala,« sem mu rekla. Bila sem navdušena in odhitela sem po sporočilo angela varuha, da ga pokažem Peru. Prebral je napoved in preveril datum sporočila. Bil je presenečen, tako kot jaz.

»Torej naju Bog pošilja v središče Evrope, da dokončam to, za kar sem bila poklicana«, sem si mislila.

V času selitve so delavci odpirali in zapirali naša vrtna vrata. Na koncu, ko smo odnašali zadnje stvari, je vlomilec izrabil priložnost in prišel v hišo skozi široko odprta vrata. Ko sem vstopila v spalnico po stvari, sem zagledala neznanega moškega. Ustrašil se me je.

»Kdo si in kaj počneš tukaj?«

Ni odgovoril. Ko sem spoznala, da ni eden izmed delavcev, sem zakričala, naj takoj odide. Stekel je po stopnicah, jaz pa sem vpila: »Lopov! V hiši je lopov!«

Moje vpitje je opozorilo ostale, da so ga brez milosti napadli. Eden od delavcev ga je zelo močno tepel s palico. Za trenutek sem pomislila, da ga bodo ubili, zato sem zakričala, naj prenehajo in ga izpustijo.

Ob sebi sem čutila navzočnost in ko sem se obrnila, sem zagledala Jezusa, ki je vse to opazoval. Dejal je:

»Vidiš? Nihče ga ni pričakoval. Tako prihajam jaz. Prišel bom k vam kot tat. Zato bodite budni.«

Po teh besedah je izginil.

Naslednjega dne se je ob nekem drugem dogodku Jezus ponovno pojavil. Tudi tokrat so bila vrtna vrata odprta, saj je bilo delo še v teku. Nenadoma sem zagledala svojega kužka, pudlja, ki je nameraval na cesto. Zagrabila me je panika in odhitela sem za njim, da ga ne bi kdo povozil. V tistem trenutku sem zaslišala Jezusa:

»Glej, kako si se ustrašila zaradi svojega kužka! Kako si pohitela, da bi ga rešila. Moji strahovi, da izgubim duše, so neizmerno večji. Toliko večja je moja skrb, da vas obranim nevarnosti smrti.«

To pomeni nevarnost, da se duša pogubi.

Selitveni delavci so odšli. Hišo smo zaklenili in se pripravili na odhod iz Dake. Obdržala sem nekaj stvari, za katere sem mislila, da bodo uporabne za cerkev. Ustavila sem se v župnišču, da se poslovim od obeh duhovnikov. Na vrtu sem zagledala patra Jima in mu podarila zelo lepo oljno svetilko. Ko sem se odpeljala, sem ga v vzratnem ogledalu videla, kako hodi v krogih in skrbno opazuje svetilko, ki jo je držal v rokah. Morda so moje zadnje besede nenamenoma vplivale nanj. Ko sem mu izročila svetilko, sem mu namreč rekla: *»Izvolite, obdržite svetilko. Svetila vam bo, kadarkoli boste v temi.«*

Želela sem reči, da mu bo prišla prav v primeru, če bi zmanjkalo elektrike. Izkazalo se je, da je pater Jim moje besede razumel simbolično. Minilo veliko časa, preden sva se ponovno srečala.

Selitev iz Bangladeša nazaj v Švico je bila za nas velika sprememba. Bil je, kot bi sklenila krog – imela sem občutek, da prihajam domov. Ta občutek je bil še močnejši, ko smo našli stanovanje v ulici, kjer sem živela s starši, ko smo prvič prišli v Lozano.

V Evropi sem imela boljše pogoje za širjenje sporočil. Sčasoma so se sporočila vse bolj nanašala na edinstvo Cerkve. Jezus mi ni razodel vsega naenkrat, moje duhovno potovanje se je odvijalo v etapah. Vsaka faza je bila bolj zapletena in težja.

Nekega dne je Jezus prišel k meni v bolečinah. Povedal mi je, da kopje, ki so mu ga zadali na križu, predstavlja današnji razkol Cerkve ter da so njeni predstavniki, ki se nočejo pobotati in združiti, ohromili njegovo Telo. Dejal je tudi, da je ost kopja še vedno zasajena globoko vanj.

»Moje Telo je v bolečinah, ost kopja je zasajena prav sredi mojega Srca ...«⁵

26. Julija 1988 je Gospod dejal:

»Moja Cerkev je strašno ranjena ... Njen temelj se bo kmalu zatresel. Nato bodo uničeni tisti, ki so ji povzročili rane. V moje Telo so se ugnezдили z namenom, da ga ranijo.«

⁵ 29. marec 1988

Potrebovala sem nekaj časa, da sem razumela, kaj pomeni kopje v prenesenem pomenu. Jezus mi je rekel, da mi bo pokazal ost kopja, kar je pomenilo, da mi bo pokazal, kako razdeljeni so predstavniki Cerkve in kako se upirajo združitvi zaradi svoje sebičnosti. Kristus mi je dejal, da so se med pogovori nekateri pretvarjali, da delajo za edinost, v resnici pa temu ni bilo tako. Tisti, ki so nasprotovali Kristusovi volji, so predstavljali ost kopja, s katerim prebadajo Jezusovo Srce. So trnje v njegovem skrivnostnem Telesu, ki predstavlja Cerkev.

Kasneje me je Kristus večkrat prosil, naj izderem trnje in ost iz njegovega Telesa in združim njegovo Cerkev.

Kristus mi je dal spoznati, da bo na koncu Cerkev dosegla edinost, toda vprašanje je, ali bo do tega prišlo prostovoljno, s sodelovanjem, ali s kaznijo.

»Ali ste se pripravljene upogniti s ponižnostjo in ljubezenijo in se združiti? Ali boste to storili z besedami miru ali pa z ognjem?«

Kristus nam govori, da želi, da bi bili enotni, kljub našim razlikam: *edinost v raznolikosti*. Prek edinosti bo Kristusovo Telo ozdravljeno, okrepljeno, popolno in Jezusova molitev k Očetu bo izpolnjena:

»Oče, naj bodo vsi eno, kakor si ti v meni in jaz v tebi, da bo svet veroval, da si me ti poslal.«⁶

Morala bom priti do papeža, do voditeljev Cerkev in prenesti Jezusovo sporočilo, ki je ključ do edinosti. Spraševala sem se: Kako bom prišla do njih? Me bodo hoteli poslušati, mene, »preprostega človeka«, ki trdi, da ji govori Bog?

Vedela sem, da mi ne bodo verjeli brez temeljite preiskave in da brez boja ne bo šlo. Poslej so nenehno blatili moje ime. Moje poslanstvo in verodostojnost so označili za lažno, me obrekovali, verbalno zmerjali, mi grozili s smrtjo. Nekateri duhovniki so me sovražno napadali, povezovali so me z NLP, da sem vesoljec, spet drugi so trdili, da služim milijone, da me prevažajo v limuzinah in da imam prestižne avtomobile. Kar pa je najhuje: označili so me za voditeljico neke vrste kulta, češ da silim ljudi, naj berejo sporočila, ki jih prejeman od Boga. 23. aprila 1987 me je Gospod posvaril:

»Tvoja duša bo izpostavljena zlobnosti, brezbriznosti, skrajni krivičnosti in podlostim greha tega sveta. Boš kot golobica, ki med letom gleda svet in z bolečino opazuje vse, kar se dogaja. Moja žrtev boš in moja tarča. Pregarjali te bodo kot lovci, ki zasledujejo svoj plen, lovili te bodo s svojim orožjem. Obljubljali bodo visoko nagrado vsakomur, ki bi te uničil.«

Tresla sem se in ga šepetaje vprašala: »Kaj bo z mano?« Gospod je dostojanstveno odgovoril:

»Hči, povedal ti bom: Vse to ne bo zaman. Sence na zemlji zbledijo in izginejo. Gline vedno izperejo prve kaplje dežja, toda tvoja duša bo živela večno.«

Sedaj se bo delo za edinost torej pričelo, sem si predstavljala. Bila sem pripravljena poslušati Gospoda, ko mi bo govoril o sporih, razkolu in vsem, kar je bilo napak med Cerkvami in zaradi česar so mnogi kristjani postali odpadniki.

⁶ Jn 17,21

Začejala sem razumeti, da so bile vse moje dosedanje izkušnje zgolj vrh ledene gore. Nenadoma mi je Bog v neverjetnem videnju razodel pot in težavnost mojega poslanstva ter moje nadaljnje življenje.

GOLOBICA

Ko mi je Bog pred očmi razkril moje življenje, sem videla le skrivnostne kode, simbole in znake, ki jih ne bi nikoli razumela, če mi jih ne bi bil on pojasnil v mojem umu – zato se je odločil, da mi jih prikaže v videnju.

Videnje sem prejela 29. januarja 1989. Vstopala sem v veliko cerkev, kjer je potekalo nekakšno praznovanje. Cerkev je bila polna navdušenih ljudi. Stala sem na visokem majhnem odru in gledala množico pod seboj. V zraku so se vrtinčili oblaki kadila. Sredi množice sem videla duhovnika s čudovito škatlo. Vsi prisotni smo vedeli, da je v škatli posebna golobica. Kasneje mi je postalo jasno, da golobica predstavlja Svetega Duha, duhovnik pa Kristus. Pričakovali smo, da bo duhovnik odprl škatlo, iz katere bo nad nas poletela golobica, ki nam bo prinesla veliko veselja. Duhovnik nas ni želel pustiti čakati, zato je škatlo odprl. Iz nje je poletela golobica.

Ko so jo ljudje videli leteti, so se močno razveselili. Golobica je poletela niže in se jim približala. Vzkliknili so: »Ooooo!« Navdušenje prisotnih je preželo cerkev. Nekaj časa je letela v krogih. Večkrat se mi je približala. Vsi smo dvignili roke visoko v zrak in upali, da jo bomo privabili k sebi. Vedeli smo, da bo golobica nekoga izbrala in da bo imel izbranec velik privilegij.

Medtem ko je golobica krožila nad nami, sem v srcu čutila, da se nekako pozna in da sva prijateljici. Lahko bi rekla, da sva bili »povezani«. Golobica ni bila bele, ampak nebesno sinje barve. Kasneje sem izvedela, da modra barva predstavlja »božanskost«. Videla sem, kako leti proti meni in v srcu sem vedela, da se bo ustavila na moji roki; čutila sem namreč, da je med nama posebna vez. Ko je golobica končno pristala na prstih moje roke, da bi se spočila, sem občutila prijetno domačnost. Začutila sem, da je med nama globoka in pristrčna ljubezen.

Vse oči so bile uprte vame. Nekateri so bili presenečeni, da je izbrala mene, upali so namreč, da bo poletela proti njim, spet drugi so bili srečni, da je vendarle nekoga izbrala. Čez nekaj trenutkov je golobica odletela, še enkrat obkrožila cerkev in ponovno priletela k meni ter sedla na konice mojih prstov. Tokrat mi je dovolila, da se je dotaknem z roko. Bila sem srečna, previdno in nežno sem jo dvignila in jo ljubeče prislonila k svojem levem licu. Slišala sem, kako hitro in glasno ji je razbijalo srce.

Nenadoma sem se znašla sama. Hodila sem po stezi, kjer so bile neobičajne majhne živali, podobne vevericam. Neusmiljeno so žrle druga drugo. Pred seboj sem zagledala veliko podgano, ki je z gobcem ujela svoj plen in švignila proti meni, da bi me prestrašila. Nisem se je ustrašila. Da bi ji pokazala, da sem mirna in da se je ne bojim, sem ji odhitela naproti. Takoj je začutila, da sem se pripravljena soočiti z njo, zato se je prestrašena umaknila in od zadaj napadla žival, podobno veverici, ter jo požrla; ob tem se je slišalo strahotno grgotanje. Malo naprej sem zagledala kačo, ki je ležala na poti in mi jo zapirala. Zahvalila sem se Bogu, da sem jo lahko videla, kajti bila je brezbarvna kot celofan papir. Skoraj nemogoče jo je bilo videti. Če bi stopila nanjo, bi me prav gotovo ugriznila. Nisem se prestrašila. Odločila sem se, da bom nadaljevala pot in kačo preprosto prestopila.

Ko sem jo prestopila, sem za seboj zaslišala šum. Še ena kača je hitela za menoj. Bila je drugačna od prve in vedela sem, da je napadalna in da se bo vsak trenutek spravila nadme. Tudi ta je bila brezbarvna, le da je imela na hrbtu droben cik-cak vzorec. Dolga je bila več kot dva metra in pol ter tanka kot prst. Bila sem ujeta, toda nenadoma se je zgodilo nekaj čudovitega: Bog je prišel, da bi me rešil. Dvignil me je visoko nad tla. Kljub temu sem bila zaskrbljena, kajti čutila sem zlonamernost kače. Bala sem se, da bo skušala priti do mene. V

tem trenutku me je nebeški Oče naglo dvignil, kot bi me ponesel veter, in me spustil na tla poleg moje prijateljice.

S prijateljico sva se znašli pred zidom na koncu steze. Nisva se bali. Tedaj sem zaslišala nekaj in glavo obrnila na desno, kjer sem zagledala prvo kačo, ki mi je zapirala pot. Vedela sem, da išče hrano in da ni opazila, da sva v njeni bližini. Moja prijateljica kače ni videla, zato sem ji zašepetala: »Ne gani se. Ostani pri miru.« Nisem pa ji ničesar povedala o kači, ker nisem želela, da bi se neprimerno odzvala in pritegnila njeno pozornost. Nenadoma sem zagledala dolgo, tanko kačo, ki je drsela poleg prve. Naglo in okrutno je prva kača napadla drugo, ki ni imela nobene možnosti, da bi se obranila. Požrla jo je, pri tem pa se je slišalo nagnusno goltanje. Odleglo mi je, počutila sem se bolj varno, kajti vedela sem, da je kača potešena in bo želela le še spati ter bo naju s prijateljico pustila pri miru. Videnje je bilo s tem končano.

Videnja nisem popolnoma razumela, a sčasoma mi je Bog razodel njegov pomen. Golobica je predstavljala Svetega Duha. To, da je golobica pristala na mojih rokah, je pomenilo, da je Bog za prenos sporočil, namenjenih naši generaciji, izbral mene – dodelil mi je posebno nalogo, ki jo moram dokončati v času mojega življenja.

Podgana in kači sta predstavljali težave, s katerimi se bom soočala na svoji poti: nasprotovanja, ovire ter ljudi, ki me bodo skušali napasti prikrito, s hinavskimi in pritajenimi dejanji, s katerimi se bodo skušali izogniti razkritju. Tako nihče ne bo mogel reči, kdo je dejansko plenilec. Vse to sta predstavljali brezbarvni kači: »kopija farizejev«¹, kot je nekega dne tovrstna dejanja označil Kristus.

Videnje sem prejela preden sem začela javno pričevati in pripovedovati o sporočilih. Zelo zanimivo je, kako so se pričevanja sploh pričela.

Živela sem v Švici, ko je nekega dne, po koncu srečanja, k meni pristopila starejša grbava gospa, ki je bila nekoč nuna, in me z nežnim, krhkim glasom vprašala: »Ste vi Vassula iz Pullyja, ki prejema sporočila Kristusa in naše Gospe?« O meni je slišala od svojih prijateljev.

Presenečena sem odgovorila: »Da, to sem jaz ...«

Nadaljevala je: »Ali bi lahko s svojimi prijatelji prišla k vam domov, radi bi slišali vašo zgodbo?« Odgovorila sem ji, da bi bilo to lepo in določili sva datum.

Ko je tistega dne zazvonilo, sem odprla vrata in zagledala okrog trideset ljudi! Ker je bilo naše stanovanje majhno, so napolnili dnevno sobo, hodnik in še del kuhinje. Bila sem presrečna. Povedala sem jim svojo zgodbo in jim razložila, kako se je vse skupaj začelo: najprej z angelom, potem z Bogom Očetom, nato z Jezusom in z Devico Marijo. Vsi so tiho in pozorno poslušali. Tu in tam so prikimali in s tem pokazali svoje razumevanje in odobravanje.

Gospa, ki je sedela nasproti mene, se je predstavila. Organizirala je romanja v pomembne kraje, mesta nedavnih prikazovanj. Ob koncu mojega govora je navdušena z žarom v očeh dejala: »To je čudovito pričevanje in sporočilo je tako pomembno ...« Vsi so prikimali, kar je bil znak, da se strinjajo z njo. Skupaj so se pogovorili o tem, kje bi našli prostor, da bi lahko z njimi delila sporočila našega Gospoda.

Kasneje smo se odločili, da bo takšno večje srečanje potekalo v veži župnije. Predhodno so se o vsem tem dogovorili z duhovnikom; dejali so tudi, da bodo dogodek promovirali.

Približno mesec dni pred prvim javnim srečanjem, sem videla našega Gospoda. Stal je poleg mene v kuhinji. Gledal me je, ko sem šla pri kuhinjskih vratih mimo njega in mi zašepetal: »*Sedaj te pošiljam kot ovco med volkove ...*« Nato je izginil. Spomnila sem se videnja z golobico, zato sem Jezusove besede razumela kot opozorilo. To je bila potrditev, da ne bo lahko ...

¹ 1. september 1987

Moram priznati, da me je Bog ni večkrat opozoril, da mi bo apostolat prinesel hude preizkušnje.

Ko se je bližal dan mojega prvega javnega pričevanja, se je v meni porodila skušnjava. Začela sem se spraševati: »Sem mar izgubila svojo svobodo?« Spoznala sem, da moje staro, brezskrbno življenje izginja. Zapustila sem nekatere svoje prijatelje in se odpovedala najljubšim razvadam, kot sta tenis in slikanje. Izgubljala sem veselje do zabav in igranja bridža, do vsega, kar je moje misli usmerjalo proč od Boga. Včasih sem se takšnim ljudem posmehovala – toda glej, začela sem jim postajati podobna! Ali sem postajala fanatik, takšna, za kakršne sem nekoč imela druge? Ali sem izgubljala svobodo in bila prisiljena živeti krepostno življenje, namesto, da bi počela, karkoli bi se mi zahotelo?

Vedela sem, da nihče pred Bogom ne more skriti svojih misli. Zato sem Gospodu povedala, da je bilo na začetku, preden se mi je približal, moje življenje posvetno, a da kljub vsemu srečno in mirno. Nobenih skrbi nisem imela. Sedaj pa čutim, da je Beseda Boga močno pritiskala name. Odgovornost me je zelo, zelo težila, zlasti ko mi je Bog dejal: »*Tebi zaupam svoje sporočilo.*«

»Tvoja Beseda, moj Bog je tako *težka!* Kje je sedaj moja svoboda?«
Gospod je odgovoril kot potrpežljiv Oče, dejal je:

»Jaz, Gospod, ti bom povedal, kaj je svoboda. Piši: Svoboda je, ko se tvoja duša loči od zemeljskih skrbi in poleti proti meni, k meni. Jaz, Bog, sem prišel in te osvobodil. Sedaj si svobodna. Ko si bila, Vassula, vezana na ta svet, si bila jetnica vseh njegovih skušnjav. Sedaj pa je tvoja duša svobodna kot golobica. Bila si ujeta, ljubljena, ujeta. Naj tvoja duša svobodno leti, naj čuti svobodo, ki sem jo dal vsem svojim dušam. A koliko jih je, ki zavračajo milost, ki sem jim jo podaril. Ne pusti se znova ujeti, zvezati in zapreti. Osvobodil sem te.«²

Potrebovala sem čas, učila sem se. Naučila sem se, da je tam, kjer je Gospodov Duh, resnična svoboda. Naučila sem se, da Bog ne govori v temnih kotih, ampak razkrije vso resnico v polni luči in na jasen način. Pripravljen je in močno hrepeni po tem, da bi uslišal vsako našo prošnjo. Daje veliko več, kot ga prosimo! Tako radodaren je. Vedela sem, da nisem znala ljubiti Boga na način kot bi si to želel – brezpogojno in brezmejno.

Prišel je dan mojega prvega javnega nastopa. Nikoli prej nisem govorila na odru in imela sem strašno tremo. Ko sem prišla v cerkveno dvorano, sem zagledala okrog tristo ljudi. Zajela me je panika. Odšla sem v cerkev, pokleknila pred velikim križem in potožila Jezusu: Gospod, kaj naj jim rečem? Poglej, v kakšen položaj si me postavil? Kako naj govorim? Kaj naj rečem? Še nikoli prej nisem govorila ali pričevala ..., sem zavzdihnila. Potrebujem tvojo pomoč. In zopet: Gospod, poglej v kakšno situacijo si me privedel. Kot veš, za to nisem prosila ... Če mi ne boš pomagal, bom osramotila sebe in še tebe – tega pa si midva gotovo ne želiva! Odreši me strahu in negotovosti. Dotakni se mojih ustnic in mi nakloni govor. Potrebujem tvojo spodbudo in prave besede. Potrebujem tvojega Svetega Duha milosti, da bi te slavila in ne smešila ...«

Nato sem se spomnila, da mi je neštetokrat dejal:

»Ne skrbi, jaz te bom vodil in uspelo ti bo ... Tam, kjer bo tebi manjkalo, bom jaz dodal ... Svoje besede bom položil na tvoje ustnice, oplemenitil bom tvoj govor. Tvoj govor bo moj govor ...«

Nato je Gospod odgovoril, kot bi mi zapovedal:

² 23. april 1987

»Prišel je čas, da me proslaviš. Pojdi!«

Vstala sem in odšla naravnost v dvorano. Ko sem vstopila, sem imela v mislih le eno: da moram dati vse od sebe, da poveličam Boga. Kristus mi je povedal to, kar nam vsem večkrat pove: *»Potrudi se in jaz bom poskrbel za ostalo ...«*

Nenadoma nisem več čutila nog. Imela sem občutek, kot da drsim, kot da sanjam v počasnem posnetku. Nato sem začutila, da me je prevzel neverjeten mir, kot bi mi topla tekočina tekla od vrha glave vse do nog in zapolnila vsak delček mojega telesa. Občutek sem imela kot da je nekdo vame dahnil toplo sapo in me popolnoma potolažil; zaobjela me je mogočna moč, ki pa ni prihajala iz mene. V duši sem čutila globok mir. Vedela sem, da Bog izliva vame svojega svetega Duha milosti. To dejanje sem fizično občutila.

Odprla sem usta in besede so kar same tekle. Bilo je kot bi poslušala sebe, kako govorim. Zavedla sem se, da v resnici ne govorim jaz. Moj glas je bil voden, kot bi sama ne znala govoriti. Moje besede so mnoge ganile do srca. Na koncu govora mi je sestrična dejala: *»Vassula, še nikoli te nisem videla takšne! Bila si kot riba v vodi. Govorila si kot bi pridigala že vse življenje!«* Vedela je, da se nisem nikoli učila krščanskega nauka, da nisem poznala teologije ali govorila v javnosti.

Po tem dogodku so me prosili, naj redno pričujem. Izdelali smo program za Švico, ki je vključeval mesečno pričevanje z molitvenim srečanjem. To je za mnoge kmalu postal vir radosti in spreobrnjenja. Število ljudi je naraslo na skoraj dva tisoč. V Švico so prihajali tudi iz sosednjih držav: Nemčije, Italije, Francije. Gospod je vse poklical! Prišle so družine, prijatelji, bolniki, obsedenci in bilo je veliko ozdravljenj. Jezus ni okleval s podarjanjem svojih milosti. Že za skromen nasmeh bi odpustil vsakomur, za vzdih kesanja in obžalovanja bi se veselila in praznovala vsa nebesa. To so njegove besede:

»Pridite! Vi, ki blodite v tej puščavi in govorite: »Iskal sem svojega Odrešenika, a ga nisem našel.« Ljubljeni, iščite me v čistosti srca, tako da me nesebično ljubite. Iščite me v svetosti in predanosti, ki si jo želim od vas. Iščite me tako, da upoštevate moje Zapovedi, da vračate ljubezen za zlo. Iščite me v preprostosti srca. Ne grešite več. Prenehajte delati zlo. Naučite se delati dobro. Iščite pravico, pomagajte zatiranim. Naj se razcveti puščava, naj se vaša mlačnost spremeni v goreč plamen. Zapustite svojo otopelost, spremenite jo v gorečnost. Storite vse to, da bi lahko rekli: »Iskal sem svojega Odrešenika in sem ga našel. Ves čas je bil ob meni, toda v svoji temi ga nisem videl. O, slavljen bodi, Bog! Blagoslovljen naj bo naš Gospod! Kako sem mogel biti tako slep?« Tedaj vas bom spomnil, da ohranjajte in varujte moj nauk, da bi lahko živeli.«³

Ko so me prijatelji, presenečeni, da se sporočila tako hitro širijo po svetu, vprašali, kako se počutim, sem odgovorila: *»Nihče si ne bi smel dovoliti, vprašanja: Kaj je Bog storil za nas? V Božjih očeh je svet kot zrno prahu na tehtnici, ali kot kaplja jutranje rose, ki pade na zemljo. Kljub temu je Bog do vseh nas usmiljen, kajti on je vsemogočen in lahko spregleda grehe, če se človek pokesa.«*

Začutila sem *»ukrepanje«* v nebesih. Bog je radodarno razsipaval milosti. Dejal je, naj se ga nihče ne boji, razen tistih, ki se mu upirajo. Govoril je vsem nam ne glede na vero ali poreklo. Duhovniki in redovnice so se nam pridružili v molitvi in poslušali sporočila. Vsi smo začutili Boga v svojih srcih!

Večkrat opomnim ljudi, da Bog ni Bog preteklosti, ampak Bog sedanjosti. Bog ni pripravil kovčke, da bi nas zapustil in odšel na dopust. On je živi Bog, Oče, ki skrbi za vsakega od nas; ponižen je in nežen. Kristus je resnično vstal – to ni nikakršen mit.

³ 9. avgust 1989

Po nekaj mesecih je postalo moje ime znano po vsej Švici, celo v sosednjih državah. Sporočila našega Gospoda, ki smo jih fotokopirali in delili na srečanjih, kjer sem pričevala, so dosegla svoj namen. Natančno tako, kot sta mi to napovedala Bog in angel. Sporočila so se širila bliskovito kot požar. Mnogi z šibko vero so postali močnejši in tisti brez vere so jo sprejeli in spoznali Jezusa Kristusa. Ljudje so hodili k spovedi in svetemu obhajilu. Tisti, ki niso nikoli molili, so začeli vneto moliti. Tisti, ki niso brali Svetega pisma, so se vanj poglobili in ga brali od začetka. Tisti, ki so zapustili Cerkev, zaradi takšnega ali drugačnega razloga, so se vrnili v svoje Cerkve in ponovno odkrili zakramente in vsemogočnega Boga.

Bog je na široko odprl vrata svojih nebeških hramov in dovolil ljudem, ki so bili duhovno sestradani, da okusijo in jedo »nebeško mano«, ki jih je obnovila in ozdravila. Kjerkoli je našel duhovno mrtvilo, ga je brez oklevanja obudil, vse dokler niso bila srca odprta za njegovo milost. Bil je pripravljen odpustiti in pozabiti.

»Vsi, ki z odgrnjenim obrazom kakor ogledalo odsevamo Gospodovo slavo, se spreminjamo v isto podobo, iz sijaja v sijaj, kakor deluje v nas Gospodov Duh.«⁴

Beseda se je širila in prišla na ušesa škofu v Fribourgu. Ljudje so mu pošiljali pisma, v katerih so mu pisali, kako čudovita so molitvena srečanja in ga prosili, naj se sreča z menoj. Preden je privolil, je škof preudarno prosil duhovnika, teologa, ki je bil Anglež, da se poglobi v zadevo in prouči vsebino sporočil. Teolog me je poklical in dogovorila sva se za srečanje pri meni doma. Prišel je v družbi duhovnika. Med pogovorom je nenadoma utihnil, njegove oči so zastrmele vame. Spremljevalec ga je vprašal: »Ali si kaj videl?« Odgovoril je: »Na njenem obrazu vidim Kristusovo podobo s trnjevo krono in žalostnim nasmehom.«

Ta pojav (ki ga bom razložila v naslednjih poglavjih) je bil znak, ki ga je Jezus dal, jaz pa nisem imela nanj nobenega vpliva. To se je že večkrat zgodilo. Duhovnik me je vprašal: »Zakaj se Kristus prikazuje meni? Zakaj je žalosten?« Odgovorila sem mu, da tega res ne vem. Ko je odšel, je s seboj vzel fotokopije zvezkov, ki naj bi jih proučil, kot je obljubil škofu.

Po nekaj dneh mi je pisal in navedel, da v sporočilih ni našel ničesar, kar bi bilo nasprotno katoliški veri in da je bilo vse, kar je prebral, v skladu s Svetim pismom in s katoliško tradicijo. Napisal je, da je v besedilih našel ponižnost in ljubezen.

Nadaljeval je, da je po naključju srečal škofa, ki ga je vprašal, kako potekajo preiskave. Odvrnil mu je, da je po njegovem mnenju vsebina besed božanskega izvora. Škof je bil nekoliko osupel, saj ni pričakoval takšnega odgovora. Novica ga ni razveselila. Kljub pozitivni preiskavi in poročilu, se je škof obrnil proti meni in preganjal naše delo v Švici.

Začele so se širiti govorice, da mi manjka ponižnosti, da se imam za teologa in da se na svoj način trudim, da bi ustvarila vzporedno Cerkev. Obrekovanja so prišla vse do Vatikana in nam naredila veliko škodo. Ponovno sem zaslišala odmev Božjega svarila:

»Ti boš moja žrtev in moja tarča. Preganjali te bodo kot lovci, ki zasledujejo svoj plen, lovili te bodo s svojim orožjem. Obljubljali bodo visoko nagrado vsakomur, ki bi te lahko uničil.«⁵

V tistem času sem spoznala metropolita grškopravoslavne cerkve v Ženevi, ki me je želel srečati. Bil je na obisku v pravoslavni cerkvi v Lozani, kjer sem živela. Ko me je med liturgijo zagledal, me je z nasmehom povabil, naj ga obiščem. Ljudje, ki so me poznali, so ga namreč prosili, naj se sreča z mano.

⁴ 2 Kor 3,18

⁵ 23. april 1987

Obiskala sem ga in mu na kratko povedala svojo zgodbo. Bil je zelo prijazen in vljuden. Čeprav sem vedela, da mi popolnoma ne verjame, sem ga vseeno prosila, če imamo lahko ekumenska molitvena srečanja, kjer bi se grškopravoslavna Cerkev družila z brati katoliki in protestanti. Povedala sem mu, da je eden od najpomembnejših ciljev mojega poslanstva združitve Cerkev. Presrečna sem bila, ko je dejal, da temu ne nasprotuje.

Na žalost najin dober odnos ni trajal dolgo, kajti škof iz Fribourga se je trudil, da bi ukinit naša molitvena srečanja. Duhovniki, ki so se srečanj udeleževali, niso mogli razumeti škofove odločitve, toda morali so upoštevati njegove zahteve.

Kljub temu so se sporočila širila. Neke noči sem imela videnje. Videla sem ogromno kačo kot velikansko anakondo, pravzaprav še večjo. Njena glava je bila večja od glave ogromnega psa. Težko opišem, kako prestrašena sem bila, ko se je kača ovila okrog mene in se mi z glavo približala, da sem jasno videla njena strupnika. Nato je na moji desni roki z usti zagrabila tri prste, s katerimi se pravoslavni kristjani pokrižamo. Močno me je stisnila za prste in jih sesala s tolikšno silo, da sem se zaradi bolečine prebudila. Bolečina je bila resnična, kajti trajala je še potem, ko sem se zbudila.

Dan po nočni mori sem imela govor na srečanju, ki ga je organizirala ženevska molitvena skupina. Srečanje je potekalo zgodaj popoldan v tednu edinosti, ki traja od 18. do 25. januarja. Istega dne, nekoliko kasneje, je imel metropolit srečanje v svoji cerkvi. Namenoma smo srečanje organizirali tako, da ni sovpadal z metropolitovim. Ko je metropolit izvedel, da je na moje srečanje prišlo dva tisoč ljudi, k njemu pa manjša skupina, je bil zelo jezen. Obtožil me je, da skušam tekmovati z njim, da sem mu prevzela ljudi in da ustvarjam vzporedno Cerkev. Izjavil je, da delujem proti Cerkvi.

Naslednji dan me je poklicala sestrična in dejala: »Vassula, med Grki se širijo govorice, da te bodo izobčili. Bodi pozorna. Za nekaj časa se potuhni in ne naredi ničesar.«

Vprašala sem jo: »S kakšno utemeljitvijo me nameravajo izobčiti?«

»Njihovi argumenti nam niso znani, toda zagotovo jim ni všeč, ker na srečanja vedno privabiš ogromno ljudi.«

»Kaj je narobe z molitvenimi skupinami? Ali želijo, da bi ljudje prenehali skupaj moliti?«

Nekaj dni pozneje me je poklicala prijateljica Beatrice, ki me je v Bangladešu spremljala v Diang. Tudi ona je prišla v Švico, kjer se je zaposlila v Svetovnem svetu cerkva v Ženevi. Povedala mi je: »Nekaj naših teologov je odšlo na obisk k ekumenskemu carigrajskemu patriarhu. Srečali se bodo tudi z nekaterimi predstavniki rimske kurije iz Vatikana. Se spomniš, ko sem ti pravila o enem od naših pravoslavnih duhovnikov, ki verjame v tvoja sporočila? Tudi njegova žena bere sporočila in tudi ona verjame. Je teologinja in jo skrbi, ker ti nekateri, ki tukaj delajo, skušajo škodovati. Na poti v Carigrad ji je pravoslavni duhovnik pokazal seznam tem, o katerih naj bi razpravljali na patriarhatu, in rekel: »Poglej, na patriarhatu bodo razpravljali tudi o izobčenju Vassule, ki se gre teologinjo.«

Ko sem to slišala, sem vprašala Boga: »Če to želiš, naj bo, toda če se s tem ne strinjaš, ne dovoli, da se to zgodi ...« Popolnoma sem zaupala v njegovo voljo. Vedela sem, kakšen vpliv imajo sporočila in kako zelo si hudič prizadeva, da bi me zaustavil, ustvaril razkol med mano in voditelji Cerkev ter tako omejil mojo moč.

Veselje je nenadoma preplavilo moje srce. Odložila sem telefonsko slušalko, skakala naokrog, radostno plesala, se smejala in dejala: »Kako čudovito, da se me Satan boji! To pomeni, da to kar delam predstavlja hudo grožnjo za Satana. Vau! Kako lepo je biti njegov sovražnik in delati za Boga! Kako lepo je biti Božje orodje v boju proti hudiču, ki želi uničiti Cerkev! Kakšno veselje!«

Nočna mora s kačo se je uresničila. Ogromna kača je želela uničiti tri prste, s katerimi se pokrižam. To je pomenilo izobčenje.

Toda po srečanju v Carigradu je bilo, kot da se ni nič zgodilo. Predstavniki Cerkve so se vrnili brez kakršnekoli izjave in vsa zadeva se je polegla.

Kljub temu so nekateri grški pravoslavni duhovniki pristopili k meni in mi rekli: »Imaš družino, mar ne? Torej pojdi, dobra žena, služi svojemu možu in svoji družini. Drži se gospodinjskih opravil in kuhinje. Stvari, ki zadevajo Cerkev, pa prepusti nam.«

»Na dan sodbe«, sem odgovorila, »ne boste v moji koži, ko se bom morala zagovarjati, zakaj sem vas poslušala. Gospod me bo vprašal, zakaj ga nisem ubogala in storila, kar mi je rekel in naročil. Ali vidite vsesplošno izgubo vere in ljudi, ki zapuščajo Cerkev? Mar to za vas ni dovolj očiten znak? Njegov vinograd je zanemarjen in zapuščen, zato Kristus – da bi pokazal svojo avtoriteto in svojo moč – kliče nesposobneže, kot sem jaz, da bi jih oblikoval in uporabil za svoje orodje pri pokristjanjevanju razkristjanizirane družbe. Kristus je sestopil, da bi preoblikoval svojo Cerkev in jo oživil. On je tisti, ki ponovno zaliva svoj vinograd. On je tisti, ki bo pobotal Cerkev in na ta svet prinesel mir. Kristus je znan po tem, da vzame vid ljudem, ki trdijo, da vidijo in ga da tistim, ki ne vidijo!«

Nato so rekli: »Če te je poslal Bog, dokaži svojo ponižnost s tem, da se umakneš z vsemi svojimi izjavami in prenehaš po svetu promovirati sebe in svoje govore ...«

Leta kasneje mi je Gospod svetoval:

»Takšnim ljudem odgovori takole: »Nočem biti malopridni služabnik, ki je skrnil svoj talent in bil zato, ker ni storil ničesar, zavržen. Nasprotno, svoj talent množim in dajem slavo tistemu, ki mi ga je zaupal. Tega čudovitega čudežnega dela ne nameravam prenesti le temu rodu. Božje besede bodo angeli nenehno razširjali kot semena, ki padajo z neba na vse prihodnje rodove z namenom, da bi se obnovilo Božje stvarstvo in polepšala Cerkev, da bi se odprla in omedila usta njegovih otrok in ga hvalila, da bi se jim odprle oči in bi mogli preiskati svoja srca. Ne bojim se, saj sem zapečaten z Imenom našega Gospoda. Sem njegova zvočna knjiga, ki oznanja enake resnice, kot nam jih je predal Gospod. Nič ni novega, nič ni mojega. Bratje, vse kar mi je rečeno, je prišlo k meni iz božanskega nauka in iz ust troedinega Boga.« To jim moraš povedati v mojem imenu.«⁶

V preteklosti⁷ je Bog dejal:

»Vassula, soočila se boš s težkimi preizkušnjami ... Žalostim se, ko vidim koliko mojih duhovnikov zanika moja dela in moja znamenja in kako ravnajo s tistimi, ki sem jim dal milosti, da opozorijo svet, da sem med vami ... Zanikajo moja dela in tako ustvarjajo puščavo namesto plodne zemlje.«

Ko sem videla, kako jezen je Gospod na njih, sem si drznila odgovoriti. Da bi opravičila njihova dejanja, sem rekla: »Gospod, da zanikajo tvoja dela, morajo imeti razlog!«
Odgovoril je:

»Duhovno so mrtvi, oni sami so puščava. In ko v divjini, ki so jo naredili, opazijo cvetlico, planejo nanjo, jo pohodijo in uničijo.«

»Zakaj?«

»Zakaj? Ker to moti njihovo divjino. Hočejo, da njihova puščava ostane nerodovitna. V njih ne najdem nikakršne svetosti, prav nikakršne! Le kaj mi morejo ponuditi?«

⁶ 7. avgust 2002

⁷ 7. julij 1987

Uspelo mi je reči: »Zaščito, Gospod, zaščito pred izkrivljanjem tvoje Besede.«
Tako je odgovoril:

»Ne, ne ščitijo me, zanikajo me kot Boga. Zanikajo moje neskončno bogastvo, zanikajo mojo vsemogočnost, primerjajo se z menoj. Veš, kaj počnejo? Podpirajo poganstvo, množijo moje mučitelje, širijo duhovno temo. Ne branijo me, marveč me zasmehujejo! Kljub njihovem zanikanju jim hočem pomagati, da bi lahko oni pomagali meni in hranili moja jagnjeta.«

Žalostna sem bila zaradi Boga ... Odgovoril je:

»Ljubljena, objokuj svet in to, kar je postal ...«

To ne pomeni, da so vsi cerkveni voditelji ali duhovniki slabi. Številni so dobri in mnogi izpolnjujejo Božjo voljo. V nekaterih sporočilih Bog primerja pastirje s Kajnom in Abelom. Kajn ni ugajal Bogu, ker ni izpolnjeval Božje volje, medtem ko jo Abel je.

Videnje z golobico se je uresničevalo, kajti potovala sem po težki in nevarni poti, ki sem jo doživela v videnju.

NADNARAVNO

Delovanje milosti je nadnaravno. Vse nadnaravne in mistične izkušnje, ki sem jih imela, so delo Boga. Bog uporablja nadnaravno komunikacijo, milosti in darove brez kakršnegakoli delovanja z moje strani. Videnja, duhovne sanje, čudeži, vonjave in razsvetljenja so bila dana v izobilju za *Njegovo slavo* in v našo korist in korist Cerkve.

Bog pojasnjuje:

»Želim, da veste, kako delujem. Ali niste slišali, da govorim preko sanj, videnj in znamenj? Govorim najprej na en način, nato na drugi, vse dokler me ne slišite.«¹

Seveda niso vse sanje sporočila od Boga. To so zgolj duhovne sanje ali to, čemur pravimo »speči jezik Boga«. V Bibliji je Bog svojega preroka imenoval »sanjač sanj«². Dobra stran sanj je, da Bog v hitro odvijajočem se filmu govori z minimalnim poseganjem v zavest. V mojem primeru je bilo več duhovnih sanj, ki jih včasih imenujem »videnja«.

Preden nadaljujem s to temo, bi rada z vami delila svoje izkušnje in pogovore z Bogom, ki so sami po sebi nadnaravni. Z vami želim deliti svoje strahove, negotovost in šibkost. Želim vam razkriti, kako mi je po vsem tem Bog pokazal svojo mogočno roko in svojo neskončno ljubezen.

Nekega dne v septembru leta 1987, ko sem se preselila v Švico, sem bila nekoliko nejevoljna, ker še nisem dobila priložnosti, da bi širila Božja sporočila. Na nek način me je Bog »priganjal«, naj o njih govorim in vendar mi v svoji absolutni modrosti ni odprl vrat, saj je primeren čas za to določil sam. Izgubljala sem potrpljenje in rekla Jezusu: »Prosiš me, naj širim tvoja sporočila, jaz pa nič ne morem! Edino, kar sem do sedaj storila je, da sem fotokopije sporočil razdelila nekaterim sorodnikom in prijateljem, ki jih radi berejo.«

Jezus je mirno odgovoril:

»Naredila boš veliko več kot fotokopije.«

Cele dneve sem spraševala Boga, naj mi pove razloge, zakaj je izbral mene, »poklicno grešnico«. Prosila sem ga, naj namesto mene rajši izbere kakšno sveto redovnico in njej preda sporočila.

Potprežljivo je poslušal in mi dovolil, da sem še naprej blebetala, nato pa je preprosto rekel:

»Ne ... Ne! Želim tebe. Ti si vzorčni primerek svoje generacije.«

Vedela sem, da to ni ravno kompliment. Sem res odražala podobo današnjega časa?

Nikakor nisem bila pripravljena za »višje« izkušnje. Kljub temu je Bog naredil ogromno za mojo dušo. Povzdignil je moj um, da sem lahko občutila višje ravni nebes in slavo, ki ga obdaja. Dejal je:³

»Pridi in nasloni se name. Čas še ni prišel. Medtem bodi budna in čuječa.«

¹ Moj angel Danijel, 19. januar 1987

² 5 Mz 13,1

³ Moj angel Danijel, 2. december 1986

Če um ni pazljiv, obstaja možnost, da se bo oddaljil od bistva. Bog me je želel opomniti na preteklost, da bi lahko bolj jasno razumela razliko. Razložil mi je:

»Vesel sem, da si kljub temu, da si me skoraj pozabila, zaslišala moj glas. Želel sem, da me ljubiš. Želel sem, da bi spoznala, kako močno te ljubim. Zapomni si, da jaz, Bog, vedno dosežem svoje cilje.«

Njegove besede so me potolažile in odleglo mi je. Nadaljeval je:

»Ko sem se ti prvič prikazal, sem te pritegnil tako, da ko si dvignila glavo, si zagledala tistega, ki je stal pred teboj. Ko si dvignila glavo, sem se ti zazrl v oči in videl, kako neljubljeno si se čutila.«

Takšen je človek, ki ne čuti Božje ljubezni. Mnogi še vedno verjamejo, da se zaradi naše grešnosti in bede Božja ljubezen zmanjša. Zares, nisem vedela niti razumela, da Bog lahko ljubi takšnega človeka kot sem jaz, človeka, ki ni nikoli molil ali prakticiral vere, ki je živel v greh in se upiral Božjemu Zakonu. Vedno sem mislila, da ljubi tiste, ki ljubijo njega, ki ga častijo in živijo sveto. Večina ljudi razmišlja tako kot sem nekoč razmišljala sama: da moramo biti v Božjih očeh popolni, če želimo, da nas bo ljubil. Spomnim se, ko je v enem od sporočil⁴ dejal: *»Ne čakaj, da boš postala svetnica in mi takrat ponudila svojo ljubezen; pridi takšna kot si!«* Ker vidi v srca, je vedel za mojo krivdo in pokvarjenost in me pomiloval. Greh je tisto, kar Bog sovraži.

Večkrat mi je Bog razodel, kako šibki smo in kako zlahka odtavamo proč od njegove luči in bivamo v večni temi. To počnemo, ne da bi se tega sploh zavedali. Ni dolgo tega, odkar sem bila pritegnjena k Bogu in kljub vsej milosti, ki sem je bila deležna, sem še vedno zmedena, krhka in negotova.

Drznila sem si blekniti Bogu:

»Vsi, ki so sprejeli tvoj klic, so bili zavrtnjeni, zasmehovani in označeni za norce! Nekateri so zažgali na grmadi. V naši sodobni družbi me bodo zaničevali! Nekateri bodo šli celo tako daleč, da bodo rekli, da sem obsedena.«

Bog je potrpežljivo odgovoril:⁵

»Naj se ti le približajo tisti, ki se ti hočejo posmehovati. Ne zavedajo se, kako težke bodo njihove obtožbe, kajti posmehovali se bodo mojim besedam. To bom obravnaval kasneje. Veruj vame. Ponovno te bom poklical in ti šepetal v uho nauke. Tvoja usta bom napolnil s svojimi besedami. Jaz, Jahve, sem tvoja moč.«

Da bi me pomiril, je Gospod poudaril naslednje: *»Moj otrok, dal ti bom dovolj moči, da se ne boš menila za svoje zatiralce, ki jih ne bo malo.«*

Zastokala sem, kajti opazila sem, da je Božji glas nenadoma postal bolj globok, resen in otožen. Zvenel je kot glas očeta, ki je za vojno primoran žrtvovati enega svojih ljubljenih sinov vedoč, da ga bodo mučili in da se morda ne bo vrnil živ. Nadaljeval je:

»Toda jaz te bom varoval s svojim ščitnikom. Nihče te ne bo mogel raniti.«

Te besede so me opogumile in mislila sem si: moj Bog, moje vse, kako genialno s svojo naklonjenostjo in očetovsko ljubeznijo skrbiš za svoja bitja, ki zaradi odpadništva ležijo pozabljena v dolini smrti.

⁴ 19. avgust 1988

⁵ Moj angel Danijel, 2. december 1986

V sebi sem vedela, da me Bog pripravlja, da se bom poleg težkih preizkušenj morala soočiti tudi s sovražnikom in z bolečino, zaradi katere človeku lahko krvavi srce. Občutila sem učinek sporočila in znova se je moje srce vznemirilo. Bala sem se, da me bodo ljudje zasmehovali. Ponovno je moja človeškost prevzela oblast nad duhom. Pričkala sem se:

»Moj Gospod in Kralj, kljub temu, da si mi s svojega nebeškega dvora poslal najbolj plemenitega princa in nadangela, da me odvede k tebi, da prepriča mojo dušo naj ti sledi, čutim, da tej nalogi nikakor nisem kos. Sem odvratna, polna napak in madežev na duši. Kako boš s takšno bedo slavil zmago? Mar nisi podcenil svoje kraljevske oblasti? Smo v letu 1987! Nekateri ne bodo sprejeli tega razodetja. Rekli bodo: »Imamo Sveto pismo, in to moramo proučevati.«

Bog je odgovoril:⁶

»Ta duhovna sporočila so zato, da vas spomnijo, kajti v mojem Srcu je dan usmiljenja, ura moje rešiteljske pomoči je tukaj. Navsezadnje, mar nisem Oče? Ali naj ne rešujem svoja semena? ... Želim vas spomniti, da je moja Beseda zato, da se bere. Moja Beseda je blagoslovljena. Jaz sem vsemogočni Bog, svobodno se odločam nastopiti, kadarkoli si zaželim. Hči, zakaj si pomislila, da bom naredil kaj drugače zato, ker ste v letu 1987? Vaša doba ne pomeni nobene razlike. Poslušaj, zame je tisoč let kot včerajšnji dan. Moja vrata so vedno odprta ...«

Potarnala sem:

»Jezus nam je nekoč dejal, da preroka v lastnem kraju nikoli ne sprejmejo. Številni me ne bodo sprejeli kot tvojega sla. Večino tvojih prerokov so ljudje imeli za nore ali pa so mislili, da so obsedeni ali pa so jih *umorili!*«

»Živi v miru, hči. Nasloni se name. Jaz, Bog, bom tvoja moč. Z menoj se ti ni bati. Jaz ti bom pomagal ...«

Tako, prejemala sem Božje besede, vendar sem bila kljub vsem dobrim stvarim, ki sem jih izkušala, zaskrbljena in omejena. Po tako neverjetni zvezi z Bogom, mi je še vedno manjkala samozavest.

Dnevno sem prejemala klice in v zvezek pisala božanske nauke, ki mi jih je z veliko radostjo narekoval naš Gospod, ne da bi vedela, kam me bo to pripeljalo. Povezana sem bila z naravnim in nadnaravnim. Od Gospoda sem ves čas prejemala videnja in prerokbe, ki so se nanašale na naš čas. Kljub temu pa mu nisem dajala pravih odgovorov.

Da bi me opogumil v času šibkosti, mi je Bog naklonil duhovne sanje. V njih sem videla sebe na cesti polni lukenj. Medtem ko sem hodila, sem se spotaknila in padla. Dvignila sem glavo in zagledala Jezusove bose noge. Sklonil se je in mi pomagal vstati. Obrnila sem se in videla znan obraz redovnika. Govoril mi je v italijanščini, pri tem pa mahal z rokami. Kljub temu, da se nisva nikoli srečala, sem ga spoznala. Vedela sem, kdo je. Bil je kapucin, sveti pater Pij, ki je živel v Italiji v dvajsetem stoletju in je na svojih rokah in nogah nosil znamenja Jezusovih ran. Pater Pij mi je pomagal doumeti, da moram slediti poti, ki mi jo je določil Bog. Bil je razburjen, ker sem bila v dvomih. Poleg njega, nekoliko bliže meni, je bil sveti Frančišek Asiški, ob njem pa zelo visoka lestev, ki je vodila v nebesa. Ko sem pogledala navzgor, sem daleč nad sabo, na samem vrhu lestve, zagledala obrise številnih svetnikov, ki so mi s kretnjami kazali naj plezam. Spoznala sem, da sem na samem dnu in da se nisem povzpela niti za eno samo stopničko. Niti začela se nisem še vzpenjati.

⁶ Moj angel Danijel, 1. januar 1987

Dan pozneje sem se odzvala na klic iz nebes in izkazalo se je, da me je poklical sam sveti Pij. Opogumljal me je z naslednjimi besedami: »*Io sono con te*«, kar pomeni »Jaz sem s teboj.« Bila sem osupla. Vprašala sem Jezusa: »Ali je on s teboj?« Odgovoril je: »*Da, Vassula, z menoj je in razglasil sem ga za blaženega ...*«⁷

Zato da bi nas prepričal o svoji prisotnosti, nam Bog podari tovrstne sanje in tudi druga nadnaravna znamenja. Na podlagi lastnih izkušenj sem se naučila prepoznati razliko med Božjimi nadnaravnimi dejanji in naravnimi ali nenavadnimi dejanji. Naša duša zlahka prepozna naravno, kajti pri tem gre za fizični svet. Na primer, na Božjo izjemno lepoto nas lahko spomni čudovita pokrajina.

Nenavadno dejanje je dejanje, ki presega strukturo narave, materialnega vesolja. Posledico dejanja angelske ali demonske narave imenujemo nenavadno.

Bog gre lahko še dlje: lahko pošlje duhovno milost kesanja, slavljenja in zahvaljevanja v najgloblje globine duše, ki v sekundi povzroči velikanske spremembe. Lahko se dotakne našega srca, nas spreobrne in popelje v življenje molitve. Vse to lahko povzroči le milost.

V nadnaravno komunikacijo z Bogom vstopim na različne načine. Največkrat tako, da me pokliče. Začutim njegov klic – včasih slišim njegov glas ali pa ga preprosto začutim in vem, da me prosi, naj ga poslušam. Ta način komunikacije se imenuje lokucija. Nekoliko nestrpno se takrat počutim ob tem, kar delam v materialnem svetu. Zato želim svoje delo čimprej zaključiti in se popolnoma predati duhovnemu svetu. Bog je kot magnet, ki me privlači k sebi in ko sem enkrat povezana z njim, ga nočem izpustiti.

Ko me Gospod na svojevrstnen način povabi, naj zapišem njegova sporočila, se moja duša dvigne in je polna radosti. Kadar primem svinčnik, začutim ščemenje, kot bi bila v meni elektrika. Nato zaslišim sporočilo, ki ga zapišem. Gospod mi narekuje in jaz zapišem vse njegove besede. Kadar odpre usta, da bi nekaj povedal, se iz njegovih ust izlije žarek svetlobe in me preplavi. Nato mi z melodijo v glasu reče:

»Ali še vedno želiš biti z menoj na ta način in pisati?«

Tako me spomni na našo svobodo izbire. Potem začutim močno vznemirjenost in omotico, popolnoma prevzeta zaradi njegovega pogleda. Zaradi prečudovite podobe pred očmi popolnoma pozabim na ta svet. Njegova nadnaravna luč lahko posveti na vsakogar, ki mu je pripravljen predati svojo voljo. Resnično, na vsakogar, brez izjeme.

Med prejemanjem sporočila ne padem v trans, kar je značilno za ljudi, ki se ukvarjajo z okultnim ali »samodejnim« pisanjem. Prav tako se razlikuje od »ekstaze«, ki jo izkusijo tisti, ki vidijo nadnaravni svet. Nekateri svetniki so zapisali, da je človek v »ekstazi« v popolnoma zamaknjenem stanju. Lahko bi se mu približali in ga suvali, pa ne bi čutil ničesar. Je popolnoma v duhovnem svetu.

Veliko ljudi, med njimi zlasti kleriki, me sprašuje: »Zakaj se je Gospod odločil, da spremeni vašo pisavo in vam celo prevzame roko?« Odkrito jim odgovorim: »Res ne vem.«

Nekega dne sem to vprašanje zastavila Gospodu in njegov odgovor me je spravil v smeh. Preprosto je odgovoril: »*Tako mi je všeč.*«⁸

Dobro, torej nimam kaj dodati.

Glede na to, da mnoge zanima sprememba pisave, bi želela dodati, da ne gre za samodejno pisavo. Pater Curty iz Francije, priznan in močan eksorcist, pa tudi grafolog, je poleg nekaterih drugih grafologov proučil moj primer. Iz izkušenj so vedeli, da ljudje s samodejno pisavo utrpijo določene posledice in tvegajo, da bodo padli pod vpliv hudega duha.

Odkrili so, da pisava ni samodejna. Pater Curty je opisal številne razlike med mojim rokopisom in samodejno pisavo. Pisavo, s katero pišem sporočila, je označil za »hieratično

⁷ 27. september 1987

⁸ 7. november 1989

pisavo«, kar pomeni, sveto. Izvedela sem, da je znana mistikinja, sveta Terezija Avilska, doživljala zamaknjenost celotnega telesa, občasno pa tudi samo delov telesa. Verjamem, da gre pri tem, kar doživljam v roki, za lažjo obliko zamaknjenosti in zaupam, da ima Gospod za to svoje razloge. Kot sem že dejala, nas Gospod uči na preprost način in se prilagaja vsakemu posamezniku.

Kadar se z Bogom pogovarjam v duhovnem svetu, se še vedno zavedam tega kar se dogaja okrog mene v materialnem svetu. Hkrati sem prisotna tako v materialnem kot v nadnaravnem svetu.

Bilo je v Bangladešu, ko sem si med lokucijo zapisovala sporočilo; v sobo je prišla hišna pomočnica in vpila, naj podpišem prispeli telegram. To me je med komunikacijo z Jezusom tako zmotilo, da sem ji zavpila nazaj, naj izgine. Jezus, ki je prijazen, me je milo pokaral. Dejal je: »Umiri se.« To je rekel tako prisrčno, kot bi hladen tuš pogasil iskro. Ponovno sem občutila, kako krotek in ponižen je.

Včasih lahko pogovor z Bogom vzpostavim preprosto z molitvijo. Začnem moliti tako kot vsak drug in mu napišem svoje misli. Takrat mi neposredno odgovori, jaz pa si zapišem njegove besede. Gre za edinstven dar, ki sem ga prejela od Boga. Dejal mi je:

»V nasprotju s tistimi, ki prejemajo mojo Besedo kot dar in katere obiščem, kadar jaz želim, sem tebi podaril edinstveni dar, da me pokličeš, kadarkoli ti želiš. Razumeš? Dal sem ti to posebno pravico v skladu z nalogo, ki sem ti jo zaupal in z bremenom, ki ga nosiš. Glej, kako sem vse pretehtal, ko sem to načrtoval. Sama nisi bila usposobljena za takšno plemenito nalogo oživljanja in zedinjenja moje Hiše. Vse tvoje sposobnosti izhajajo iz mojega obilja, izhajajo iz mene. Naredil sem te za posodo, ki nosi neizmerno bogastvo. Posoda je krhka, zato je jasno, da ta silna moč ne izhaja iz tebe, ampak iz mene, tvojega Boga.«⁹

Ne glede na to koliko časa traja srečanje, ima tudi svoj konec in takrat izkusim »padanje«, za katerega lahko rečem, da je nekoliko boleče. Predstavljamte si, da ste na sijajnem, krasnem in veličastnem dvoru, nato pa vas nepričakovano potegne navzdol v saje in temo. Ozrem se okoli sebe in, kot je nekoč dejal Bog, »še vedno prepojena z nebeško roso«¹⁰, gledam na fizični svet z višje ravni zavedanja in se zavem, kako nepomembne so stvari. Stvari, ki so se mi nekoč na zemlji zdele pomembne, so nič v primerjavi z Božjim sijajem.

Nekoč sem bila s svojo dobro prijateljico, ko me je poklical Bog. Povzdignil je mojo dušo do svojega nebeškega dvora in mi posredoval sporočilo. Ko je končal, je prijateljica stopila k meni in me objela. Namesto, da bi jo občutila kot dobro prijateljico, se mi je zdel njen dotik neznosen. Takšni občutki so pogosti. Njen objem mi ni povzročal bolečine od zunaj, marveč sem znotraj svoje duše občutila boleče nelagodje.

Nekateri ljudje me sprašujejo, kako »vem«, kdo mi posreduje sporočila. Nobenega dvoma ni ali gre za Očeta, Jezusa Kristusa, Devico Marijo ali angela, kajti luč razumevanja in vedenje sta mi posredovana v um.

Bog se nam prilagodi na zelo pretanjen način. Lahko bi rekla, da so razodetja, ki sem jih prejela od Boga, preprosta, skoraj človeška, in sicer zato, da nas ne bi pretresla. Bog se nam približa preko videnj, tako da prevzame obliko človeka z namenom, da se ga ne bi bala in da bi zagotovil, da se božansko in človeško, nadnaravno in naravno med seboj prepletata. Navajam Jezusovo sporočilo:

⁹ 29. avgust 1998

¹⁰ 30. november 1998

»Želim, da veš, da se pojavljam na nadnaraven način, ko dajem sporočila. Ne pozabi, da sem usmiljeni Bog in da te ljubim kljub tvoji grešnosti in brezbržnosti do mene. Dal sem ti ta dar, da bi se učila neposredno iz mojih ust. Vassula, počitek v tvojem srcu je blagodejen.«¹¹

Nekoč je nekdo dejal, da v mojih izkušnjah ni nič nadnaravnega in da gre zgolj za osebno meditacijo. Odgovorila sem mu: »Kako pa bi bilo po tvoje moč dokazati nadnaravno?« Odgovora nisem prejela.

Ne glede na to, sem odgovor poznala. Nadnaravno je tisto dejanje, ki presega vsako ustvarjeno naravo. Ta oblika pripada samo Bogu. Nadnaravno je *spontano* spreminjanje srca, ki vodi v kesanje. Zgodi se takrat, ko se Sveti Duh dotakne naših src in nas povede v življenje molitve, ko svoje življenje izročimo Kristusu. Takrat Bog preko svoje milosti prižge v nas ogenj in nas spremeni v žive bakle. Mi pa naj bi zanetili ves svet in prebudili v ljudeh kesanje. Samo Božje nadnaravno dejanje lahko povzdigne dušo, da hvali in časti Boga ves dan. Te stvari niso naravne, marveč so sad nadnaravne milosti.

Neki moji dolgoletni prijatelji, ki o Bogu niso vedeli ničesar, so mi nekoč dejali: »Morda pa vse to prihaja iz tvojega uma kot neke vrste nadčutno dožemanje? Ali pa morda deluje tvoja podzavest – saj veš, kako se lahko podzavest poigra z nami?«

»Žal mi je«, sem odgovorila, »moja podzavest ni vedela ničesar o duhovnih zadevah. Zatorej ta Božja izkušnja ne more izhajati iz praznine.«

»Morda si globoko v sebi želela postati redovnica in je to le rezultat tvoje potlačene želje ali predstave«, so nadaljevali.

»Vedno sem bila svobodna in nikoli se nisem počutila zatirano. Kako si razlagate poznavanje duhovnih stvari, ko nisem nikoli hodila k verouku? Ali to prihaja iz moje domišljije? Kaj pa spreobrnjenja številnih ljudi, ki so brali sporočila? Je bila tudi v teh primerih na delu moja domišljija?«

Nekateri kleriki menijo, da naj vsa ta skrivnostna dogajanja ne bi bila del moje domišljije ali srečanj z Bogom, temveč zvijača hudiča. Enako mnenje je imel na začetku tudi moj dolgoletni prijatelj, pater Jim. Tovrstne kritike lahko le vprašam: »Ali Satan spreobrača?« Mene so srečanja zagotovo spreobrnila. Začela sem ljubiti Boga in mu služiti. Enako se je zgodilo tudi z mnogimi drugimi. Nikoli nisem imela namena spremeniti svojega načina življenja. Bi Satan želel, da se tako jaz kot tisoči drugih na tak način obrnemo k Bogu? Kdo drug kakor Bog bi lahko spreobrnil mene in številne druge? Kdo drug kakor Bog bi lahko ozdravil bolne in izgnal demone? Kdo drug bi nas klical, nas ljubil in nas opozarjal?

Medtem ko nekateri verski voditelji dvomijo v sporočila, so jih na srečo mnogi sprejeli, spet drugi pa čakajo, da bi videli, kaj se bo zgodilo. Z nobeno znanstveno metodo ne moremo dognati, kaj je naravno in kaj nadnaravno, kaj je »Božje« in kaj »ni Božje«. Cerkevne avtoritete običajno ne sprejmejo stališča v zvezi z osebnimi razodetji, kot je moje, vse dokler oseba, ki razodetja prejema, še živi. Tako kot ne moremo oceniti vsebine knjige na podlagi konteksta izvzetega iz vsebine. Cerkev čaka, da se delo v celoti zaključi.

Vem, da nekateri težko razumejo, da oseba kot sem jaz, prejema sporočila od Boga. Ne krivim ljudi, da dvomijo, želim le, da bi se ob sadovih tega dela veselili in častili Boga zaradi milosti, ki nam jo daje.

Poleg sporočil, ki jih prejemam, so tu še druge nadnaravne stvari, ki jih želim deliti s svetom.

Že nekaj časa je minilo, odkar smo šli na romanje v Sveto deželo. Ko smo pluli po Galilejskem jezeru, so me nekateri Švedi iz skupine prosili za krajši pogovor. Med pogovorom sem po vsej verjetnosti prepričljivo dejala: »Moram na sever, da bom pričevala

¹¹ 8. marec 1987

tamkajšnjim ljudem.« S tem sem mislila, da bi morala odpotovati še bolj severno od Švedske. Začudeno so se spogledali in eden od njih je smeje rekel:

»Tam na severu ni nikogar, razen medvedov in jelenov!«

Kasneje so mi povedali, da sem se zastrmela vanj in resno odgovorila:

»Da, tam zgoraj je še ena duša.«

Vsi, ki me poznajo, dobro vedo, da ne maram hladnega vremena. Sem »mediteranski in puščavski« človek. Zaradi tega ne bi bilo v skladu z mojo naravo, da bi potovala v kraje, kjer je doma polarni medved. Kljub temu me je potem, ko smo se vrnili domov, poklical eden od Švedov: »Na ladji si imela prav. Poklical je nekdo z Laponske, ki te vabi, da bi pričevala.«

Bila sem osupla.

»O čem pa govoriš?«

Kolikor se spomnim, nisem nikoli omenila Laponske ali karkoli v zvezi s poledenelo pokrajino. Oseba, ki me je poklicala, je opazila moj dvom in je začela vztrajati, pri tem pa se je sklicevala na pogovor, ki smo ga imeli, ko smo pluli po Galilejskem jezeru.

Pritrdila sem, zavzdihnila in odložila slušalko. Dobro sem vedela, kdo stoji za vsem tem! Pa naj bo! Bog me je z lahkoto poslal med severne medvede in jelene.

Jasno je bilo, da je Bog uredil vse potrebno, da bi do tega prišlo. Ker ni mogel računati, da bom sama obula škornje, se toplo oblekla in se napotila na Severni tečaj, mi je v usta položil besede, za katere so me držali moji prijatelji. Bog ima velik, sveti smisel za humor in nas dobro pozna. V takšnih primerih se ni smiselno prerekati, zato sem le skomignila z rameni in čakala na vabilo z Laponske, ki je kmalu prispelo. Tako sem šla k našim bratom in sestram na Laponsko.

Ko sva s prijateljem, ki me je spremljal, prispela, sva s pogledom iskala, kdo naju je prišel počakat. Opazila sva veselo, okroglo gospo, ki je tekla proti nama. Odpeljali smo se do hotela, kjer smo kosili z duhovnikom iz Stockholma in njegovim prijateljem. Restavracija je bila prazna in spraševala sem se, kje so ljudje in koliko jih bo prišlo na srečanje. Duhovnik in njegov prijatelj sta še vedno pila kavo, ko so me poklicali, naj pridem v dvorano.

Ko sta s prijateljem zapustila restavracijo, sta bila pozna, zato sta morala pohiteti. Hitela sta po praznih ulicah in opazila starca, ki se je opotekal proti njima. Skoraj bi se spotaknil ob njiju. Opazil je, da sta tujca in jima rekel: »Prijatelja, od kod sta?«

»Iz Stockholma.«

»Zakaj pa se vama tako mudi?« je vprašal mož.

»Mudi se nama na srečanje. Rada bi slišala prerokinjo.«

»Prerokinja v našem mestu?« Starec je bil tako začuden, da bi ga lahko podrla na tla z enim samim pereščkom.

»Pozna sva, bi šli z nama?«

»Vse življenje sem mislil, da so preroki samo v Svetem pismu. Mi hočeta povedati, da še vedno obstajajo, da je eden v mojem mestu?«

»Greste z nama ali ne?« sta oba nestrpno vpila.

»Da, z vama grem!«

Skoraj sto ljudi se je zbralo v dvorani in pozorno so poslušali moje pričevanje. Mnogi so bili ganjeni. Južnjaki menijo, da so severnjaki precej hladni in brezčutni, zato je bilo še toliko bolj čudovito, ko sem opazila, da mnogim po licih tečejo solze. Tako globoko so se jih dotaknila sporočila.

Včasih nam Bog ne govori neposredno, ampak uporabi odposlance. Govori nam lahko po nenavadnih ljudeh, prijateljih ali neznancih. Lahko pa nam pošlje sporočilo tudi po angelu v človeški obliki.

Spomnim se, da sem nekega dne srečala tujca, ki še ni slišal zame, a mi je prenesel besede upanja, ko sem jih najbolj potrebovala. Zdravnik mi je naročil, da moram zaradi obrabljenih vretenc ostati v postelji tri mesece. Morala sem tudi na slikanje z magnetno

resonanco. Prijatelji so me odpeljali v bolnišnico, kjer so me dali na invalidski voziček, nato pa smo skupaj čakali na hodniku. Približal se je neobrit moški v razcapanih oblačilih in skušal prodati papirnate robčke in vžigalnike. Ko je moj prijatelj nekaj kupil, je moški odšel. Ni bil prav daleč, ko se je nenadoma obrnil in stopil naravnost do mene. Pogledal mi je v oči in rekel:

»Zdravniki tukaj so zelo dobri in kmalu ti bo bolje, kajti *tvoje poslanstvo* še ni končano.«

Osupnila sem, enako moji prijatelji. Prvič smo videli tega človeka in zagotovo ni vedel ničesar o meni. Napredovala sem v razumevanju Božjih poti, vedela sem, da so besede neznanca daleč presegale bolnišnico. Bog nas nikoli ne pusti samih – nikoli nas ne zapusti, ne glede na to ali se tega zavedamo ali ne, in ne glede na okoliščine, ki so lahko nadnaravne ali popolnoma vsakdanje.

Ni bilo edinkrat, da me je Gospod opogumil. Nekoč so me povabili, naj pričujem na angleškem podeželju. Tamkajšnji duhovnik mi je dovolil, da sem imela pred mašo govor v župnišču. Srečanje je potekalo sredi tedna, bil je zimski večer in nebo je bilo temno. Dobro se ga spominjam.

Med govorom sem opazovala obraze navzočih in videla, da so ljudje nenehno zehali. Prisotnih je bilo več kot dvesto ljudi in videla sem lahko le na široko odprta usta, ki so zehala. To me je zelo potrlo. Po napornem dnevu so bili gotovo utrujeni, toda bilo je zelo moteče in zdelo se mi je, da morda Sveti Duh ni navdihnil mojega pričevanja. S kančkom samopomilovanja sem sama pri sebi zastokala: »Popolnoma sem izmučena, toliko sem žrtvovala, vse to potovanje, bedenje ponoči in ure in ure na nogah!«

Po govoru so se ljudje pomaknili proti vratom, ki so vodila v cerkev. Ura je bila skoraj deset. Zadnja sem prišla v cerkev. Vsi so sedeli, klopi so bile zasedene. Nadaljevala sem s svojim pritoževanjem: »Res, hvala vsem za obzirnost! Niste mi pustili niti toliko prostora, da bi se lahko usedla.«

Stala sem in opazovala ljudi, ko sem zagledala dečka starega približno deset let, ki mi je pomahal naj pridem k njemu. Sedel je v drugi vrsti na levi strani cerkve. Odvlekla sem se do njega in opazila, da mi je prihranil prostor. Na drugem koncu klopi je sedel Azijec, deček pa je sedel med nama.

Razmišljala sem: »Nekam pozno je ta deček pokonci. Le kje so njegovi starši?« Toda deček je bil sam. Bilo je med tednom, naslednji dan je moral v šolo in spraševala sem, kako to, da je zunaj tako pozno. Deček je zdrsnil po klopi čisto do mene in me prijel za roko. Pokazal je na prstan z rožnim vencem in vprašal: »Kaj je to?« Odgovorila sem: »To je prstan z rožnim vencem.« Nato je pokazal še na drug prst, na katerem sem imela še en podoben prstan. Ponovno je vprašal: »Kaj pa ta?« Odgovorila sem: »To je še en prstan z rožnim vencem, ki mi ga je podaril videc.«

Mislila sem si, da me ima deček za čudakinjo, ker sem imela toliko prstanov z rožnim vencem. Vsakič, ko sem kaj rekla, me je pogledal in opazila sem, da ima velike zelene modre, mandeljnasto oblikovane oči. Nato je duhovnik začel z obredom svete maše. Takrat sem bila zaradi dečka že nekoliko boljše volje.

Medtem ko smo peli uvodno hvalnico, je gospodinja duhovnika, ki je sedela za nama, pela tako glasno in tako brez posluha, da sva se oba z dečkom hihitala. Pravzaprav sem se morala zadrževati, da se ne bi smejala na ves glas. Prišel je čas za sveto obhajilo. Stala sem obrnjena proti dečku, pripravljena, da grem za njim do oltarja, vendar je pred mojimi očmi nenadoma izginil – puf! Deček je preprosto izginil. Nisem mogla verjeti! Tudi kasneje ga nisem več videla nikjer v cerkvi.

Kadar Bog podari dar prerokovanja, doda še en dar, in sicer dar razločevanja. Ta dva darova gresta skupaj. Poudariti moram, da je dar razločevanja – sposobnost, da prepoznamo duhove in ocenimo izvor in namen duhov – zelo pomemben. Opisala bom še en dogodek.

Bila sem na Filipinih, kamor so me povabili, da bi pričevala. Tamkajšnji gostitelji so me seznanili z mlado Filipinko, staro približno štirinajst let. Rekli so mi, da tudi ona prejema sporočila od Kristusa. Vsi so bili navdušeni, ker je tudi nekdo izmed njih prejel takšen dar. Povedali so mi, da so njena sporočila podobna mojim. Z deklico so me ves čas spremljali, neprestano je bila z menoj.

Po pričevanjih in ostalih dogodkih, ki so bili v načrtu, mi je ostal le še en dan za druženje z organizatorji in prijatelji. Duhovnik, ki me je spremljal, je daroval mašo za vse nas.

Ko sem med mašo stala ob deklici, sem pomislila, da ji moram nekaj pokloniti. Imela sem imela prstan z rožnim vencem, ki mi, če sem iskrena, ni bil preveč všeč. Bil je kovinski, želela pa sem si srebrnega ali zatega. Bil mi je tudi nekoliko pretesen. Ker je bila deklica manjša od mene, sem pomislila, da bi ji podarila prstan. Skušala sem ga dobiti s prsta, toda nikakor se ni premaknil. Odločila sem se, da bom kasneje med kosilom odšla v toaletni prostor, si namilila prst ter ga skušala sneti s prsta.

Maša se je zaključila in deklica je odšla z nami v restavracijo. Vsi smo posedli, ko sem se spomnila na prstan. Roke sem položila na mizo in ugotovila, da je prstan izginil! Ni ga bilo več! Nemogoče, da bi mi zdrsnil s prsta, saj mi je bil pretesen. Vzdihnila sem in duhovnik, ki je opazil, da sem nekoliko zbegana, me je vprašal, kaj je narobe. Povedala sem mu, kaj se je zgodilo. Mirno je rekel: »Devica Marija prstana ni želela podariti osebi, kateri si ga namenila, zato ga je vzela.«

To mi je postalo nekoliko sumljivo in prosila sem, če lahko pogledam dekličina sporočila, da bi presodila njihovo pristnost. Med prebiranjem sem ugotovila, da je prepisala sporočila, ki so bila posredovana meni. Celo njenemu angelu je bilo ime enako kot mojemu. Tako torej! Vse sem povedala svojim filipinskim prijateljem. Bili so pretreseni. Kasneje, ko sem odhajala, sem ugotovila, da je bila deklica sleparka in da ji ni nihče sledil. Bila je razkrinkana. Spoznala sem, da me je Gospod zaščitil pred prevaro.

Večkrat sem premišljevala: »Želim si, da bi nekoliko odstranil tančico, ki mi jo je, po njegovih besedah, Jezus nadel, kadar je bil z menoj. Rada bi videla, kaj je za njo!« Božja modrost je neskončna in Bog ve, kaj počne. Ves čas je vedel, da bi zagotovo umrla, v kolikor bi tančico v celoti odstrl. Vse moje telo, um, vse bi se sesulo.

Nekoč je vendarle nekoliko odgrnil tančico. To je bila ena najbolj veličastnih mističnih izkušenj, ki sem jo kdajkoli imela in nikoli je ne bom pozabila!

Kar se je zgodilo, je bilo prečudovito.

ODSTRANJEVANJE TANČICE

Neke noči sem bila sama. Sin je spal v svoji postelji, mož pa je bil na službeni poti v Afriki. Bilo je pozno. Zunaj se je promet polegel. Sedela sem na preprogi v dnevni sobi in si zapisovala Jezusovo sporočilo. Nenadoma sem ga prekinila in vprašala: »Ali lahko nekoliko odgrneš tančico, da te bi videla?«

Brez opozorila je Jezus storil, kar sem ga prosila! V trenutku sem občutila močnejše kot kdajkoli prej, strahospoštljivo, veličastno, prekrasno navzočnost. Neustavljiva moč vsemogočnega Boga je prišla nadme kot strela z jasnega in me vrgla na tla! Nekaj časa sem ležala in nisem mogla vstati. Nisem več čutila prisotnosti »nekoga«, pač pa sem v blisku videla nekaj zastrašujoče mogočnega, strašnega, neizmernega. Začela sem se tresti, a ne zaradi strahu. Pretresla me je nerazložljiva moč, ki sem ji bila priča. Vse moje bitje je bilo prežeto z Božjo mogočnostjo in veličastjem. Nič okrog mene ni bilo več pomembno. Vse moje bitje je bilo naenkrat osredotočeno na mogočen, vseobsegajoči »crescendo« onstranske blaženosti.

Nisem opazila, da mi po licih polzijo solze. Nisem jokala. Bile so solze strahospoštovanja. Zaradi mogočnega videnja sem postala šibka. S solznimi očmi sem pogledala naokrog in opazila zvezke z Božjimi sporočili. Nenadoma me je preplavilo neko novo zavedanje, vse mi je postalo kristalno jasno. Vprašala sem se: »Sem res to napisala jaz skupaj z Bogom? Kako je to mogoče?« Takrat sem se v celoti zavedla, da me je Bog resnično vodil in da zvezki resnično vsebujejo besede Vsemogočnega! Če je kdajkoli obstajal najmanjši dvom, je sedaj v trenutku izginil.

Nato sem pred seboj videla podobo celotnega vesolja. Silna razsežnost vsega ni bila nič v primerjavi z veličino mogočne Božje moči in veličastja. Spoznala sem, da je Bog nesporno vsemogočni Duh vsega duhovnega in njegov Stvarnik, katerega je ustvaril »iz nič« (*ex-nihilo*). On je večni. On je Gospodar vsega in zanj je vesolje delec prahu. In vendar je ta veliki Bog tako preprost, blag, ljubeč in usmiljen, da ga nihče od nas ne more niti približno razumeti! Jasno mi je postalo, da bi Bog, če bi to želel, z eno samo mislijo zlahka zdrobil celotno vesolje. Vse stvarstvo bi propadlo in izginilo!

Kadar pomislimo na Jezusa Kristusa, se lahko z njim povežemo, ker ima podobo človeka. Pozabimo na njegovo moč, vsemogočnost in na to, da je tudi Bog.

S tem nadnaravnim zavedanjem sem spoznala, da zemlja v Božjih očeh pravzaprav ni nič! In vendar ta veliki Bog, ki zaobjema vsa bitja, ne da bi bil ujet v njihovo omejenost, prihaja s Srcem v roki, da bi mi ga ponudil, da bi ga *ponudil vsem nam!* Ne govori v nerazložno, ampak odkrito s preprostimi besedami in njegov glas je pesem za moja ušesa. Nagovarja nas pobožno, poetično ter z veličastno oblastjo. Njegove misli razsvetlijo moj um tako, da razumem skrit pomen njegovih besed. S svojim nasmehom in radostjo razkrije skrivnostne pomene, ki so bili v Knjigi življenja skriti našim očem.

Ko sem ga slišala govoriti, sem spoznala, da je Bog tudi pesnik, umetnik! To je v enem od sporočil tudi sam potrdil:

»V tem času milosti prihajam k vam z usmiljenjem, Obračam se k vam s pesmijo. Besede, ki jih izgovarjam, so pobožnost in krepost. Z oljem veselja mazilim in zaznamujem čela vseh, ki se mi približajo.«¹

¹ 21. maj 2001

Način, s katerim Bog v čudovitih barvah ustvarja lepoto in naravo, kaže na to, da ima »dober okus« in da v tem, kar dela, tudi uživa. Med ustvarjanjem ne skriva svojega navdušenja, kajti vsemu, kar ustvari, reče »dobro«, in je vesel. Bog je srečen, da nam lahko ponudi vse te »dobre« stvari, ki jih ustvarja in da z nami deli veličastnost svojih stvaritev.

Tako hitro kot se je ta izkušnja začela, se je tudi končala. Jezus mi je rekel:

»Glej, kako si se počutila! Zakaj je torej tvoj pogled zastrt? Ker ne bi mogla normalno delovati. Dvignil sem le rob tančice, ne pa vso.«

Zahvalila sem se našemu Gospodu, ker mi je naklonil toliko milosti in dar, ki si ga sama nisem zaslužila. Začela sem razumeti, da me Bog v tem poslanstvu nikoli ne bo pustil same. Spominjam se besed, ki mi jih je nekoč rekel:

»Razglašaj moja sveta dela. Časti me tako, da postaviš mojo luč na streho svoje hiše, da bi jo vsi videli. Naj jo vsi vidijo. Ko bodo videli luč, se bodo zbrali od blizu in od daleč. Povej jim, da sem prišel k tebi in ti dal to luč.«²

Po tem videnju se je življenje nadaljevalo po ustaljenih tirih, dokler me ni nekega dne prijatelj vprašal, če bi se udeležila predavanj o mistični teologiji. Predavanja naj bi vodil teolog, strokovnjak na tem področju. Zdelo se mi je zanimivo, kajti menila sem, da bom morda bolje razumela svojo situacijo. Prijatelj je teologu predhodno povedal o mojih izkušnjah, ki so se mu zdele zanimive. Ponudil se je celo, da bi prevedel sporočila iz angleščine v francoščino, poleg tega se mu je zdelo primerno, da bi me predstavil redovnikom benediktinskega samostana, ki se nahaja visoko v švicarskih Alpah. Benediktinci so teologa dobro poznali in so imeli zanj pripravljeno sobico, ki jo je, kadar je bil na obisku, uporabljal za meditacijo.

Veselila sem se obiska pri svetih možeh. Z navdušenjem so pričakovali mojo zgodbo. Ko so jo slišali, so se veselili, ker me je Bog blagoslovil in mi dal sporočila za današnji čas. Povabili so me, naj jih večkrat obiščem, da bi skupaj molili. Nekaj dni kasneje, ko sem jih ponovno obiskala, sem priorju podarila križ, ki ga je Jezus na poseben način blagoslovil. Darila je bil zelo vesel.

Žal pozitivno vzdušje ni trajalo dolgo, kajti ponovno se je vmešal hudi duh. Vedela sem, da se hudič, kadar želi preplašiti dušo, posluži tako človeka kot stvari. Vse obrne sebi v prid, pri tem pa uporablja laži in prevare, da bi zaslepil dobre ljudi in jih spremenil v preganjalce tiste duše, ki jo sam preganja. Da bi ustvaril trpljenje, zmedo in nemir, hudič s pomočjo človeške šibkosti ter z zakoni narave ustvari hrup in katastrofo. Točno to se je zgodilo v samostanu.

Benediktinci so poznali starejšo gospo, ki so jo imeli za »svojo mistikinjo«. Tudi ona je trdila, da ima resnične izkušnje z Bogom in da že več let vodi samostan in usmerja patre. Z navdušenjem so me predstavili gospej. Srečanje, ki bi moralo biti prijateljsko, se je odvijalo popolnoma nasprotno. Gospa ni bila zadovoljna, da sem bila tam. Celotno srečanje je bilo bolj zasliševalno kot pa prijateljsko. Njena hladnost in sovražnost do mene nista ustrezali podobi, ki sem jo imela o njej kot mistikinji. Njen trdosrčni odnos me je presenetil in močno prizadel.

Jasno je bilo, da jo jezi zanimanje, ki so mi ga izkazovali patri. Da bi me pregnala iz samostana, jim je rekla, da sem zlobna »bleferka« in da so vse moje trditve v zvezi s sporočili in z mojim odnosom do Boga in Jezusa lažne. Priorju je rekla, naj se takoj znebi križa, ki sem mu ga podarila, ker da so v njem zle sile. Kasneje sem izvedela, da ji je verjel in križ vrgel skozi okno v prepad.

² 24. januar 1988

To me je močno prizadelo. Menim, da se je ženska zbala, da bo zaradi moje prisotnosti izgubila vpliv in nadzor nad patri. To seveda ni bil nikoli moj namen. Incident je tako močno razburil mojega prijatelja teologa, da ni nikoli več obiskal gorskega samostana. Od takrat si je njihov prior močno prizadeval, da bi ljudi v Švici in drugod po svetu naščuval proti meni.

Navezal je stik celo s prizanim italijanskim duhovnikom, mu navajal lažne informacije ter tako diskreditiral sporočila. Po milosti je taisti italijanski duhovnik prejemal sporočila od Devica Marije, ki so se nanašala na današnje duhovnike. Na podlagi svoje karizme je ustvaril gibanje za duhovništvo. Zaradi tega je bil znan po vsem svetu in mnogi duhovniki in škofi, ki so bili v njegovem gibanju, so mu zaupali. Za Švico je bil odgovoren prav prior benediktinskega samostana in njegove napačne informacije so povzročile, da mi je italijanski duhovnik na mednarodni ravni naredil veliko škodo in mnoge duhovnike odvrnil od Božjih sporočil.

Pater Bordeaux, sveti mož iz Združenih držav, je prejel fotokopije nekaterih sporočil in jih z zanimanjem prebral. Na žalost je o tem govoril z italijanskim duhovnikom, ki mu je rekel, da so sporočila od hudiča – in pri tem v italijanščini poudaril »*diabolo*«! Kasneje sem izvedela, da je patra Bordeauxja vse skupaj skrajno razžalostilo, kajti sporočila so ga resnično ganila do srca. V njih je začutil Boga.

Nekaj dni pozneje so patra Bordeauxja povabili v Medžugorje, majhno vasico na Hrvaškem, kjer se je Devica Marija dnevno prikazovala petim otrokom in kamor se stekajo milijonske množice romarjev. S težkim srcem je odpotoval in prosil Boga za znamenje. Molil je takole: »Gospod, če prihaja Vassula od tebe in ji ti resnično daješ sporočila, bi v znamenje rad prejel šopek rož.«

Ko je izrekel to molitev, se je pridružil ostalim duhovnikom, ki so spovedovali pred znano cerkvijo v Medžugorju. Nenadoma se mu je približal visok možki s šopkom travniških rožic. Pater Bordeaux je od začudenja strmel v šopek in presenečen vprašal: »Kaj pomenijo te rože?«

Tujec je odgovoril: »Za vas so – izvolite.« Še vedno osupel zaradi tako hitrega odgovora Boga, je uspel vprašati: »Kje ste jih dobili?«

Mož je odgovoril: »Ko sem se zjutraj sprehajal, sem srečal otroke, ki so se igrali na travniku. Ko so me zagledali, so začeli trgati rože, stekli k meni in mi jih podarili.«

V srcu patra Bordeauxja ni bilo več nikakršnega dvoma. Vedel je, da je Bog uslišal njegovo molitev. Postal je velik apostol za širjenje sporočil v Združenih državah.

Na Veliko noč mi je Jezus razodel, da ga brezsrčni in negativni odnos benediktinskega priorja do mene in njegovih sporočil zelo žalosti.

Jezus me je prosil, naj pišem patru in ga prosim za spravo. Kljub vsem ranam, ki mi jih je zadal s svojim obrekovanjem in klevetanjem, sem mu bila pripravljena odpustiti in sporočiti, da mu ne zamerim ničesar.

Jezus me je opogumil, napisala sem mu velikonočno voščilo, a mi ni odgovoril. Mislim, da mu je Gospod želel dati priložnost, kajti nekaj se pripravljalo.

Medtem je italijanski duhovnik, ki je bil napačno obveščen s strani švicarskega patra, iz zanesljivega vira – monsignorja Renéja Laurentina, čigar mnenje o sporočilih je bilo in je še vedno pozitivno – odkril resnico o meni. Italijanski duhovnik je bil razburjen, ker so ga napačno informirali. Ko je potoval skozi Švico je poklical tolmača, in sicer taistega patra, in ga okregal, ker ga je zavedel. Ubogemu patru je bilo zelo neprijetno, toda to še ni konec zgodbe.

Naslednjega dne je imel italijanski duhovnik javno srečanje za laike. Moji prijatelji so se nameravali srečanja udeležiti in prosili so me naj grem z njimi. Nisem bila ravno navdušena, toda na koncu so me le pregovorili.

Sredi govora je italijanski duhovnik dejal, da me ne sme nihče preganjati, da je vsak človek prejel svoj lastni dar od Boga, to je karizmo. Nadaljeval je, da lahko vsak sledi

človeku, ki je od Boga prejel karizmo, kot je preroštvo ali dar ozdravljenja, dar vednosti ali kakšen drug dar. Vendar pa je poudaril, da darov ne smemo nikoli mešati med seboj, kar pomeni, da mora vsaka karizma delovati samostojno. Opazila sem, da je pater zardel, ko je moral prevesti besede, ki jih je izrekel o meni. Po govoru sem stopila do italijanskega duhovnika, da bi se mu zahvalila. Stal je poleg patra in kljub temu, da je bil duhovnik manjše rasti, je prijel patra za vrat, ga potisnil proti sebi in mu rekel: »Sedaj jo pred mano objemi in poljubi in se pobotaj z njo!« Ko sva se objela, mi je pater zašepetal v uho: »Prejel sem vašo voščilnico, toda ne nameravam vam odgovoriti.«

Teolog je bil tako ogorčen zaradi patrove trmoglavosti in njegovega nenehnega preganjanja mojega poslanstva, da se je odpovedal sobici v samostanu.

Čez nekaj let je pater hudo zbolel. Moja prijateljica, ki ga je poznala, ga je v času bolezni večkrat obiskala. Ob vsakem obisku mu je pripovedovala o mojem poslanstvu, o tem, kako napreduje ter o njegovih sadovih. Preden je pater umrl, je priznal svojo napako in se pokesal. V tem dejanju sem videla Božjo roko, kajti umirajoči pater je prijateljico prosil, naj mu ponovno prinese knjigo s sporočili. To je bila zame lekcija, iz katere sem se naučila, kako nam Bog v svoji milosti vedno nakloni možnost, da se pred smrtjo pokesamo in da bi nam lahko odpustil.

Nekega lepega pomladnega dne sem se odločila, da bom obedovala na naši majhni verandi nasproti jezera Lemana. Komaj sem začela jesti, sem z očmi svoje duše videla Jezusa, ki je sedel na stolu poleg mene in strmел v hrano. Bilo mi je neprijetno, saj ni rekel niti besedice. Prenehala sem jesti. Z brado je pokazal na krožnik in me vprašal:

»Je dobro?«

»Da, Gospod!« sem bleknila. Nerodno mi je bilo, ker sem še vedno imela v ustih hrano.

»Želiš, da jo blagoslovim?« je vprašal. Razumela sem ga in uspela sem odgovoriti:

»Da, Gospod ...«

Blagoslovil je hrano in ostal ob meni, dokler nisem pojedla. S tem mi je pokazal, da se mu moram na koncu zahvaliti, kar sem tudi storila. Prepričana sem, da se je Gospod pojavil zato, da bi mi pokazal, kako močno si želi razdajati blagoslove vsem nam.

Kopije sporočil sem že nekaj časa redno pošiljala svoji sestri na Rodos, ki je tam postala pravi apostol. Redno je sporočila brala svojim prijateljem in sosedom, ki so jo radi poslušali in jih tudi sami brali. Mnogi, ki so zanemarili svoje duhovno življenje, so postali goreči kristjani in so se vrnili v cerkev. Sestra je z vnemo širila sporočila in nihče je ne bi mogel ustaviti. Poklicala je celo svoje stare prijateljice v Švico in jim govorila o mojih izkušnjah.

Ena njenih prijateljic me je poklicala in me prosila, če se lahko srečava. Povabila sem jo k sebi domov in ji povedala svojo zgodbo. Med pripovedovanjem sem opazila, da je pogosto pogledovala proti omarici, kjer sem imela spravljene vse zvezke. Na koncu me je vprašala, kje imam vrtnice, ki so tako lepo odišavile ves prostor. Povedala sem ji, da v stanovanju nimam nobenih vrtnic. Dejala je, da ji nos kar »žari« od močnega vonja vrtnic. Ko sem odprla omarico, da bi ji pokazala zvezke, je vstala in rekla:

»Od tam prihaja vonj po vrtnicah!«

Jaz nisem vonjala ničesar. Dogodek jo je tako prevzel, da je v službi povedala svojim sodelavkam, kaj se je zgodilo. Njenega direktorja je zadeva zanimala, tako da jo je prosil, če

jo lahko naslednjič spremi k meni. Bolj si je želel slišati o Jezusu kot pa biti priča nadnaravnemu znamenju.

Direktor se je rodil v Italiji, večino življenja pa je prebil v Švici. Bil je tipičen plejboj. Prosti čas je preživljal v igralnicah, na zabavah in večerjeh z vplivnimi prijatelji. Čeprav rimokatolik, je le redko stopil v cerkev, saj je njegova vera močno oslabela. Takoj ko sta vstopila v stanovanje, sta oba zaznala dišavo in me vprašala, ali sem ga odišavila. Zagotovila sem jima, da ne. Direktor je to sprejel kot Božje znamenje. Poslovala sta se pozno ponoči. Namesto, da bi šel domov, je direktor vstopil v prvo cerkev, ki je bila odprta. Luči v cerkvi so bile ugasnjene in bilo ga je strah. Šel je proti oltarju in pokleknil pred Kristusom. Poln čustev mu je zastavil več osebnih vprašanj in prosil za znamenje. V tistem trenutku je zadaj zaslišal škripanje. Rekel je Bogu: »To ni dovolj, da bi ti verjel.«

Vstal je in odšel. Meni se takrat ni niti sanjalo, da je bil v cerkvi, kaj šele, da je Jezusu postavil nekaj vprašanj. Zgodaj naslednjega jutra me je Jezus prosil, naj za direktorja zapišem sporočilo. Poklicala sem ga v pisarno in mu rekla, da ga čaka Jezusovo sporočilo in da ga lahko prevzame. Pozabila sem, da ljudje osupnejo, ko izvejo, da so prejeli besede od Boga. Informacijo sem mu predala popolnoma ravnodušno.

Še vedno mi gre na smeh, kadar se spomnim izraza na njegovem obrazu, ko sem mu odprla vhodna vrata. Imel je pogled poraženca, njegove oči so bile polne krivde. Glede na način, kako je odšel ponoči iz cerkve, je po vsej verjetnosti pričakoval, da ga bo Jezus močno oštel. Bil je skrivljen in zdelo se je kot bi se pomanjšal. Ni bil videti tako velik, kot je dejansko bil. Kot bi si želel, da bi se odprla zemlja in ga pogoltnila! Ni mi bilo jasno, kako se je lahko tako »skrčil«. Vstopil je brez besed in ob predaji sporočila sem opazila, da se mu je tresla roka.

Medtem ko je bral se mu je obraz postopoma zvedril, kot bi nanj posijala luč. Vidno pretresen je dejal: »Kristus je odgovoril na vseh sedem vprašanj, ki sem mu jih bil postavil sinoči.«

Od tistega trenutka dalje se je njegovo življenje popolnoma spremenilo. Čutil je, da mu je bilo odpuščeno. Postal je neomajen kristjan in priča Kristusove ljubezni. Poln radosti je želel, da bi tudi njegov prijatelj, ki je bil tudi plejboj in je živel v Franciji, našel Boga. Poklical ga je in povabil naj pride za konec tedna v Švico. Vendar ko je slišal, da je prijatelj našel Boga, ni bil prav nič navdušen. Prijatelj, s katerim sta nekoč skupaj hodila v igralnice in na nore zabave, je sedaj govoril o Bogu? Groza!

Končno je Francoz le sprejel povabilo in zelo nerad privolil, da me bo obiskal in spoznal. Nadel mi je celo vzdevek »babnica«, saj naj bi bila nekakšna čarovnica.

Ko sta vstopila v moj dom, je Francoz opazil, da sem povsem običajna, športno oblečena ženska v kavbojkah in beli majici s kratkimi rokavi. Takrat je opustil svoj vzdevek »babnica«. Na začetku je bil tiho kot miška. Postregla sem jima z večerjo na verandi. Po večerji sem odprla zvezek s sporočili, da bi mu pokazala pisavo. Še vedno je bil tiho. Zvezek je na hitro prelistal, nato pa mi ga je vrnil. Odnese la sem ga v dnevno sobo in ga položila na mizico.

Nameravala sem odnesti krožnike, ko sem na mestu, kjer je sedel Francoz, zavonjala najbolj prefinjeno dišavo. Na tistem mestu je bil vonj močan, malce proč pa niti sledu o njem. Poklicala sem ju. Prišla sta na verando, zaznala vonj, nakar je Francoz mirno rekel: »Da, ta vonj prihaja iz vašega zvezka.«

Vedela sem, da si je mislil, da sem jaz odišavila zvezek, zato sem mu rekla: »Nikoli ne odišavljam svojih zvezkov. To je znamenje, zato da bi verovali.« Prijela sem ga za roko in ga odpeljala do zvezka, ki je še vedno ležal na mizici v dnevni sobi in ga prosila, naj ga povonja. Vedela sem, da ne bo zavonjal ničesar.

Bil je tip človeka, ki ne pokaže svojih čustev, toda znotraj je bil razdvojen. Ko sta odšla, je prosil, če se lahko ustavita v cerkvi in na prijateljevo presenečenje je v cerkvi takoj

pokleknil in molil. Z drobnim znamenjem, z vonjem, je Kristus v trenutku obnovil njegovo vero.

Bog je vedel, kaj je človek potreboval in mu je to pokazal z znamenjem.

Bog se čudovito prilagodi vsakemu posamezniku. Ve, kaj potrebuje in kdaj. Približa se na način, s katerim najbolj pritegne našo pozornost – včasih z nežnostjo, da nas ne bi prestrašil, včasih pa tudi na bolj dramatičen način, da nas »predrami«. Božje obilje milosti se izliva na vsa bitja. V naših težkih časih sta racionalizem in materializem preplavila vse vidike duhovnega življenja in iz vernikov naredila nevernike ter napolnila njihove misli z vsem, kar ni Bog. In vendar, Bog, ki so ga pozabili, ni pozabil njih. Takole pravi:

»Povej jim, da Bog, ki so ga pozabili, ni nikoli pozabil na njih.«³

Bog izliva svojo božansko milost, se prilagaja našemu obubožanemu duhovnemu življenju ter nam daje darove, ki si jih nismo zaslužili. Bog išče prav vsako dušo, saj je rekel:

»Ko sem se sprehajal ob reki, sem videl les, ki ga je nosil tok sveta. Sklonil sem se in ga dvignil iz vode. Nesel sem ga domov in ga posadil v svoj vrt radosti. Iz suhega lesa sem vzgojil drevo. Rekel sem: Rasti! Rasti in se ukorenini v mojem vrtu in na moji posesti. Vonj tvojega cvetja naj pomiri mojo pravičnost. Rekel sem: Vsak mesec bo rodilo sad in listje bo zdravilo za mnoge. Kdaj pa kdaj ga rad obrežem. Veselim se, ko vidim drevo cveteti in roditi sadeže. Voda iz mojega svetišča ti daje rast in življenje. Jaz, Jahve, bom pazil na tvojo rast. Všeč mi je, ko kdaj pa kdaj iz vode poberem koščke naplavljenega lesa. Vsaki stvari, ki jo poberem na svoji poti, lahko vdahnem življenje.«⁴

³ 27. maj 1993; 28. januar 1995; 19. avgust 1996

⁴ 13. november 1991

VIDENJA IN ZNAMENJA

Videnja, kot je videnje golobice, so postala nekaj vsakdanjega. Izvirala so iz vreleca božanske Modrosti in bila dar Svetega Duha. Večina videnj je imela simboličen pomen, veliko videnj pa se je že uresničilo.

Mnogo let sem se redno sestajala s prijatelji, ki so želeli izvedeti več o Božjih delih. Imeli so veliko vprašanj in vedno sem se z odgovori zelo potrudila. V nadaljevanju navajam nekaj naših pogovorov.

»Ko govorimo o videnjih in znamenjih, me zanima, kakšen je Bog po svoji naravi. Kaj nam lahko poveš na podlagi svojih izkušenj?«

Bog besede in odnos prilagodi vsakemu posamezniku. Ne gre za to, da se spreminja, saj je nespremenljiv. Bog je neskončno ustvarjalen, on je VSEOBSEGAJOČA oseba, zato lahko iz svoje zakladnice značajev izbere tistega, ki je najbolj primeren za določenega posameznika. Pomembno je, da posameznik razume, kaj mu Bog govori, le tako se lahko sporazumevata v »istem jeziku«.

Ko slišim, da mi Bog govori, obnemim. Njegove besede so kot poezija! Nobenega dvoma ni, da je pesnik in umetnik. Pri branju sporočil opazimo značilen poetični jezik na vsaki strani zvezka. Nekatere njegove besede spominjajo na hvalospeve. Bog sporočila imenuje tudi »*Moj ljubezenski spev*«.

Sveto pismo je ljubezensko pismo Boga. Način, s katerim ustvarja lepoto in naravo z vsemi mogočimi oblikami in barvami (npr. barvami mavrice) mi pove, da Bog ljubi lepoto in da njegovo Veličanstvo uživa v svojem stvarstvu.

Poglejte si kakšno smešno žival (npr. ptico) in hitro vam bo postalo jasno, da ima smisel tudi za humor. Zakaj ustvarja tako smešna bitja? On je Luč in Vladar vsega, obenem pa je vesel, nasmejan in srečen Bog, ki pri ustvarjanju ne skriva svojega zadovoljstva. Vsakič, ko ustvari nekaj novega, si reče: To je dobro. In ne pozabimo, da je te dobre stvari ustvaril za nas! Vesel je, ko nam jih razdaja, da lahko uživamo in z njim delimo vso njihovo lepoto.

Ob dveh priložnostih mi je Jezus pomežiknil s freske Vsemogočnega, ki se nahaja v kupoli grških pravoslavnih cerkva. To se je zgodilo takrat, ko nisem videla rešitve iz situacije, v kateri sem se znašla. Dvignila sem pogled na fresko Vsemogočnega, ko mi je Jezus nenadoma pomežiknil. Ko se je to prvič zgodilo, je prijateljica, ki je bila z menoj, opazila, da je Jezus pomežiknil. Kmalu po šaljivem znamenju sem našla izhod iz krize. Jezus mi je sporočal: »*Počakaj in videla boš, kaj bom storil ...*«

Nekaj dni po tem, ko me je Bog naučil pravilno moliti očenaš, me je vprašal: »*Ali bi mi želela kaj podariti?*« Razmišljala sem, kaj bi mu lahko dala, da bi ga osrečila. Bog je prekinil moje misli in rekel: »*Karkoli dobrega mi boš dala, prihaja od mene.*« Spet sem razmišljala, kaj sploh imam, kar bi mu lahko podarila. Rekla sem: »*Že vem, lahko narišem sliko – ikono, ki jo bom podarila cerkvi.*« »*Tudi dar risanja, Vassula, si prejela od mene.*« Nato sem rekla: »*Torej res nimam ničesar svojega, kar bi ti lahko dala.*« »*Imaš*«, je odgovoril Bog. »*Daj mi svojo voljo.*« »*Mojo voljo?* Saj sem ti jo izročila pred tednom dni!« »*Da, toda rad bi to slišal vsak dan!*«

Moj odgovor na gornje vprašanje se glasi: Bog je Veličastvo, Gospostvo, Čudežnost, popolna Lepota. Ob njem tudi luna izgubi svoj sijaj. Je sijajen in neprimerljiv. Ko govori, govori z dostojanstvenostjo.

Duši, ki bi ga vprašala enako kot jaz: »Kam me vodiš«, bi odgovoril: »*K resnici*.« Ko sem ga nekoč vprašala: »Kam si me privedel?«, mi je odgovoril: »*V svoje Telo*.« Privedel me je k sebi v svoje mistično telo, ki je Cerkev.

»Pripoveduj nam o videnjih, ki si jih imela.«

Imela sem več različnih videnj. Videnja duhovne narave so duši omogočila, da je videla breztelesna bitja in stvari, kot so angeli, luči, resnice, duše in tudi samega Boga. Ostala videnja, ki sem jih imela, so se nanašala na skrivnostne dogodke ali dogodke v prihodnosti – nekateri izmed njih so se že uresničili. Bog nam je dal preroke, da bi nas opozarjali na stvari, ki se bodo zgodile. Videnja moje duše so mi bila dana, da sem lahko videla njeno stanje. Imela sem tudi videnja nebes, vic in pekla.

Videnja, dana v umu ali v sanjah, pridejo nepričakovano in spontano, kadar to želi Bog. Oči moje duše sprejmejo le tiste stvari, katere Bog želi, da jih vidim in razumem. Eno najbolj veličastnih videnj, ki sem jih prejela, in ki je v meni vzbudilo občudovanje, je bilo videnje Boga Očeta. Bog Oče mi je dovolil, da sem ga videla takšnega, kakršen je. Ni besed, s katerimi bi mogla opisati njegovo veličastnost. Vem, da si ga mnogi želijo videti in da tisti, ki ga vidi, umre. Tako pravi Sveto pismo. V mojem primeru je šlo zgolj za videnje, kar je popolnoma nekaj drugega. 25. septembra 1997 sem si med klicanjem Jezusovega imena zapisala naslednje:

»Nenadoma se mi je čudežna podoba, ki je bila videti kot Sin človekov v svoji veličastni spremenitvi, Jahve, Gospod gospodov, pojavila v vsem svojem sijaju. Njegovo nebeško oblačilo, ki ni imelo barve, se je lesketalo, kot bi bilo posuto z diamanti in dragulji. Medtem ko sem zmedena in zbegana strmela v čaroben pojav milosti in brezmejne lepote, se je Jahve tako nežno in elegantno prikazal izza oblakov, da je moje srce kar poskočilo.

Njegovo veličastje me je spominjalo na ženina, ki prihaja iz šotora; njegova navzočnost je izžarevala milino, ki je ne bi znala opisati z besedami. Izžarevala je neizmerno ljubezen, sladkost in nežnost, kar je mojo dušo do dna ganilo. Prelepo glavo je imel nekoliko nagnjeno na desno, kar je značilno za kip presvetega Srca. Bleknila sem: »Čudovit si, moj Bog. Čeprav smem samo malo pokukati skozi tančico, vidim temne kodre, ki ti padajo na ramena, vidim tvoje prelepe obličje v slonovinasto beli barvi, ki mi očara oko.« Jahvejeva drža je bila kot drža nekoga, ki je plah, toda ne razumite me napak, ni bilo to ...

»Le kako je v nebesih, ko te človek ves čas gleda z očmi? Kako in kje naj najdem besede, ki bi opisale tvojo milino in lepoto? Ni besed, ki bi orisale nežni gib, ki si ga napravil, ko si stopil izza oblakov ...«

Ob drugi priložnosti, ko sem prejemale Kristusovo sporočilo, se mi je nenadoma prikazala Sveta Trojica. Gledala sem Jezusa in razločno videla, da sta iz njega istočasno izstopili še dve osebi: ena z leve, druga z desne strani. Vedela sem, da je Sveta Trojica, ki ima medsebojno ljubezen, povezanost in vedenje. V trenutku sem spoznala, da imajo vse tri osebe, ki so en sam Bog, skupno voljo, moč, oblast. Obe osebi sta izginili na enak način, kot sta se pojavili – ponovno sta vstopili v podobo Kristusa. Kljub temu, da gre za tri Osebe, imamo samo enega Stvarnika: »Tri v Enem in Eden v Treh.«

»Ali si imela kakšna videnja nebes ali vic?«

26. marca 1987 me je Bog poklical in mi povedal, da so bila nebesa ustvarjena po natančno določenih merilih ter da so mere širine, višine in globine popolne. Rekel je tudi, da vse do najmanjšega bitja izvira iz njega ter da je vse njegovo. Obzirno me je vprašal, če želim izvedeti več o njegovih nebeških delih. Odgovorila sem: »Da, Gospod.« Nato je rekel:

»*Sprehodi se po moji Slavi*.«

V duhu sem se znašla skupaj z Božjo navzočnostjo na sprehodu po čudovitem, živopisnem vrtu. Svetloba je bila močna in jasna, vendar ni bila sončna svetloba. Med

sprehodom sem opazila ogromno svetlo kroglo, ki se je skoraj dotikala obzorja. Bila je kot veliko sonce in lahko si jo gledal ne da bi te pekle oči. Bog me je vprašal:

»Kako se počutiš, hči?«

Vsa očarana, sem odgovorila: »Čudovito, vse je tako nenavadno!«

Vprašal je:

»Kaj vidiš?«

»Nekaj, kar je podobno soncu.«

»Da, to je moje Sveto Prebivališče. In kaj vidiš okrog Luči?«

Najprej se mi je zdelo, da so na »soncu« pikice, ki se premikajo. Bolj od blizu sem opazila, da se resnično premikajo in da gre pravzaprav za neskončne množice angelov, ki obdajajo Luč.

Bog je rekel:

»To so kerubini, ki obkrožajo mojo Slavo. Kaj še vidiš?«

Neodločno sem rekla: »Nekakšne stopnice, ki vodijo v »sonce?«

»Vstopiva v to Luč. Si pripravljena? Sezuj čevlje, kajti vstopava na sveta tla. Sedaj sva znotraj Luči.«

Bila sem prepričana, da me bo ob vstopu obsijala bleščeča luč. Toda ne, znotraj je bilo vse v modri barvi. Najbolj sta me prevzela tišina ter občutek miru in svetosti. Bilo je osupljivo lepo! Obdana sem bila z velikim krogom. Zid ni bil zid, bila so živa bitja. Bili so angeli, zid angelov! Stali so drug poleg drugega, kot bi obtičali in se na vrhu sklenili v »kupolo«. Bilo je na milijone, milijarde prekrasnih, visokih angelov in vsi so bili modre barve. V tišini so stali vzravnano s sklenjenimi rokami, kot pri čaščenju. Gospod je dejal:

»Moji serafi varujejo Sveto Mesto in me nenehno častijo. Ali jih slišiš?«

Nenadoma sem zaslišala: »Sveti svetih, svet je naš Bog, Najvišji.«

Bog je mojo pozornost usmeril drugam in dejal:

»In kdo je ta z zlatim mečem, ki je tako čudovit?«

Videla sem angela, ki je bil drugačen od ostalih, kajti bil je »običajne barve«. Stal je v sredini »kroga«, oblečen v dolgo belo lesketajoče oblačilo. Zlati lasje so mu segali do ramen, v roki je držal krasen zlat meč. Bog je dejal:

»Meč je moja Beseda. Moja Beseda je čista. Prebada in razsvetljuje.«

Nenadoma sem videla »kupolo«, ki se je odprla kot cvet. Bog je vzkliknil:

»Glej, mala moja, poskušaj razločiti ... Nad seboj boš sedaj videla sveto Bitko, ki mora priti. Hči bodi čuječa, pozorno opazuj in vedi, da hudič obstaja. Kaj lahko vidiš?«

Ko se je »kupola« odprla, sem zagledala velikansko podobo, ki se mi je bližala. Videla sem glave konjev s črnimi očmi, svetlečimi in divjimi. Videla sem samo oči in dele glave. Podoba se je oddaljila. Nato sem videla bitko med dobrimi angeli in padlimi angeli. Gospod je dejal:

»Moja vojska se bo bojevala s Satanom in njegovimi privrženci, pa tudi z vsemi tistimi, ki skušajo uničiti moj Zakon. Vedi, da sem Alfa in Omega. Prvi in Zadnji. Moja Beseda je večna. In kaj vidiš sedaj?«

»Vidim nekakšno velikansko kačo, ki je bila vržena s konja.« Bog je dejal:

»Ta zmaj bo premagan s sulico mojega Svetega (sv. Mihaela). Ko se bo to zgodilo, bodo padli tudi vsi njegovi privrženci. Vassula, pridi in poglej mojo Dvorano Sodbe.«

Videla sem veliko prazno dvorano. Nenadoma sem iz enega od kotov zaslišala ropotanje verig. Obrnila sem se in zagledala skupino duš »mrtvih ljudi«. Duše so bile popolnoma izčrpane, s črnimi madeži, kot bi se valjale po oglju. Nesrečne, zbegane in prestrašene, kot da ne vedo, kje so. Niso naju opazile. Bog mi je razložil:

»Ali si videla to množico duš? Pravkar so prišle iz podzemlja. To so izmučene duše, ki so bile rešene. Bile so pri vratih Satana.«

»Kdo jih je rešil?«

»Jaz s svojimi nebeškimi Deli, pa tudi vsi tisti, ki zadoščujejo in me ljubijo. Ali sedaj razumeš, zakaj želim, da me ljubite? Večja je vaša ljubezen, večja je možnost, da se dvignejo in pridejo k meni ... Kar si videla, je bila le njihova podoba. Te duše v resnici niso bile v moji Dvorani (zadnje sodbe). Dušam ni sojeno pred koncem.«

Iz zgornje razlage sporočila je razvidno, da obstajata dve vrsti sodb. Prvo ali posebno sodbo izkusi vsak v času smrti. V tej sodbi Bog določi ali bo šla duša v nebesa, vice ali pekel. Poslednja sodba bo izvršena po Kristusovem drugem prihodu, po vstajenju mrtvih ter ponovni združitvi duše s fizičnim telesom.

Bog je nadaljeval, da so brez naših molitev in dobrih del duše v vicah nemočne. Bog uporabi vse, kar je dobro, da bi jih osvobodil vic in jih privedel v nebesa.

Meč v rokah angela predstavlja Božjo besedo, ki je večna, čista in ki zareže in prebada. Spoznala sem, da so nebesa resnična, da angeli in demoni obstajajo ter da se bo duhovni boj, ki se že odvija, še nadaljeval in da bo na koncu hudič s svojimi privrženci poražen.

»Izpostavi kakšno od »skrivnosti«, ki ti jo je razkril Bog.«

Med meditacijo sem večkrat prejela kratko, a silno močno videnje. Videla sem, da je celotno vesolje znotraj Boga in da v sebi združuje vse, kar obstaja – vse je v Bogu in nič ne more biti izven Boga. Če vizije nisem delila z drugimi ljudmi, se je vedno znova vračala, dokler je nisem naposled zapisala ali o njej spregovorila. Tako se je zgodilo tudi s tem videnjem, v katerem sem spoznala, da Bog zaobjema vse stvarstvo.

»Ali si kdaj imela izkušnjo s čudežnim vonjem po vrtnicah ali morda s kadilom?«

Da, večkrat. Tudi ljudje v moji bližini in nekateri, ki so brali sporočila so imeli to izkušnjo. Nenadoma zavonjamo vrtnice ali kadilo, čeprav v bližini ni ne vrtnic ne kadila. To je Božje znamenje. Nekoč, ko smo se s prijatelji vozili z avtom – razlagala sem o Bogu Očetu,

smo nenadoma vsi zavonjali kadilo – vonjava je bila vse okrog nas. To se je večkrat zgodilo: po kadilu so dišali zvezki, v katerih so zapisana sporočila, ali pa zrak med molitvijo, ali ko smo se pogovarjali o sporočilih. Mnogi so zaznali takšne vonjave, ki so znak Božje navzočnosti.

»Zakaj daje Bog takšna znamenja?«

Od trenutka, ko sem vstopila v »skrivnostni svet« in mi je bila dodeljena naloga, ki presega moje sposobnosti, me Bog, ki dobro pozna moje šibkosti in odvisnost od njega, blagoslavlja z raznovrstnimi nadnaravnimi pojavi, s katerimi izraža svojo navzočnost. Tudi jaz potrebujem Boga ob sebi, tako kot otrok potrebuje svoje starše. Z znamenji mi Oče zagotavlja, da je ob meni. Nenehno mi izreka spodbudne besede:

»Otrok moj, čeprav ne moreš popolnoma razumeti moje modrosti, sem bil in sem tvoj edini Učitelj. Korak za korakom ti pomagam, da napreduješ. Vzgamam te po poti modrosti, vodim te po stezah kreposti. Ne obračaj se ne na levo ne na desno, oprimi se vsega, kar ti jaz dajem.«¹

»Ali so takšna znamenja resnično potrebna? Ali ni bolje, če človek veruje brez njih?«

Za vse, kar stori Bog, bom večno hvaležna in nikoli ne bom podvomila v Božjo modrost ali pa ga preizkušala! Znamenja so »hrana« za uboge in grešne; z njimi poživimo svojo vero. Bog ve veliko bolje od nas, da jih potrebujemo in zakaj jih potrebujemo. Božja znamenja nam niso dana zato, da bi potešili radovednost, ampak da nas privedejo do spreobrnjenja. Njihov namen je, da nas pripravijo do tega, da se zavemo Boga in da se pokesamo. Dana so nam, da nas privedejo v življenje molitve. Na podlagi izkušenj vem, da je Bog do nas, do naših napak in grehov vedno potrpežljiv in blag.

Ljudi večkrat vprašam: »Ste bili na pokopališču? Vsi pokopani so nekoč verjeli, da so nenadomestljivi.« Zanimivo, da se zaradi sebičnosti in zmot mnogi obnašamo, kot da smo najpametnejši: imamo odgovore na vse. V resnici pa vemo zelo malo ali pa celo nič. Večina tega, kar storimo in rečemo, je več ali manj eno samo pretvarjanje. Resnica je, da so vsa naša mnenja, ves naš trud ničvredna, če si ne bomo priznali, da naše sposobnosti in vse, kar je resnično navdihujoče, prihaja iz enega izvora, ki je Bog. Zato moramo vsa Božja znamenja spoštovati in vanje nikoli podvomiti. Bog mi je rekel:

»Moja znamenja na zemlji vam niso dana zaradi senzacije. Vse tiste, ki jih privlačijo senzacije, resnično prosim, da ponižno pridejo k meni in molijo.«²

Neki mož, ki je pred leti zapustil cerkev, ni hotel pripeljati svoje žene na moja srečanja, ker ni verjel v sporočila. Ko jo je končno vendarle pripeljal, me je od daleč zagledal. V resnici pa ni videl mene, ampak Jezusovo obličje, ki se je prikazalo na mojem obrazu! Bil je osupel, učinek znamenja pa je bil tako močan, da je mož ponovno oživil svojo vero.

Tudi mnogi drugi so opazili podobno nadnaravno znamenje. Kadar se zgodi, ne čutim ničesar. Jezus ima svoje razloge. Ker pa je toliko ljudi dvomilo, da sporočila resnično prihajajo od Kristusa, je rekel:

»Jaz, Bog, bom med vami in na njej boste videli to znamenje.«³

»Jaz sem avtor sporočil Resnično življenje v Bogu in to bom dokazal tako, da se bom pojavljal namesto tebe. To je dar mojega Očeta tebi in drugim.«⁴

¹ 3. marec 1989

² 3. marec 1989

³ Moj angel Danijel, 10. januar 1987

»Se ti ne zdi čudno, da te Bog na tak način uporablja?«

Popolnoma se zavedam, da sem strašna grešnica in nisem vredna, da se Jezusova podoba prikazuje na mojem obrazu, kot bi bila podobna njemu. Naš Gospod, ki je božanska Resnica in Najčistejši, se je odločil, da bo ljudem dokazal, da je on avtor sporočil. Prikazuje se posameznikom zaradi silne ljubezni, ki jo ima do nas. Duše, ki so izkusile ta veličasten pojav, so planile v jok, se pokesale in poglobile svojo vero.

Prvič se je to znamenje prikazalo, ko sem bila na Filipinih. Povabili so me, naj pričujem in jim posredujem Božja sporočila. Med govorom sem opazila, da so imeli organizatorji in njihovi prijatelji, ki so sedeli v prvih dveh vrstah, priprte oči. Ker je bilo že pozno zvečer, sem mislila, da dremajo. Nato so se začeli spogledovati in si nekaj šepetati. Po srečanju so razburjeni pristopili do mene in rekli: »Na tebi smo videli Gospoda! Tvoj obraz je izginil in namesto tebe smo videli njega!«

Bila sem močno presenečena, toda Gospod mi je povedal, da se bo to zgodilo:

»Otrok moj, hči moja, dvignil sem te z močjo Svetega Duha, da bi bila popolnoma združena z menoj in bi množicam pričevala v mojem imenu in se razdajala do skrajnih zmožnosti. Tvoja zvestoba mi ugaja, zato bom izpolnil svoj načrt v tebi ... Ubogi bodo slišali, česar niso še nikoli. Na tebi bodo videli moje sveto Obličje. Tisti, katerih oči so bile zastrate, bodo gledali vso mojo slavo ... Kogar se bo dotaknil moj Duh, ki danes veje vsepovsod, bo postal dedič mojega kraljestva! Oče mu bo skupaj z angeli v nebesih izrekel dobrodošlico. Blagoslavljam te. IC. (IC pomeni v grščini Jezus Kristus)«

V mnogih državah so ljudje, ne da bi slišali za ta pojav, ob različnih priložnostih, videli na meni sveto obličje Kristusa. Včasih se je Kristus prikazal v celoti. Ta pojav ni bil viden le z očmi, ampak se je pojavil tudi na posnetkih. Kristus se je pojavil in za trenutek prevzel moje mesto samo za tiste, ki so me gledali – zgolj za njih. Če je bil v skupini kdo, ki je Kristusa užalil, se mu je prikazal s trnjevo krono, iz čela pa mu je tekla kri.

Nekoč so me povabili v New York, kjer naj bi govorila na košarkaškem stadionu z velikimi video zasloni. Na srečanju so bile tudi štiri gospe, ki niso verjele v moj dar. Prepričane so bile, da sem sleparka, da goljufam ljudi. Domenile so se, da bodo s stadiona odšle že po nekaj minutah. Toda, ko sem začela govoriti, se je na enem od zaslonov prikazal Kristusov obraz, na drugem pa moj. Govorila sem, moje ustnice so se premikale, a začuda so se premikale tudi Kristusove. Nato se je nenadoma na obeh platnih pojavilo sveto obličje Kristusa – pravzaprav samo polovica, druga polovica je bila moja. Seveda si lahko predstavljate, kako so se gospe počutile, ko so to videle. Do konca govora so sedele na klopeh, kot bi bile prilepljene. Obžalovale so, kar so v preteklosti grdega govorile o meni. Prosile so me, naj jim odpustim. Zasmejala sem se, jim rekla, da je vse v redu in slavila Gospoda.

Neka gospa mi je nekoč rekla, da je med menjavanjem televizijskih kanalov zasledila moj govor. Preklopila je na kanal in doživela čudež. Odhitela je k prijateljici in ji povedala, kaj se ji je zgodilo: »Zagotovo govori resnico! Moram najti to žensko!« Skupaj sta me poiskali in odkrili še sporočila. Danes sta dve od mnogih, ki so zaradi sporočil popolnoma spremenili svoje življenje. Odkrili sta »biser«, in ta biser je Bog.

V vsakem, ki vidi znamenje, želja po Bogu raste, kot ni rasla še nikoli. Ko ljubezen prebudi srce in se naseli v njem, takrat postane človek deležen Božjega bivanja. Bog obnovi njegov vid in človek ga slavi do konca svojega življenja; Bog mu to povrne s svojo milostjo. To obljublja v sporočilu, ko pravi:

⁴ 20. oktober 1994

»Povem ti: nihče, ki me slavi, ni zapuščen. Nikogar, ki zaliva mojo izsušeno zemljo, ne prezrem. Moje Srce je preveč občutljivo in čisto, da ga to ne bi ganilo. V svoji blagohotnosti te gledam kot mati in kot oče. Opazujem vsako podrobnost tvojega obnašanja. Ljubim te. Ne dvomi o moji ljubezni.«⁵

»Katera druga znamenja so se pojavila v času tvojega poslanstva?«

Številna. Spomnim se, ko sem nekoč v Braziliji šest tisoč glavi množici brala sporočilo v zvezi z izlivanjem Svetega Duha:

»Zdravilna voda iz mojih Prsi, reka, ki teče iz mojega Svetišča, vas bo potešila in ozdravila. Nihče je ne bo mogel zaustaviti. Voda, ki bo radodarno in nenehno tekla iz mojega Srca, bo tekla vsepovsod, se razdelila v številne rečice, v mnoge potočke, ki bodo tekli v vse smeri. Kamorkoli bo pritekla, bodo vsi – bolni, pohabljeni, slepi – ozdraveli. Celo mrtvi (duhovno) bodo obujeni v življenje. Nihče mi ne bo mogel preprečiti, da bi vas očistil.«⁶

Kakšno presenečenje, ko so naenkrat začele padati kaplje dežja. Padale so name, na papir v rokah, na mizo pred menoj. Prenehala sem govoriti in se ozrla navzgor. Mislila sem, da pušča streha in da zunaj dežuje, a ni deževalo. Kaplje so padale samo na mene in na stvari v moji bližini. Ljudje so opazili dogajanje, se smehljali in bili navdušeni. Za menoj so sedeli duhovniki in pomislila sem, da me je morda kateri od njih poškopil z blagoslovljeno vodo. Po končanem govoru sem prisedla k duhovniku in spet so se name usule kaplje. Pogledala sem duhovnika, ki je sedel poleg in gledal predse. Niti trenil ni z očesom. Vprašala sem ga: »Ste opazili?« »Da«, je rekel. Nekoliko pozneje sem ga vprašala: »Ste me vi poškopili z blagoslovljeno vodo?« »Ne, nisem.« Zavladala je tišina. »Od kod potem kaplje?« sem vztrajala. »A, to ... to je znak, da je navzoč med nami Sveti Duh.«

Zanj je bilo to nekaj povsem običajnega. Kot bi nekdo rekel: »Telefonska govorilnica je za vogalom.« Potem pa je še dodal: »Pogosto sem to doživel v svoji cerkvi med obredom svetega krsta.« Nekaj časa je razmišljal, nato pa pogovor preusmeril: »Ko ste me v dvorani pogledali, je vaš obraz izginil, čezenj se je pojavilo Kristusovo sveto obličje!«

Ob neki drugi priložnosti, ko sem obiskala Dublin na Irskem, sem se s skupinico prijateljev vozila naokrog z minibusom. Nadela sem si slušalke, poslušala glasbo, gledala predse in ničemur posvečala posebne pozornosti. Prijateljica, ki je sedela poleg mene, je molila Jezusovo molitev (*Gospod Jezus Kristus, Božji Sin, usmili se mene, grešnika*). Ko je izgovorila Jezus Kristus, me je zaslišala reči: »JAZ SEM.« Bila je presenečena nad tem, kako veličastno sem to izrekla, in si mislila: »O, resnično ga zna dobro oponašati ...« Ko sem kmalu zatem odložila slušalke, mi je rekla: »To je bilo super! Ko sem omenila Jezusa Kristusa, si tako lepo izgovorila: Jaz sem!« Nisem razumela, zato sem jo začudena vprašala: »Tega nisem nikoli rekla. Zakaj naj bi rekla kaj takšnega?« Vztrajala je, da so te besede prišle iz mojih ust. Na koncu sva se obe strinjali, da besed nisem izgovorila jaz, ampak Gospod.

V svoji milosti nama je pokazal, kako se odzove, kadar molimo Jezusovo molitev. Samo dan pred tem dogodkom je bila prijateljica v dvomih, da Jezus njenih molitev ne sliši. Vedela sem, da ji je Gospod po mojih ustih sporočil, da je vedno z nami, da sliši naše molitve. Obenem je nas je opozoril, da njegovega imena ne smemo nikoli izgovarjati po nepotrebnem.

Na Škotskem me je prijateljica Carol predstavila benediktinskemu patru. Ker sem se pred tem v Rimu sestala s kardinalom in se z njim pogovarjala o Jezusovi želji po zedinjenju krščanskih Cerkva, sem mu rekla: »Jezusov cilj je zediniti Cerkev, da se vsi med seboj

⁵ 16. december 1994

⁶ 2. junij 1991

pomirimo. Do resnične edinosti bo prišlo, ko se bodo duhovniki vseh veroizpovedi zbrali ob enem oltarju in skupaj darovali mašo.«

Pater se je burno odzval in rekel, da to ne bi bilo prav. Carol mi je povedala, da sem se v trenutku popolnoma spremenila. Zajel me je Božji Duh. Zasukala sem se in obstala v zelo čudni drži, kajti gib sem naredila nenadoma in brez nadzora. S kazalcem sem pokazala na patra, pri čemer sem se skoraj dotaknila njegovega nosu, in z odločnostjo, ki ni bila moja, rekla: »Na ta način razmišljajo ljudje, ne Bog.«

Oba, Carol, ki me je dobro poznala, in pater, sta bila zgrožena. Tudi jaz sem bila presenečena, kako sem se lahko tako obrnila. Vedela sem, da besede niso bile moje. Pater je tudi takoj vedel, da besede, ki so bile izgovorjene s tolikšno avtoriteto in močjo, niso bile moje, ampak od vsemogočnega Boga.

Za konzervativnega patra so bile besede izziv, a jih je spoštoval, kajti vedel je, da jih je izgovoril Jezus. Dan za dnem je prosil Carol, naj mu ponovi besede in opiše dogodek, ko je govoril Bog.

Ob takratnem obisku Škotske sem morala pričevati in Božja sporočila predstaviti prebivalcem Edinburga. Kljub velikim oviram mi je vendarle uspelo imeti govor. Večina zbranih je bila rimskokatoliške vere, prišlo pa je tudi nekaj protestantov, ki so posedli bolj zadaj. Medtem ko so čakali, da jih nagovorim, je nekdo iz občinstva rekel: »Kdo je ta deklíč? Zakaj ne pride Vassula?« Ljudje v bližini so mu dejali: »Saj to je Vassula!« Bil je začuden, kajti nenadoma sem bila videti nenavadno mlada.

Ko sem množici dejala, da bom začela z molitvijo rožnega venca, so protestanti začeli drug drugemu namigovati, da bi zapustili dvorano. Vstali so in me še zadnjič pogledali. Takrat so obnemeli, kajti na mojem mestu so videli samega Kristusa. Strmeli so, si menciali oči ter v popolnem v šoku sedli nazaj na svoja mesta. Vedeli so, da Kristus želi, da ostanejo, se naučijo moliti rožni venec in slišijo, kar ima povedati Gospod. Spoznali so, da jim prinašam ne le Božjo besedo, temveč tudi zdravo Marijo, molitev, ki jo je treba spoštovati.

V zgodnjih devetdesetih letih me je neka redovnica povabila, naj pričujem v ZDA. Zelo se je trudila, da bi organizirala srečanje, ob tem pa doživljala močno neodobravanje in preganjanje s strani lastnega brata, ki je bil duhovnik. Ni odnehala, kajti prepričana je bila v pristnost Kristusovih sporočil. Ko sem prispela v ZDA, je bila potrta in žalostna.

Pozdravila me je, odhitela po prtljago, nato pa me je odpeljala v sobo v samostanu. Ko je odložila prtljago, se je obrnila in me pogledala. Namesto mene je pred seboj zagledala Gospoda. Roke je imel široko razprte čakajoč, da mu bo padla v objem. Mene v tistem trenutku ni bilo več tam. Sestra je vzhičeno planila v Jezusov objem in zajokala. Občutila je njegove roke in lase, ki so se dotaknili njenega lica. Bil je, kot bi ji želel sporočiti: »Dobro si opravila, otrok moj, dobro si prestala preizkušnje zaradi moje prerokinje, dobro si branila sporočila. Nič ne skrbi, jaz sem s teboj in vse imam pod nadzorom.« Ko se je za korak odmaknila od Jezusa in se ponovno ozrla vanj, je zagledala mene, ki pa nisem imela pojma, kaj se je zgodilo.

»Kaj pa znamenje »lesketanja«?

To znamenje je bilo dano v času romanja v Turčijo, ko smo obiskali sedem cerkva apokalipse. Vsi romarji smo se zbrali v hotelu, kjer naj bi potekala večina govorov. Pred govorom sem počivala v sobi in pregledovala ter dopolnjevala besedilo o edinosti.

Ko sem romarjem, ki so se zbrali v dvorani, govorila o edinosti, sem opazila, kako pozorno me poslušajo. Po govoru, ko sem šla proti svoji sobi, je prijatelj pokazal na moj obraz in rekel, da se lesketam v predelu ust in po licih. Njegovim besedam nisem namenjala nobene pozornosti, saj sem bila prepričana, da se sveti moj balzam za ustnice. Ko sem vstopila v sobo sem opazila, da se lesketa tudi stolček ob toaletni mizici. Pogledala sem naokrog in tudi na bež preprogi opazila raznobarvno lesketanje, ki je postajalo čedalje bolj intenzivno in se je razširilo po vsej sobi, celo na telefon, namizno svetilko in na posteljo. Vse se je lesketalo.

Veliko leska je bilo opaziti na robovih sten in v kotih. Enako večbarvno lesketanje je bilo tudi v kopalnici. Ko sem se pogledala v ogledalo, sem videla, da se lesketa tudi moj obraz, zlasti v predelu ust. Kot bi angel povsod posul bleščice ter »pričaral« učinek eksplozije.

Stopila sem na hodnik in videla, da so se lesketala tudi vrata sobe in ustvarjala učinek večbarvnega ognjemeta. Hodila sem po hodniku, da bi videla, če se morda lesketajo tudi vrata drugih sob. Toda ne. Poklicala sem prijatelja, ki je prvi opazil pojav na mojem obrazu. Skupaj s svojim prijateljem si je ogledal, kako veličastna je moja soba. Bila sta očarana.

Za ta pojav je vedel že prej, saj ga je videl na obrazu in na svetih stvareh svoje prijateljice, ki veliko moli. Njen dom se dnevno lesketa, toda le v eni barvi. Ugotovila sem, da se lesketanje imenuje »escarchas«, kar v španščini pomeni »zmrzal«. Znanstveniki so ta pojav raziskali in odkrili, da gre za živo snov, za neke vrste plazmo in ne za papir ali aluminij. Za nekaj, kar ni s tega sveta.

Naslednji dan sem o dogodku pripovedovala monsignorju Renéju Laurentinu, strokovnjaku za mistiko in pojave, ki mi je rekel: »To znamenje ti je bilo dano od Boga. Bog ve, da ga poveličuješ in ti sporoča, da je s teboj.«

Ob teh besedah mi je odleglo, kajti v svoj govor nisem bila popolnoma prepričana. Znamenje me je pomirilo. Sporočalo mi je, da je bil govor o edinstvi takšen, kot želi Bog. Besede, ki sem jih govorila, so prihajale od Svetega Duha. V takšnih trenutkih človek nikoli ne pomisli na fotografiranje. Vendar imam dve priči, ki sta videli lesketanje.

»Kaj pa znamenje »Shekinah«?

Eden od pojavov Božje slave in prisotnosti je dobro znani Shekinah. Pogosto se pojavi na fotografijah zaradi občutljivosti fotoaparata. Opazimo ga na svetih krajih, svetih ljudeh, verskih predmetih, kot so svetinjice, križi itd. pa tudi na srečanjih, ko se ljudje zberejo v Božjem imenu. Gre za belo meglico, ki je videti kot oblak, lahko ji rečemo tudi steber svetlobe ali ognja. Obe imeni sta navedeni v Stari zavezi: ognjeni steber je Izraelce vodil prek puščave ponoči, oblačni steber pa jih je vodil podnevi.

V sodobni družbi je splošno razširjeno mnenje, da obstajamo le v materialnem svetu in da je naša življenjska doba v najboljšem primeru okoli devetdeset let. To ne drži, saj nismo le iz snovi, ampak tudi iz duše in duha, in smo zato namenjeni vzvišenemu cilju, saj bomo v duhovnem svetu, v nebesih, živeli večno. Ustvarjeni smo za nekaj, kar je višje in veličastnejše od materialnega sveta, ki je minljiv. Nekoč mi je moj angel povedal, da v našem življenju vse mine, da pa je tam, kjer živi on, vse traja večno. Dejal je tudi, da je to, kar imenujemo konec življenja, pravzaprav začetek večnosti. Zatorej nismo zgolj materija ali neko naključje v fizičnem svetu.

Vsa ta znamenja so nam dana z enim samim namenom: da bi sledili Gospodu in življenje namenili nenehni molitvi. Vsi, brez izjeme, smo poklicani, da grešno zemljo spremenimo v raj. Napolnimo zemljo z lesketanjem, z »escarchasom«! Nadenimo si podobo našega Gospoda Jezusa, ki se lesketa, postanimo luč, da jo bo vsrkala njegova Luč!

Večer se je bližal h koncu in ker so ljudje želeli slišati še več, so me prosili, da bi se naslednjič sestali pri njih.

DAN GOSPODOV

Naslednji dan, ko smo se ponovno sešli, so me takoj začeli spraševati o izkušnjah, ki sem jih imela, ko mi je Bog razkril mojo dušo in mi predočil moj resnični jaz – takšnega, kot ga vidi on. Spomnila sem se besed, ki mi jih je nekoč dejal Jezus in jim odgovorila:

»Odločen sem, da rešim ta rod in mu izkažem svoje usmiljenje. Zato bodite srečni vsi vi, ki slišite melodijo mojega glasu in se izpolnjujete z menoj, vašim Bogom.«¹

Rekla sem: »Naj vam povem kar naravnost: Bog je Ogenj ...«
Pogledala sem jih v oči in videla, da me niso razumeli. Zato sem nadaljevala: »Imenuje se Dan Gospodov. Lahko bi ga po lastni izkušnji imenovala tudi »Dan izbire« ali »Ognjeni krst«. Ljudje še vedno niso razumeli.

»Ta dan lahko vsak trenutek doleti kogarkoli. Sama sem ga že doživela. Poznam ljudi, ki so tako kot jaz že izkusili ta dan in šli skozi ogenj, ki jih je vrgel na tla ter jih privedel do kesanja. Ob tej izkušnji doživite občutke, kot če bi vam Bog dejal:

»Pridi! Ubogo malo bitje, ki se pretvarjaš, da me ne vidiš. Pridi! Zavozilo si svoje življenje, moje oči pa so preveč čiste, da bi lahko še naprej gledale tvoj poganski način življenja. Povej mi, kam si namenjeno brez mene? In koliko časa se mi boš še upiralo? Da bi te rešil, ubogo malo bitje, te izvlekel iz tvojega groba ter te oživil, bom, zaradi svojega neskončnega usmiljenja, prišel k tebi in posvetil kot bakla v temno jamo. Dovolil si bom vstopiti v tvojo dušo in natančno proučiti vsako tvoje dejanje, nakar bom zanetil ogenj in vse, kar ni moje, požgal do korenin.«

Opazila sem, da me vsi pozorno poslušajo. Vprašali so me:

»Ali bomo vsi izkusili ta nematerialni ogenj?«

»Da, vsak izmed nas bo doživel Dan Gospodov. Nihče se mu ne more izogniti. To je nekakšno manjše sodišče, ki zaseda pred Dnevom Sodbe. Na vašem mestu bi molila, da bi ga doživeli sedaj, ko ste še na zemlji.«

Moje besede so jih presenetile in zmedle, zato so me vprašali: »Zakaj tako mislite?«

»Ogenj razkrije in odstrani vsakršen greh. Lahko bi ga imenovali tudi »usmiljeno dejanje Boga«. Bog je ljubezen, tudi ko se prikaže v obliki uničevalnega ognja. Bolje je očiščevalni ogenj izkusiti na zemlji kot pa v vicah. Zakaj? Ker bo vaše življenje na zemlji postalo nenehna molitev, ki bo ugajala Bogu in zmanjšala čas, ki bi ga po smrti prebili v vicah; tam je trpljenje duše še huje, ker je ločena od Boga.«

Leta 1986 mi je Bog v svoji radodarnosti razkril videnje vic, kamor bi morala, če bi ne bil prišel k meni s svojim ognjem. Videla sem sebe, kako ležim na desnem boku na tleh v temnih vicah. Bila sem prešibka, da bi vstala, na pol mrtva, kot šestletni otrok, suha, skoraj brez las na glavi. Nebo nad mano je bilo temno, brez kančka svetlobe. Slišala sem svoje težko dihanje, kot bi imela naduho. Začutila sem, da v tem temnem, samotnem kraju poleg mene »Nekdo« stoji. Njegova prisotnost je bila tolažilna, saj je bila povsod tema, praznina in zapuščenost. Nenadoma se je sklonil k meni in me dvignil k svojim prsim. Nisem mogla obrniti glave, da bi ga videla v obraz, toda ob njem sem občutila neizmerno ljubezen. Pogled sem skušala usmeriti v levo, da bi ga videla, toda nisem uspela. Oči sem imela rumenkaste in pretresena sem bila, ko sem dojela, kako slabotna sem! Z malo moči, ki mi je še ostala in z velikim trudom sem suhljato roko komaj uspela iztegniti in ga prijeto za njegov širok rokav.

¹ 12. februar 2000

Nisem ga hotela izpustiti. Ob tej pomilovanja vredni gesti sem začutila, da je njegovo Presveto Srce iz usmiljenja in žalosti zajokalo. V njem je bilo toliko usmiljenja in ljubezni! Nežno me je odnesel v svojo hišo in me ozdravil. Ves čas je ljubeče gledal name kot čuvaj, me vzgajal kot nežna mati. S svojo ljubeznijo me je ozdravil.

Nato je Bog rekel:

»Jaz, Bog, sem bil poln sočutja do tebe, ko sem gledal kakšna grešnica si. Hči, dvignil sem te k sebi in te ozdravil tvoje krivde. Želim, da me prepoznaš, kajti jaz sem tvoj Odrašenik, ki te ljubi. Ozdravil sem te in te blagoslovil. Razširil sem svoje ogrinjalo in te vprašal ali si ga voljna deliti z Menoj.«²

Te besede so me silno ganile.

Navzoči so ostali brez besed. Nadaljevala sem:

»Zato moramo prositi Boga, da nam nakloni milosti in nas čimprej očisti grehov, da se bo naša duša lahko pokesala. Božanski ogenj se odvija na različnih stopnjah – odvisno od tega, na kateri stopnji je posameznik duhovno in kakšen je njegov odnos do Boga. Dan Gospodov lahko razumemo tudi drugače: nenaden »obisk Gospoda v času našega bivanja na zemlji« ali »ognjeni krst« ali »krst Svetega Duha«. Bog bo prišel k vsakemu izmed nas, ne glede na to, ali smo prejeli kakšno videnje in slišali svojega angela. Nikomur ne bo prizanesel, nihče se ne bo temu izognil. Tako je zapisano v Božji »knjigi zakonov«. Med izkušanjem ognja, bomo morali izbrati med tem, da se predamo Bogu in se pokorimo njegovi volji ter »izgubimo bitko« ali pa se mu še naprej upiramo in pričakujemo, da bomo morda zmagali. Če želimo najti izhod iz temin svoje duše, moramo najprej odkriti, kaj vse nosimo v duši.«

Nekateri prijatelji so mi pripovedovali, da so doživljali podobne občutke, vendar ne tako intenzivne. Nekdo je dejal: »Saj to je strašno!« Odgovorila sem:

»Kljub temu, da se nam zdi Gospodov Dan strašen, se ga ne smemo bati, kajti, kot je dejal Bog, bomo na koncu vendarle občutili neizmerno veselje. Deležni bomo veselja sijoče Božje navzočnosti, bolje razumeli Stvarnika in imeli z njim bolj prijateljski odnos. Razkritje duše nas bo postavilo na pravo pot in obnovilo našega duha. Bog pravi:

»Ko bo prišlo do obnove, bodo oblečeni v Mene. In vsi svetniki in angeli se bodo zahvaljevali za dar mojega Svetega Duha.«

Ta dar, ki nam ga je poklonil Bog, je velik in zelo pomemben.«

Odprla sem zvezek in jim prebrala, kaj mi je Bog razkril o tem Dnevu in kako se bo ta Dan nekoč zgrnil na zemljo:

»Vsi, ki so se mi in se mi še uporno zoperstavljajo, bodo občutili ta Dan in vse, kar bo prinesel s seboj. Prišel bo nad hudodelce tako nenadoma kot pride blisk z gromom in v strašnem ognju se bodo spremenili v človeške bakle.«³

Hitro sem pripomnila:

»Ne bojte se! Bog opisuje, kako bo zemljo zajel ogenj, *duhovni ogenj* in kako nam bo razkrita naša zavest. Božji ogenj bo na ta Dan zakrknjena srca spremenil v prizanesljiva. Svet se bo šele v agoniji začel v popolnosti zavedati svojih napak in pomanjkljivosti, svoje podkupljivosti in neupoštevanja zakonov in še zlasti sramotne zavrnitve Gospodovega vstajenja ter njegove vsenavzočnosti v našem vsakdanjem življenju. Tega dne se bodo odprla nebesa in bo strogo sojeno vsem, ki so ali zavrnili Boga ali zasedli njegovo mesto. Tisti, ki so

² Moj angel Danijel, 2. december 1986

³ 1. junij 2002

sprejeli njegov nauk in njegove zakone, ki temeljijo na ljubezni, ognja ne bodo izkusili, kajti Boga so resnično sprejeli in ga postavili na prvo mesto v svojem življenju. Ti so preizkus že opravili ...»

Pogosto me sprašujejo: »Kdaj bo napočil ta Dan?« Ta Dan se je že začel in traja, saj so mnogi nematerialni ogenj že izkusili. Manj duhoven je človek, bolj bo v duši trpel. Vse je odvisno od stanja duše. Naj vam povem, kaj mi je rekel Bog:

»Gorje tistim, ki so svoje življenje osredotočili na materialne dobrine. Ko pride moj Dan, se bom pojavil kot Ogenj. Moje korake je že slišati, mnogi že vidijo moje stopinje. Ko se danes razodevam tistim, ki me niso priznali, se v teh časih milosti predstavljam kot Usmiljenje in kot Svetilka. Po tem pa se bom pokazal kot použivajoči Ogenj. Kako lahko kdo verjame, da bom prišel neopažen? In, ali še vedno menite, da bo Gospodar šel mimo vas brez kazni? Zato bi bilo dobro, da se vsak dan kesate.«⁴

Ko bo notranje razkritje duše doseglo našo zavest in ko bomo spoznali, da prihaja od Boga, se bo naš duh zaradi grehov skrčil od strahu.

Spet sem opazila, da se upirajo temu sporočilu, zato sem jih vprašala: »Si ne želite izvedeti resnice o vaši duši?«

Nekdo je rekel: »Da, seveda. Toda to je strašno. Ali lahko poveste kaj več o pozitivnih vidikih ognja?«

»Seveda! Bog bo vašo dušo nadišavil, jo očistil, polepšal, in luskinе z vaših oči bodo odpadle. Dana vam bo milost, da boste videli svoj resnični jaz. Božji ogenj vas bo prestrašil in izničil. A Bog nas prepričuje, naj se ga ne bojimo, kajti le tako bomo prišli k njemu in dosegli, da naša duša ne bo več brezciljno tavalala naokrog. In to je čudovito!«

»Ali bomo predhodno obveščeni o ognju?« so vprašali.

Ne. Gospod bo prišel nenadoma kot »tat ponoči«. Naj vam preberem, kaj je rekel:

»Kadar bo petje ptic utihnilo in bo glas pesmi zamrl, vedite, da bom v tej tišini poklical na sodbo vsa vaša skrita dela – dobra in slaba.«⁵

Nadaljevala sem s pojasnjevanjem:

Po vseh teh letih druženja z Bogom se je v meni naselilo nekaj lepega in prepričana sem, da je do tega prišlo po Dnevu Gospodovem. Ko sem bila sama in globoko zamišljena, ko sem premišljevala o Bogu, sem v nekem trenutku nenadoma spoznala, da sem bila ustvarjena samo za Boga, da ne pripadam niti svoji družini niti sebi!

Bila sem svobodna! Osvobojena vsega, osvobojena sveta. Ne znam natančno opisati, kako sem se znašla v tem stanju duha. V trenutku sem z Božjo pomočjo razumela, da ne pripadam nikomur drugemu kot njemu. Bila sem njegova! Ob tem spoznanju sem se počutila kot tujka na zemlji, drugačna, edinstvena. Moram priznati, da sem ob tej popolni nenavezanosti in v stanju brez želja občutila nepopisno veselje, toplino, svobodo in notranjo varnost. Če bi verjela v NLP-je, bi rekla: »Sem vesoljec in ne spadam med ljudi. Nisem s tega planeta, počutim se drugače od ostalih, pa vendar tega nihče ne opazi.« Nisem nič posebnega, običajna gospodinja, toda znotraj sem drugačna. Kot bi me Bog ustvaril in vzgojil samo z enim namenom, da me spusti v svet, da se pomešam med ljudi ter sem njegov odmev, ko predajam besede njegovega ljubezenskega speva, ki mi ga je narekoval: »Resnično življenje v Bogu«. Skratka sem Božji otrok, ki ga je kot »tajnega agenta«, ki naj bi skrbel za njegove namere, poučil in poslal v svet.

⁴ 1. junij 2002

⁵ 13. september 2002

Namen mojega življenja je, da pričujem in širim Božje kraljestvo. Imam le en cilj: da služim Bogu in se mu darujem kot žrtev. Bog mi je povedal, da je moje poslanstvo načrtoval že davno, še preden me je ustvaril. Ustvaril me je v določenem času za določeno poslanstvo. Vsak ima svoje poslanstvo na zemlji.

Ena od prijateljic je rekla: »Nismo vse Matere Tereze in ne moremo biti vse takšne, kot je bila ona. Jaz sem le običajna gospodinja, kaj je torej moje poslanstvo?«

»Da si dobra gospodinja in da skrbiš za vse, kar ti je Bog dal. Bog vsakomur pokaže, kaj naj počne v življenju. Ne glede na to, s čim se ukvarjamo, vse moramo delati z ljubeznijo. Nismo vsi enaki, smo različni. Vzemimo na primer kozarce različnih velikosti. Dokler so kozarci napolnjeni do roba z ljubeznijo in dobrotto, je Bog, ne glede na njihovo velikost, poveličan. Več milosti prejmemo od Boga, več mu jo moramo vrniti.

Odkriti moramo neprecenljive zaklade, neprimerljive z vsako zemeljsko močjo. Ta zaklad, ki je bleščeča Luč, je pred našimi očmi in vsakomur na dosegu. Vsem je, brez izjeme, dostopen. Brez izjeme! Bog je Ogenj in Luč. Vedela sem, da se moj um ne more povzpeti do Boga, ne glede na to, kako močno bi se trudila. Do Božjih skrivnosti sem prišla le po milosti.

Moja vera je bila obujena z Božjo ljubeznijo in je neprecenljiva. Luč nam omogoči, da z duhovnimi očmi vidimo Zaklad, ki ga je položil pred nas in da smo, da bi ga dosegli, zanj pripravljeni storiti vse. Gre za »dragoceni biser«, ki se ga ne da z ničemer primerjati. Da bi ga našel, mora človek prestati »Dan Gospodov«.

Bilo je pozno zvečer. Mnogi so bili ganjeni do srca. Tako so nekateri sami postali pričevalci in organizirali ekumenske molitvene skupine.

DUHOVNI BOJ

Duhovni boj je pomemben del duhovnega življenja, ki ga je potrebno zelo dobro razumeti. Gre za bitko med dobrim in zlim in za bojišče znotraj nas. Ne gre za boj proti mesu in krvi, temveč proti oblastem in močem. V duhovni bitki današnjega časa smo udeleženi vsi.

Nekega dne mi je Jezus dejal: »*Danes se odvija velika bitka.*«¹

Luč in tema nimata nič skupnega. Dobri angeli niso zavezniki upornih angelov (demonov). V nebesih so nevidne moči, ki jim pravimo: prestoli, oblasti, gospostva in moči. Torej gre za zlobne in Božje moči, ki nas obdajajo. Vojska dobrih angelov, ki jo vodi Bog, je veliko močnejša in številnejša od vojske temnih sil.

Duhovi so nesmrtni. Vemo, da je padlo veliko angelov in da je kasneje padla tudi človeška duša. Padec je prinesel nesrečo, greh in smrt. Če ne bi Bog zapovedal luči, bi bil ves duhovni svet v kaosu, izginil bi kot asteroid v črno luknjo.

Satan je med silami zla najmogočnejši od vseh demonov. Kadar začuti, da izgublja dušo, bo naredil vse, da bi jo oslabil. Za dušo, za katero se boji, da jo izgublja, bo uporabil ljudi, priložnosti ter celo zakone narave. Vse bo obrnil proti njej, zlasti če zazna, da se bo nekoč obrnila proti njemu, postala njegov sovražnik in mu uničila načrte.

Spoznala sem, da hočejo zlobne sile uničiti naše telo in, kar je še bolj pomembno, našo dušo. Demoni želijo, da bi bili z njimi vso večnost v peklju in trpeli, kot trpijo oni. Mnoge ljudi zapeljejo v odpadništvo, da zanikajo Boga. Pripravljeni so storiti vse, da bi uničili Božje stvarstvo. Vojne, zločini, sovraštvo med narodi, razpad družin in prijateljstev, splavi, nesoglasja in delitve v Cerkvi, vse to so zvijače demonov.

Demoni so jezni na Boga, ker nas ljubi. Jezni so na vse Božje sodelavce, ker ogrožajo njihove hudobne načrte. Jezni so, kadar nas Bog rešuje s sočutjem in milostjo. Ljubosumni so, kadar si kot Božji otroci lastimo pravičnost. Besni so, ko ugotovijo, da bodo na koncu izgubili bitko, toda medtem norijo in počnejo vse mogoče, da bi uničili vse, kar Bog ljubi in ceni. Gre za bitko s temnimi duhovnimi silami, ki mučijo in kvarijo naš um, nas zavajajo, da delamo zlo z namenom, da bi se pridružili demonom v peklju.

Pekel je bil ustvarjen po padcu angelov, po bitki med svetim Mihaelom in Luciferjem in njegovimi legijami. Pekel je območje demonov. Moramo verjeti v svet duhov, moramo verjeti v nadnaravno, saj obstajajo stvari, ki jih ne moremo videti. Nebesa in pekkel resnično obstajata.

Sile teme se povečujejo. Številne narode kot megla prekriva zlo. Vendar ne moremo govoriti, da nismo prejeli znamenj, ki nakazujejo boj. Večina ljudi se tej temi izogiba, raje se pogovarjajo o čem drugem ali pa si zatisnejo ušesa. Če se bojijo, pomeni, da verjamejo, a se zaradi različnih razlogov s tem nočejo soočiti. In vendar, če odpremo naše duhovno oko, lahko vidimo veliko vojsko Božjih angelov, ki obkrožajo peklensko bojišče upornih angelov. Vse to sem videla v videnju, ki mi ga je podaril Bog.

Vsi smo udeleženi v bitki in edino orožje, s katerim lahko premagamo sovražnika in zmagamo, je *molitev*. Če iskreno molimo, smo na strani Boga in se nam ni treba bati, niti v trenutkih, ko smo najbolj šibki. Takrat je namreč Božja moč največja.

Poslanstvo, ki mi ga je zaupal Kristus in ki daleč presega moje sposobnosti, je edinstvo Cerkva. Bog uporabi našo nemoč in šibkosti, da pokaže mogočnost svoje Roke. Samo v svoji šibkosti in odvisnosti od Boga smo lahko močni.

Jezus mi je rekel:

¹ 21. november 1988

»Dal sem ti krepost moči, prvo med krepostmi, ker sem pripravljaj tvojo dušo za bitko vašega časa, ko se je dobro spremenilo v zlo.«²

»Naj te spomnim, malo zrno, da se boriš v isti bitki, v kateri so se borili vsi moji preroki. Nevihte bodo divjale čez tebe, vode se bodo dvigale, da bi te utopile, toda nič te ne bo moglo premagati, zakaj Jaz sem s teboj, da skrbim zate in podpiram tvojo krhkost.«³

»Vse, ki zvesto branijo Cerkev in pričujejo, so v Naših [Sveta Trojica] očeh kot žive bakle, ker njihove besede svetijo v temi sveta. Podarjam jim srce bojavnika, da bi bili dober boj vere in pravičnosti. V duhovni bitki vašega časa se pridružujejo nadangeloma Mihaelu in Rafaelu, nepremagljivima in pogumnima vojščakoma pravičnosti, ki skozi mojo Luč motrita ravnanje človeka.«⁴

Bog ve, kako nemočni smo. Vidi naše iskreno prizadevanje, trud, ki ga vlagamo v »boj za dobro«, da mu skušamo ugajati, a ne zmoremo doseči zadanih ciljev. Bog takrat vzame stvari v svoje roke. Pride in nas reši ter opomni, da gre za njegovo moč in ne za našo.

Življenje je duhovni boj, v katerem smo večkrat ranjeni. Včasih je videti, kot da smo bitko izgubili in ležimo mrtvi na bojišču. Takrat nas Jezus prosi, naj se po tolažbo obrnemo na njegovo Mater, Devico Marijo. To so njegove besede:

»Sedaj, ob koncu časov, ko besni bitka proti najinima Srcema [Jezusa in Marije] in proti najinim otrokom, ki pričujejo za Resnico, vam pravim: pohitite k sveti Materi, ki vas bo skrila pod svoj plašč, kakor koklja skriva pod peruti svoja piščeta.«⁵

»Če vam svet zadaja hude rane, se obrnite k vaši Materi. Ona bo oskrbela vaše rane s svojo materinsko ljubeznijo in nežnostjo.«⁶

Spominjam se, ko kljub vsem prizadevanjem nisem mogla izpolniti neke njegove prošnje. Bila sem zelo razočarana. Ko se je Jezus pojavil, mi je očetovsko dejal: *»Ne skrbi, sedaj se še učiš. Ugaja mi tvoj trud, vidim, da ti ni vseeno.«*

Kadar Jezusu nekaj obljubimo, moramo obljubo tudi izpolniti. Naši pripravljenosti in dobrim namenom morajo slediti dejanja, ne smemo ostati le pri besedah. Gospod je počaščen, kadar zvesto vztrajamo do konca.

Prejemala sem čedalje več vabil za pričevanje in spomnila sem se Božjih besed: *»veliko nas bo«*. Izpolnilo se je, kar je Bog rekel na začetku. Na skrivnosten način mi je zapovedal, da se bodo s polnostjo Svetega Duha, ki bo v meni odzvanjal njegove besede, mnogi spreobrili. Napovedal mi je, da me bo s svojimi sporočili poslal preko morij k vsem narodom, tudi k tistim, ki še niso slišali zanj. Tako se je tudi zgodilo. Prišla sem k mnogim narodom, tekla kot atlet, potovala kot svetovni popotnik. Nekateri so me sprejeli z odprtimi rokami, kar pomeni, da so z odprtimi srci sprejeli Božjo besedo. Drugje pa sem se morala boriti od trenutka, ko sem zapustila letalo. *»Strah jih je [demone] sredi največje dnevne svetlobe, ko zaslišijo glas Svetega Duha«*, mi je nekega dne dejal Gospod. Toda to je bilo v »paketu«.

² 22. junij 1998

³ 21. junij 1998

⁴ 22. junij 1998

⁵ 3. april 1996

⁶ 13. december 1992

Danes sem izurjena »borka« in moje nepremagljivo orožje sta rožni venec v eni roki in križ v drugi. 7. januarja 2002 mi je Jezus rekel:

»V svoji milostni blagohotnosti sem te izbral in oblikoval v bojevnico. Sedaj z zadovoljstvom opazujem tvojo vnemo, da bi mi ugajala, tvojo pripravljenost stopiti na bojno polje.«

Tako ali drugače smo vsi vpleteni v boj, še bolj pa če si prizadevamo, da bi služili Bogu. Služiti Bogu pomeni biti *na frontni črti*.

Zavzeto moramo začeti svoj boj. Bog pa nas bo vzpodbujal, da bomo nalogo, ki nam jo je zaupal, tudi dokončali in zmagali ter prejeli nagrado. Da bomo rekli, kot je dejal sv. Pavel: *»Dober boj sem izbojeval, tek dokončal in vero ohranil.«*⁷ Bog nas lahko izuri, da bomo na bojišču močni, da ne bomo brezciljno tekali sem in tja z namenom, da zmagamo. Kot je rekel sveti Pavel: *»Zato jaz ne tečem kar na slepo, ne bojujem se, kakor bi mahal po zraku.«*⁸

Nekoč so me povabili na srečanje v Portoriko. Škof je srečanje organiziral na Sveti Gori, kjer stoji cerkva. Zbralo se je približno sedem tisoč ljudi. Nekateri duhovniki se niso strinjali, da je škof povabil mene, kar je povzročilo razkol. Med pripravami na srečanje je duhovnik iz njegove škofije vztrajno nasprotoval mojemu obisku. Rekel je, da so kristjani izven rimskokatoliške cerkve heretiki. In ker sem grško pravoslavne vere, je popolnoma nezaslišano, da me je katoliški škof povabil. Predsodki in ponos nas lahko zaslepijo, zaprejo srca in na mesto, kjer je Bog nameraval narediti nekaj dobrega, zasejejo zlo in nemir.

Ko sem prišla na srečanje, sem v prvi vrsti opazila omenjenega duhovnika. V rokah je držal magnetofon. Zasmilil se mi je, kajti od plezanja na goro je bil prepoten in ves rdeč. Na sredi govora o Svetem Duhu, sem opazila, da so postali ljudje vznemirjeni, niso bili osredotočeni name, ampak so gledali v sonce. Mnogi so videli, da se sonce vrti in je obdano z različnimi barvami. Obrnila sem se in za trenutek uspela videti čudež, nato pa nadaljevala z branjem Jezusovih sporočil. Tudi omenjeni duhovnik je videl čudežno sonce. Grajal me je, češ da nisem posvetila dovolj pozornosti znamenju, ampak sem nadaljevala z branjem sporočil.

Čudežno znamenje na soncu je bilo tako mogočno in veličastno, da je ustvarilo posebno čaščenje sporočila, ki sem ga brala. Vsi zbrani so bili prežeti z močnim občudovanjem. Ljudje, ki so prej dvomili, so poleg vrtenje sonca zagledali na nebu in na meni Kristusovo sveto obličje. Njegovo sveto obličje, ki se je pojavilo na meni, je bilo žalostno. Kristus je imel na glavi trnjevo krono, po obrazu pa mu je tekla kri.

Hudič se lahko trudi z oponašanjem Božjih dejanj, toda nikoli mu ne bo uspelo ponarediti slave in veličastnosti Božjih prikazovanj.

Kljub temu je po tem srečanju ta duhovnik postal moj največji preganjalec v Portoriku. V glasilih me je zmerjal, da sem čaravnica in satanistka.

To je bila ena izmed mnogih bitk, ko sem se borila in služila Bogu. Kot mnogi, sem tudi jaz potarnala Bogu: *»Postala sem predmet zasmehovanja ... Koliko hudobij mi bodo še očitali? Ponudila sem jim prijateljstvo, oni pa me obtožujejo. In to kljub temu, da je bilo vse, kar sem storila, tvoja volja in ne moja. Mar ne boš branil moje nedolžnosti?«*

Bog je odgovoril z naslednjimi besedami:

»Ne boj se, saj sem s teboj. Sprejmi, da se to dogaja, ker po tem trpljenju lahko rešujem duše, ki so na poti v pogubo. O, Vassula ... Nekega dne ti bom pokazal veliko množico duš, ki sem jih rešil po ranah, ki so ti jih zadali obrekljivci in po tvojem zadoščevanju

⁷ Tim 4,7

⁸ Kor 9,26

... Moja ljubezen do duš je večja kot si lahko predstavljaš. Povem ti, moja želja po grešnih dušah je velika, kako bi mogel ostati brezbrizen? Kako le, ko pa množice narodov padajo v upor in odpad? Današnji upor je večji, kot je bil v preteklosti Veliki upor.⁹ Ali pastir kdaj zapusti svojo čredo? Jaz sem vaš pastir in ljubim svojo malo čredo.«¹⁰

Ljudje ne maramo preizkušenj. In vendar so zanje marsikdaj upravičeni razlogi. Ves čas se opominjam, da bo vse, kar pretrpim v duhovnem boju, Bog uporabil v svojem načrtu odrešitve in za moje dobro. Če pripadamo Bogu, lahko naš križ uporabi za »nebeška dela«, s katerimi rešuje druge, ki ga odklanjajo in drviijo v pogubo. Lahko pa naše trpljenje uporabi za naše posvečenje. V vsakem primeru bo uporabljeno v dober namen.

Enako velja za naše padce. 7. januarja 2002 me je Jezus opomnil:

»Kar pa zadeva tvoje pomanjkljivosti in neuspeh, te jaz v svoji preobilni ljubezni dopolnim in poskrbim zate, kadar se mi izneveriš. V svojem očetovskem usmiljenju pazim na vse tvoje nedoslednosti, tako kot oče pazi na svojega otroka. S sočutjem ti v nenehni pripravljenosti nežno šepetam besede ljubezni, da te ne bi prestrašil, medtem ko izkazujem vso svojo skrb zate in za tvojo rast.

Kar zadeva trpljenje, ki ga ti, moja sestra, zavoljo mene in moje Cerkve nenehno prestajaš, pa nikar ne obupaj! Z enim samim bežnim pogledom ponovno zgradim, kar je porušeno.

... Ko sem ti pokazal svoj kelih, si vstala in dejala: »Jezus dovoli mi piti iz njega. Darujem ti vse, kar bi te moglo utešiti.« Ganjen in vzradoščen nad tvojo predanostjo, sem se sklonil k tebi in te objel. S svojimi rokami sem objemal majhno, komaj rojeno ozdravljeno in presrečno »narciso«

Ko sem te gledal, kako trdna v svoji odločitvi, tečeš k Oltarju, se je iz nebes zaslišal mogočen vzklik: »Aleluja! Slava našemu Bogu, ki jo je osvojil!« Nato sem dvignil kelih k tvojim ustom in ti dejal, da ga ne izpij do konca, da samo poskusi. Rekel sem ti: »Pripelji moje ljudstvo k meni, vse zberi okrog enega oltarja. V čast mojemu imenu govori vsem narodom o poslušnosti veri. Pokaži jim, kako nesmiselna je razdeljenost. Jaz bom vedno ob tebi.«

Opogumljena in napolnjena z njegovo ljubeznijo, sem odgovorila: »Gospod, v svoji ljubezni si me iskal in me našel ... Ko sem bila v težavah, si dvignil mojo dušo, da se je s teboj vzpela v nebo, in me rešil pred pikrimi jeziki ... Večkrat so me potolkli, toda nikoli niso ubili mojega duha in ga tudi nikoli ne bodo, ker sem svoje zatočišče našla v tebi.«

Bog mi je tudi pokazal, kako pomembne so za današnji čas besede zapisane v Danijelovi knjigi. Danijel je v videnju videl moža v lanenem oblačilu, ki mu je rekel, da se bodo ob koncu časov mnogi čistili in belili; hudobneži pa bodo še naprej hudobno delali in ne bodo razumeli. Pametni pa bodo razumeli.

To se bo zgodilo ob koncu časov in znak bo: »Vsakdanja daritev bo odpravljena, v svetišče pa bo postavljena gnusoba razdejanja.«¹¹ Da bi bolje razumela, mi je Bog pokazal nešteto cerkva in katedral, ki so bile prodane zaradi upadanja števila duhovnikov, zmanjšanja sredstev in nizke udeležbe vernikov. Cerkve spreminjajo v prestižne restavracije, hotele, kavarne in igralnice.

⁹ Ps 95, 8-11

¹⁰ 26. junij 1994

¹¹ Dan 11,31

Nekoč so v katedralah opravljali svete obrede in čistili Boga, danes pa svete oltarje spreminjajo v točilne pulte in biljardne mize. Sveti oltar je sveti prostor, kjer naj bi duhovniki opravljali posvetitev in večno Kristusovo daritev, ko se kruh in vino spremenita v resnično telo in v resnično kri Jezusa Kristusa.

Da bi bolje razumela, kako resne so razmere v zvezi v Cerkvi, mi je Bog poslal sanje, v katerih sem videla papeža Janeza Pavla II¹², ki je trpel zaradi vsesplošnega odpada in upora. Videla sem Rim in se prvič znašla v baziliki sv. Petra, ki je bila povsem prazna. Ozrla sem se po marmornatih tleh, bila so prečudovita. Nato sem zagledala grozljiv prizor: kače so se plazile po velikem oltarju, ki je bil zanemarjen, in prt, s katerim je bil prekrit, je bil prašen in v pajčevinah. Papež je osamljen sedel na svojem prestolu, v desni roki, ki je slonela na opiralu, pa je držal svetišče in si podpiral glavo. Videti je bil zamišljen, v resnici pa je bil izmučen. Jezus mi je dal razumeti, da je papež osamljen zaradi svojih ljudi, ki mu nasprotujejo in se mu upirajo. Žal mi je bilo zanj.

Ob tem mi je Bog posredoval sporočilo za papeža. Zamrmrala sem: »Uporabi me za izpolnitev svojih svetih namenov.« In razmišljala: »Kako naj papežu v Vatikanu predam sporočilo?« Vedno sem trdila, da je lažje vstopiti v nebeške dvore kot pa v vatikanske! Lažje se je srečati z Bogom in se pogovoriti z njim kot pa z vatikanskimi prelati, kaj šele s papežem! A vse sem prepustila Božjim rokam. Vedela sem, da mi bo Bog pokazal pot. Morala sem ubogati bolj kot kdajkoli prej. Brez napovedi sem se odpravila v Rim, čeprav nisem vedela, kako naj pridem do papeža. Potovala sem z vlakom, spremljal pa me je prijatelj duhovnik. Prispela sva v Rim – večno mesto.

Obisk Rima je veličastna izkušnja. Vsepovsod so ostanki velikega rimskega imperija, ki so jih gradili vladarji v času svojih kratkih življenj. Onstran ruševin stoji bazilika sv. Petra, ki so jo stoletja postopoma gradili nad kostmi velikih apostolov. V baziliko sv. Petra, ki predstavlja vhod v Vatikan, ne morete vstopiti, ne da bi obnemeli ob mojstrovinah največjih in najbolj nadarjenih umetnikov v zgodovini, vključno z Michelangelom. Vsa ta lepota je bila ustvarjena v čast Bogu: simfonija v marmorju in granitu, ki se prepleta z veličastno umetnostjo. Arhitekti so se trudili prikazati Božjo slavo, kar jim je odlično uspelo. V baziliki je človek sredi vse te veličine le nekoliko večji od pike. Stala sem tam na željo Stvarnika in skušala ugotoviti, kako naj pridem do papeža.

Z duhovnikom sva vedela, da papež vsako sredo sprejema vernike v avdienco v veliki vatikanski dvorani. Potrebovala sva vstopnici, zato sva pohitela v vatikanski urad. Tu povsem naključno izberejo vstopnice – mesto in sedež. Nihče si ne more izbrati mesta, kjer bo sedel – potrebno je upoštevati, kar je navedeno na vstopnici. V dvorani sem ugotovila, da se vse odvija v skladu z Božjim načrtom, dobila sva sedeža na prehodu ob zaščitni ograji, kjer naj bi šel mimo papež! Če bi sedela drugje, ne bi mogla narediti tega, kar sem načrtovala.

V dvorani je bilo približno štiri tisoč ljudi z vsega sveta. Vsi so bili navdušeni, glasno so peli in nestrpno pričakovali papežev prihod. Jaz sem bila mirna, obenem pa zelo vesela, da sem uspela priti s svojo *misijo nemogoče* do tu.

Ob prihodu papeža so ljudje glasno vzklikali. Imel je govor, nato pa se je počasi odpravil vzdolž prehoda; najprej na moji strani, nato pa še na drugi. Blagoslavljal je ljudi, a se ni smel ustavljati, kajti protokol tega ni dopuščal. Ko je se mi je približal, sem izvlekla list papirja s sporočilom. Papež se je ustavil tik pred menoj in blagoslavljal množico. V roko sem mu potisnila sporočilo v prepričanju, da mu ljudje na takšen način pogosto kaj podarijo. List s sporočilom mi je vrnil, ne da bi pri tem spremenil izraz na obrazu. Še naprej se je smehljaj in šel mirno dalje.

Čutila sem, kako močno mi je razbijalo srce ob misli, da mi je spodletelo. A tedaj se je zgodilo nekaj nenavadnega. Za menoj je na stolu stal poljski duhovnik, ki se sklanjal čezme in

¹² Papež od leta 1978 do 2005

ves čas radostno klical papeža. Papež je obrnil glavo, ga pogledal in se zasmel. Ugotovil je, da je duhovnik njegov rojak. Vrnil se je nazaj – česar nikoli ne stori – in se ponovno ustavil pred menoj. Hitro sem iztegnila roko do širokega traku, ki ga je imel papež okoli pasu, in mu vanj zataknila sporočilo. V tistem trenutku je duhovnik, ki je stal za mano in lovil ravnotežje, zagrabil mojo roko in jo potisnil v smeri papeževega pasu. Opazila sem, da del sporočila ni dobro zakrit, zato sem ponovno iztegnila roko in ga potisnila za trak. Vedela sem, da bo kasneje papež v svojih prostorih odvezal trak in sporočilo bo padlo na tla. Tako ga bo prebral.

Presenetljivo, da kljub varovanju, fotografom in nadškofom, ki so ga spremljali, nihče ni opazil, kaj sem storila. Vatikanski fotograf je pritisnil na fotoaparatus prav v tistem trenutku. Zavzdihnila sem, tako mi je odleglo. *Misija opravljena*. Duhovnik, ki me je spremljal in je vedel, kaj nameravam storiti, je bil tako prevzet, ko je gledal papeža, da ni opazil, kaj sem naredila. Ko pa sva bila zunaj na trgu sv. Petra, me ni niti vprašal, ali mi je uspelo. Ko sem mu povedala, kaj se je zgodilo, je bil tako presenečen, da je sredi trga skoraj omedlel.

Nekaj časa po mojem prvem srečanju s papežem, sem 6. januarja 1994, na praznik Gospodovega razglasenja, prejela še ene sanje v zvezi s papežem Janezom Pavlom II. Jasno sem ga videla v belem oblačilu. Stal mi je nasproti in me gledal. Imela sem občutek, da se dobro pozna. Med nama je bila plastična, bež mizica in vedela sem, da predstavlja preprostost. Gledala sem njegova bela oblačila. Nisva spregovorila, a kljub je bilo obema prijetno. Nato je papež sedel za mizo in čakal, da ga postrežem. Bila sem vznemirjena. Obrnila sem se na desno, odšla do omarice in vzela sladico, ki sem jo pripravila zanj.

Sedla sem nasproti njega in ga opazovala, medtem ko je jedel. Očitno je užival, ko pa je končal, je vstal in odšel. Pohitela sem, da bi ga pospremila do vrat in šele takrat opazila, da se opira na palico bež barve iz umetnega materiala podobno bambusu. Ko je šel proti vratom, sem opazila, da kljub temu, da se je opiral na palico, zelo težko hodi. (Sanje sem imela preden je papež začel uporabljati palico v resničnem življenju.)

Za trenutek se mi je zdelo, da bo padel, zato sem ga brez obotavljanja in dovoljenja prijela za desno roko in si jo položila okrog vratu in ramen, da bi ga podprla. Ni bil proti in sprejel je mojo pomoč. Nato sem ga z levo roko objela okoli pasu in si ga oprtala na hrbet, tako da so mu noge rahlo visele nad tlemi. Ko sem se ga z levo roko dotaknila, sem začutila njegova rebra. Presenečena sem bila, da je tako suh. Na pogled bi težko ocenila, da je bil pod ohlapnimi oblačili tako shiran. Papež ves čas, ko sem ga nosila na hrbtu, ni nasprotoval moji pomoči.

Po sanjah mi je Gospod pomagal razumeti, da papež predstavlja Cerkev. Nedavno pred videnjem se je moj prijatelj, duhovnik, srečal s papežem in mu dal eno od knjig s sporočili. Kasneje je nek drugi duhovnik videl knjigo v papeževi osebni kapeli. Sladica, ki jo je papež jedel v sanjah, predstavlja Božja sporočila. To, da je pojedel sladico, pomeni, da je sporočila prebral, da jih ceni ter da so dobro sredstvo za evangelizacijo.

Gospod mi je tudi pomagal razumeti, da podoba papeža, ki se opira na palico, govori o potrebi po pomoči, in to, da je pod oblačili shiran, predstavlja šibko in oslajeno današnjo Cerkev, predvsem zaradi notranjega razkola, kar povzročila vesplošno odpadništvo. Kljub temu, da je videti zdrava, je znotraj bolna in potrebuje duhovno zdravljenje. Papež na mojem hrbtu pomeni, da moje poslanstvo *po sporočilih in pričevanjih* ne podpira zgolj institucionalne Cerkve, temveč tudi vernike, ki predstavljajo mistično telo Cerkve.

To je potrdilo tudi sporočilo, ki mi ga je dal Kristus: »*Moram utrditi svojo Cerkev.*« Tega bi ne bil rekel, v kolikor bi bila Cerkev močna in zdrava.

Nujne so molitve, s katerimi bi premagali razkol, zamašili usta Molohu, poganskemu bogu, končali z odpadništvom, vojnam, terorizmom in zločini ter se oklenili Gospoda. Kljub temu, da je Bog neviden, je z nami in med nami. Ko se bo na koncu razkril v vsej svoji slavi, bo premagal hudiča in vse njegove kohorte. Medtem bi se morali ljudje naučiti prositi za

zaščito mogočnega bojevnika vseh časov, sv. nadangela Mihaela. Molitev k sv. Mihaelu je hudič namreč za dolga leta utišal. Vsak dan bi morali prositi naslednje:

Sveti nadangel Mihael, brani nas v boju,
bodi nam v pomoč zoper zlobnost
in zalezovanje hudobnega duha.
Ukroti naj ga vsemogočni Bog,
ponižno zato prosimo.
In ti, vodnik nebeške vojske,
satana in druge hudobne duhove,
ki hodijo po svetu v pogubo duš,
z Božjo pomočjo v pekel pahni.
Amen.

PREROKBE

V življenju se ne soočamo le z osebnimi duhovnimi boji, ampak tudi s fizičnimi izzivi, ki so se v današnjem času še okrepili. Bog je mnogim razkril, da bo zaradi grehov zemlja trpela. Po prerokih nas opozarja in prosi, naj se vendarle spremenimo preden ne bo prepozno. Njegov cilj je, da nas spametuje in spodbudi, da se bomo pravilno odločali in se izognili katastrofam ali pa jih vsaj omilili. Božje napovedi o dogodkih, ki so pred nami, navadno vernike pomirijo, ker dajejo rešitve.

V času mojega poslanstva je Bog v sporočilih večkrat poudaril, da se mora vsak v svojem srcu spremeniti in pokesati. V zvezi s Cerkvijo je dejal: Pobotajte se in premagajte razdeljenost, kajti zaradi nje ste šibki in osramočeni. Prenehajte streljati strupene puščice, raje se posujte z božansko pravičnostjo.

Opozorilo v sporočilu, ki se nanaša na to, kar se bo zgodilo, je vedno pogojno, saj lahko v skladu z našim odzivom vplivamo na končni izid. Lep primer je Jonova knjiga v Svetem pismu. Bog je po preroku Jonu opozoril ljudstvo v Ninivah, da ga bo, v kolikor se ne spremeni, doletela huda nesreča. Ljudje so opozorilo upoštevali, se pokesali, postili in se na ta način izognili uničenju.

V zadnjih letih mi je Bog pokazal, kaj vse nas čaka zaradi grehov, v kolikor se ne bomo spremenili. Med drugim me je opozoril tudi na napad na *World Trade Center* (Dvojčka) v New Yorku, 11. septembra, in na prvi cunami v Aziji. Bolj podrobno bom razložila v nadaljevanju. Veliko bolj tragična pa bo »kazen z ognjem«, ki bo zajela zemljo. Ogenj v obliki orkana bo uničil tri četrtine zemlje.

Naj prerokbe najprej na splošno opišem.

Prerokbe obstajajo od nekdaj, tako pred Kristusom kot po njem. Sveto pismo nam pripoveduje, da prerok Elija, ki je živel v času Stare zaveze, daleč pred Kristusom, ni nikoli umrl, vsaj ne tako, kot umremo mi. Ponj je prišel ognjeni voz, njegov varovanec Elizej pa je lahko dogodek le z začudenjem opazoval. Edinstveni privilegij, ki ga je Bog naklonil preroku, razumemo simbolično, kar pomeni, da *preroštva Elije ne bodo nikoli minila*. Nekateri verniki menijo, da so se preroštva končala s Svetim pismom pred približno dva tisoč leti. Vsekakor v njem ni zapisano, da Bog ne more podeliti preroške službe nekomu, ki ga izbere, in v času, ko to želi. Pomembno je, da novi preroki ne oporekajo Svetemu pismu. To bi namreč pomenilo, da sporočilo ni dano od Boga.

Izraelski preroki Stare zaveze so pogosto uporabljali izraz: »Tako govori Gospod ...« Sporočila, ki jih prejemam, velikokrat navajajo besede: »Poslušaj me ...« Tako kot pri prerokih, se tudi v mojem primeru Bog izraža v prvi osebi na poetičen način, nežno in blago, a z avtoriteto in veličastnostjo.

Preroški dar igra zelo pomembno vlogo v zgodovini Cerkve in v življenju tistih, na katere se prerokbe nanašajo. Dar, ki je v Svetem pismu opisan kot eden največjih darov Svetega Duha, je dostikrat povzročil negativne reakcije s strani cerkvenih voditeljev, saj Bog velikokrat posreduje sporočila, v katerih voditelje graja zaradi zanemarjanja obveznosti, ki jim jih je naložil. Nekateri voditelji Cerkva vztrajajo, da lahko vodenje in svarila Svetega Duha pridejo le preko njih, ker so posvečeni in izvoljeni. Odločno odklanjajo vsak glas, ki prihaja izven njihovih vrst. Za dobrobit Cerkve pa preroki kljub vsemu ostajajo glas znotraj nje. Zgodovina nas uči, da se Bog poslužuje tudi »malih orodij« – preprostih, nevednih ljudi, ki imajo zelo malo teološkega znanja; takšen primer je Ivana Orleanska.

Naloga preroka je, da graja brez olepševanja, v kolikor mu tako naroča Bog, kajti v nasprotnem primeru del odgovornosti pade nanj. Kadar so ljudje obupani, je naloga preroka, da jih na prijazen način tolaži in jim vliva upanje. Bog močno obsoja izprijena dejanja

cerkvenih ljudi, ki so zaradi zlorab vpleteni v različne škandale, in si obenem prizadeva, da bi jih popravil. Popravil bo Cerkev, nikoli pa je ne bi napadel ali uničil. Opozoril jo bo, da se bo lahko izognila propadu. V Svetem pismu je zapisano, da zlo ne bo nikoli premagalo Cerkev: »Vrata pekla je ne bodo premagala.«¹

V sporočilu 12. februarja 2000 mi je Bog predstavil vlogo prerokov:

»Svoje preroke sem učil, naj poglobljeno premišlujejo o meni, o moji svetosti. Dopustil sem, da se približajo moji vzvišenosti, se veselijo moje neposredne navzočnosti in okušajo mojo sladkost. Zato je edina teologija, poudarjam, edina resnična teologija, kontemplacija – pobožno premišljevanje o meni, vašem Bogu, in predokušanje blaženega zrenja. To je prava in sveta teologija. Ni učeni teolog tisti, ki sem in tja prelaga svoje teološke spise in s tem postane prerok. Preroki so tisti, ki sem jih Jaz mazilil z oljem svoje ljubezni, jih skrbno položil v svoje Srce, da bi dosegli notranjo božanskost in izredne navdihe, ki so v mojem Srcu in ki naj bi jih z ognjem govoril mojemu ljudstvu ...

Od vekomaj sem predvidel odpadništvo v Cerkvi, toda predvidel sem tudi načrt rešitve po tebi. Spuščam se s svojega Prestola in se obračam na vas s svojo Hvalnico ljubezni ter razkrivam zaradi svojega neskončnega usmiljenja tebi, in po tebi drugim, svoje ljubeče posredovanje ...«

Bog lahko za preroka uporabi kogarkoli. Leta 1917, v času prve svetovne vojne, je Gospod Devicec Marijo poslal v Fatimo, vasico na Portugalskem, kjer se je prikazala trem ubogim, nepismenim otrokom. Rekla jim je, da se morajo ljudje pokesati in vrniti k Bogu, sicer bo prišlo do druge svetovne vojne, ki bo hujša od prve, in v kateri bo Rusija razširila svoje zablode po vsem svetu. Cerkev in človeštvo bi morali opozorilo vzeti resno in nemudoma ukrepati. Namesto tega pa so grdo ravnali s fatimskimi otroki in niso upoštevali prerokb Devicec Marije. Na žalost se je vse, kar je Marija napovedala otrokom, tudi uresničilo. Druga svetovna vojna se je začela triindvajset let po prikazovanju v Fatimi in za seboj pustila na milijone mrtvih. Začela se je z boljševisko revolucijo leta 1917 (tega leta se je prikazala Marija) in komunizem se je razširil po vsem svetu ter zaslužnjil in ubil na milijone ljudi.

V osemdesetih letih prejšnjega stoletja so bile Sovjetska zveza in ostale komunistične države na višku svojih moči in nihče ni mogel napovedati, da se bo komunizem v Evropi tako kmalu sesul. 4. januarja 1988 sem slišala Kristusa, ki me je poklical po imenu. Po glasu sem vedela, da je žalosten. Odhitela sem po svinčnik in si zapisala:

»Ena izmed mojih najbolj ljubljenih hčera leži mrtva! Tvoja sestra!«

Razumela sem, zakaj je Bog Sovjetsko zvezo imenoval »mojo sestro« - njeni prebivalci so namreč pravoslavni kristjani, tako kot jaz.

»Kdo leži mrtev, Gospod?«

»Moja ljubljena hči Rusija!«

Gospod jo je imenoval, nato pa v naglici dejal:

»Pridi! Pridi in pokazal ti jo bom!«

¹ Mt 16,18

Mojega duha je popeljal v videnje. Znašla sem se v prostrani divjini na robu puščave. S prstom je Gospod pokazal na žensko, ki je mrtva ležala na žgočem soncu nekaj metrov pred menoj. Njeno telo je bilo shirano zaradi nasilja. Celó v smrti je bila videti zapuščena. V videnju imam namreč občutek, da je vse resnično. Ko sem videla v kakšnem stanju je in kako hudo je našemu Gospodu, sem se razžalostila in planila v jok. *»Ne joči, obudil jo bom zavoljo svoje Slave; obudil jo bom od mrtvih, kot sem obudil Lazarja«*, je vzkliknil Gospod.

V prisposodobah mi je razložil, da so v času komunizma v Rusiji in drugih državah ljudje požigali njegove Hiše (cerkve) in postali neverniki. Nato mi je rekel, naj neham jokati, saj je on ob njej. Z roko ji bo ogrel srce, jo obudil ter spreobrnil, da ga bo lahko slavila. Kmalu po tem smo izvedeli, da je padel komunizem v Rusiji. Prerokba se je izpolnila v času pravoslavnega praznika spremenjenja, avgusta leta 1991, z razpadom Sovjetske zveze. Uradno je razpadla 25. decembra 1991, na dan, ko slavimo Jezusovo rojstvo!

Če bi upoštevali Božja opozorila, ki nam jih je leta 1917 posredovala Devica Marija, bi se lahko izognili neizmernemu trpljenju. Enako velja danes, ko nas Bog ponovno opozarja in kliče h kesanju.

Prejela sem številne napovedi, da se bo Rusija vrnila k Bogu. Najbolj sem bila presenečena, ko sem izvedela, da bo prav ona slavila Boga bolj kot katerakoli druga država in bo zato prekosila številne narode. Gospod je njeno mogočno vrnitev oznanil z naslednjimi besedami: *»Rusija, živela boš!«* Napovedi o tem, s kakšno vnemo bo Rusija branila krščanstvo, se bodo še uresničile. V nadaljevanju citiram del sporočila, ki sem ga prejela 13. decembra leta 1993:

»Povem ti, tvoja sestra Rusija bo prekosila mnoge narode in na koncu me bo slavila ... Jaz bom postavil njene pastirje na čelo nešteti narodov.«

Prvo prerokbo o kazni z ognjem sem prejela v videnju 1. septembra leta 1987. Bog me je poklical:

»Vassula, dal ti bom videnje, ki te bo dvignilo k meni. Videla boš, kako se bodo prikazala nebesa.«

Prikazalo se je nebo, nočno nebo z zvezdami. Nato se je spremenilo. Namesto zvezd se je začelo prikazovati nekaj drugega, nekaj grozečega. Spominjalo je na večbarvne packe kot na slikarjevi paleti. Med vsemi je prevladovala ena barva, rdeča, temno rdeča. Postajala je vse gostejša, dokler se ni izlila na nas. Tudi ta napoved se bo še uresničila. Bog nas opozarja veliko prej. Tako imamo čas, da se v srcu spremenimo. Gosta rdeča »barva« bi utegnila biti lava ali ogenj.

Gornji napovedi je sledila obrazložitev, ki je zapisana v nadaljevanju:

»Od začetka časov ljubim svoje stvarstvo. Ustvaril sem ga, da bi mi vračalo ljubezen in me priznalo za svojega Boga ... Od začetka časov sem izkazoval človeštvu svojo ljubezen, a tudi pravičnost ... Svet me nenehno žali, jaz pa ga neprestano spominjam na svoj obstoj in na svojo ljubezen. Stvarstvo, moj kelih pravičnosti je poln! ... Moji kriki odmevajo in stresajo vsa nebesa, vsi moji angeli trepečejo pred tem, kar mora priti. Jaz sem pravični Bog in moje oči ne morejo več gledati hinavščine, nemoralnosti, brezboštva. Moje stvarstvo je v svojem propadanju postalo ponovitev Sodome. Zagrmel bom nad vami s svojo pravičnostjo, kot sem zagrmel nad prebivalci Sodome. Pokesaj se, stvarstvo, pred mojim prihodom.«

Bog nas v svojem usmiljenju nerad kaznuje, zato vedno znova prihaja, da bi nas spametoval. Vprašanje je, ali se zavedamo, da potrebujemo pomoč? Ali sploh prepoznamo in cenimo njegovo usmiljenje?

4. maja 1988 mi je Bog dal še eno videnje kaznovanja z ognjem, ob katerem sem se tresla od strahu. Videla sem, kako stojim zunaj, ko je nenadoma udaril silen, ognjen, strupen, smrtonosen veter. Ko je ošvignil drevesa, so se ta v trenutku posušila in zgorela. Kot bi ognjen orkan za seboj puščal le opustošenje in smrt. Ljudje so tekli, skušali vdihniti svež zrak, a so se vžgali, saj so vdihnili ogenj. Jezus mi je rekel:

»Čas se bliža, zelo blizu je. Ljubljeni, pridite k meni! Pridite k meni! Jaz sem Pot, Resnica in Življenje. Pridite k meni sedaj, ko je še čas, ko je trava še zelena, ko drevje še cveti. Pridite! Neizmerno vas ljubim! Vedno sem vas ljubil, kljub vaši pokvarjenosti in hudobnim dejanjem ... Čas se je skoraj iztekel. To, kar mora priti, je blizu vas!«

In ponovno 18. decembra 1994:

»Moja Cerkev se bo nekega dne vzradostila zaradi moje večne ljubezni. Jaz bom končal ta odpad hitreje, kot je bilo napovedano ... Najhujše šele prihaja. Nič se ne more kar naenkrat odkriti. Moj Oče bo razkril svojo mogočno Roko ubogim, odpadnike in upornike pa bo sežgal ognjeni orkan z vzhoda zaradi vseh slabih stvari, ki so jih naredili ... Kdor bo kriv, bo umrl zaradi svoje krivde. Če pa se bo pred mojim Dnem spreobrnil in popravil, kar je zakrivil, če bo priznal svoj greh, mu bom odpustil. Tako bo živel in ne umrl. Takšen je moj zakon, trikrat sveti.«

Gospod je velikokrat govoril o ognju in nas nanj opozarjal. Vsakič, ko me ljudje vprašajo ali Bog govori v prisposodbi ali dobesedno, ali bo ogenj posledica atomske eksplozije ali padca asteroida, jim odgovorim:

»Ne vem. Vse, kar vem je, da Gospod govori o pravem ognju, ki ga imenuje »ognjeni orkan«. V videnjih sem ogenj videla dvakrat. Bilo je, kot bi se vžgal zrak. Vse prerokbe sem zapisala v sporočilih, zbranih v knjigah Resnično življenje v Bogu.

11. septembra 1991 sem od Jezusa prejela pretresljivo napoved, ki se je kasneje več kot tragično uresničila in prizadela Združene države Amerike. Natanko deset let pred napadom na Dvojčka v ZDA sem od Gospoda prejela sporočilo, v katerem je izrazil svoje nezadovoljstvo nad človeštvom. S težkim srcem me je prosil, naj ga zapišem:

»Moje oči gledajo današnji svet, gledajo narod za narodom, dušo za dušo, da bi našle malo topline, velikodušnosti, vsaj nekaj ljubezni. Zelo malo je tistih, ki uživajo mojo naklonjenost, ki skrbijo za to, da bi živeli sveto. Vendar dnevi bežijo in ure do velikega obračuna so že preštete.«

Nato je Jezus nenadoma spremenil glas in resno dejal:

»Zemlja bo zadrhtela in se stresla. Vse zlo, vgrajeno v Stolpe, se bo zrušilo v kup peska, prekrito bo s prahom greha! Nebesa se bodo tresla in temelji zemlje se bodo majali.«

Natanko deset let po tej napovedi, 11. septembra 2001, sta se v največjem terorističnem napadu v zgodovini zrušila Dvojčka v New Yorku.

Strahovit apokaliptičen dogodek dne 11. septembra je pretresel ves svet. Američani so popadali na kolena. Nekaj časa so bile cerkve polne in ljudje so se obračali k Bogu. Prebivalci New Yorka, ki so zaradi vele mestnega stresa znani po osornosti in napetosti, so nenadoma

upočasnili svoj tempo življenja, postali drug do drugega prijaznejši ter se posvečali stvarjem, ki so v življenju najbolj pomembne.

Vendar je šok kmalu minil. Namesto, da bi se ljudje resnično obrnili k Bogu in se pokesali, so še naprej sodelovali s hudičem in ne z Bogom. Niso se naučili, da so tovrstne nesreče posledica grehov.

26. decembra 2004 je Sumatro in ostale države Indijskega oceana prizadel cunami, ki je terjal 230.000 življenj. Tudi o tej nesreči mi je Jezus posredoval prerokbe in me nanjo opomnil vsaj štirikrat.

Prvo napoved v zvezi s cunamijem sem prejela 10. septembra 1987.

V nadaljevanju navajam besedilo, ki sem si ga zapisala v zvezek:

»Nenadoma me je Jezus spomnil na sanje, ki sem jih imela ponoči, a sem nanje pozabila. Šlo je za videnje, ki sem ga prejela pred kratkim, toda v sanjah je bilo še huje. Gospod je rekel:

»Poslušaj, videnje sem ti dal v spanju zato, da bi ga začutila. Ne, ni rešitve!«

Zapisala sem:

»Spomnim se, da se je nadme zgrnil velikanski val. Skušala sem mu ubežati in se skriti, a sem vedela, da to ni mogoče.«

Gospoda sem vprašala: »Zakaj to, če nas ljubiš? Zakaj?«

Odgovoril je: *»Ljudje me poznajo kot Boga ljubezni in kot Boga pravičnosti.«*

Vprašala sem: »Kaj lahko storimo, da to preprečimo?«

Bog je odgovoril:

»Danes morate vsi ogromno zadoščevati. Združite se, bodite eno, ljubite drug drugega, verujte vame, verujte v moja nebeška dela, zakaj jaz sem vedno med vami.«

11. Septembra 1991, istega dne kot sem prejela opozorilo v zvezi z napadom v New Yorku, mi je Jezus dal še eno opozorilo v zvezi s cunamijem:

»Otoke, morja in kontinente bom nepričakovano obiskal z grmenjem in bliski. Pazljivo prisluhnite mojim zadnjim svarilnim besedam. Prisluhnite sedaj, ko je še čas. Berite sporočila, prenehajte se posmehovati in delati grehe, ko vam govorijo Nebesa ... Kmalu, prav kmalu se bodo odprla Nebesa in videli boste Sodnika.«

24. decembra 1991, na predvečer Kristusovega rojstva, sem prejela tretje opozorilo. Je zelo pomembno, saj je bilo dano na božični večer. Ugotovila sem, da je Jezus zelo žalosten zaradi načina, kako kristjani dandanes praznujejo Božič. Namesto da bi šli v cerkev in častili njegovo sveto Ime, mnogi razumejo Božič kot čas počitnic in nakupov. Jezusa močno žalijo, ker vso pozornost namenjajo krašenju božičnega drevesca, izmenjavi daril in pripravi jedi, namesto da bi častili Jezusa in slavili njegovo rojstvo.

Kristus je rekel, da si Sovražnik počasi, a vztrajno prizadeva, da bi odstranil njegovo sveto Ime. Že dolgo na božičnih voščilnicah ni omenjeno Kristusovo ime, temveč le »novoletna čestitka«, ki naj ne bi prizadela drugih religij. Kako naj bi bil kdo zapostavljen, če kristjani za Božič slavijo Boga? Veliko je podobnih primerov, s katerimi hočejo nekateri Jezusovo ime izbrisati. Takšna prizadevanja so delo hudiča, da bi Jezusovo ime utonilo v

pozabo. Ljudje se sprašujejo: »Kje je Antikrist in kdaj bo prišel?« Moj odgovor je: »Antikrist je med nami in je zelo dejaven. Močno si prizadeva, da bi Kristusa »pregnal« s sveta.« Kristus je v svojem opozorilu 24. decembra 1991 dejal:

»Danes prihajam z mirom in s sporočilom ljubezni, toda mir, ki vam ga podarjam, sramotite in moji ljubezni se posmehujete na večer mojega rojstva. Človeštvo ne praznuje Božiča v mojem svetem Imenu. Moje sveto Ime so odstranili in dan mojega rojstva je postal dan počitniškega brezdelja, dan čaščenja malikov. Satan je vstopil v srca mojih otrok, ki jih je našel šibke in speče. Svet sem posvaril ...«

Četrto in zadnje opozorilo, ki se nanaša na cunami in še na nekatere druge prihodnje dogodke, sem prejela 18. februarja 1993:

»Glejte, prihajajo dnevi, ko bom prišel z gromom in z ognjem, a takrat bom na svojo veliko žalost našel mnoge nepripravljene in v globokem snu! Svet, pošiljam vam glasnika za glasnikom, da bi prebil vašo gluhotu. Utrujen sem od vašega zavračanja, upora, otopelosti ... Zastrupljeni od lastnega glasu, ste se uprli mojemu glasu. A ne bo vedno tako. Kmalu boste padli ... Moja Cerkev je v ruševinah zaradi vaše razdeljenosti ...

Zemlja se bo stresla in kakor sestreljena zvezda premaknila s svojega mesta. Gore in otoki se bodo premaknili s svojih mest, celi narodi bodo uničeni in nebo se bo zvilo, kakor se zvije svitek. Tako kot si, hči, videla v svojem videnju. Vse prebivalce bo zajelo hudo trpljenje. Gorje nevernim! Poslušaj me: če danes govorijo: »Oh, tisti Živi bo vendar usmiljen do nas. Tvoje prerokovanje ni od Boga, temveč prihaja iz tvojega duha«, jim odgovori: Čeprav mislite, da ste živi, ste mrtvi. Vaša nevera vas obsoja, ker niste verjeli v čas mojega usmiljenja. Prepovedali ste mojim prerokom, da bi širili moj glas, da bi posvarili in rešili moje ustvarjenine ...«

Po navedbah znanstvenikov je bil cunami posledica potresa v Indijskem oceanu. Zemlja se je stresla, se za hip ustavila in njena os se je premaknila. Premik zemeljskih plošč je povzročil več kot devetsto šestdeset kilometrov dolgo razpoko, morsko dno pa izpodrinil za približno deset metrov v dolžino in več metrov v globino. Otok Sumatra se je z ostalimi otoki premaknil za več metrov. To je bil katastrofalni dogodek, ki bi moral pritegniti našo pozornost.

Novica o cunamiju nas je presenetila in pretresla in nihče ne more reči, da nas Bog ne opozarja. Bog pošilja opozorila po glasniku, ki ga sam izbere. Naš odgovor pa je prepogosto: »Ne potrebujemo opozoril. Imamo Sveto pismo in zapise cerkvenih očetov. Redno darujemo in molimo. Zakaj bi nam torej Kristus hotel povedati več, kot nam je že povedal?« Ne samo, da si ljudje zatiskajo ušesa, ampak celo prepovedujejo Božjo besedo in ves čas nastavljajo prepreke.

Ljudje so po televiziji spremljali apokaliptične prizore, ko je cunami, ki je dosegel celo Afriko, prizadel Sumatro. Posledice naravne nesreče, ki je v nekaj minutah prizadela tako domačine kot turiste, so bile neverjetne tudi zato, ker je bilo med žrtvami veliko otrok. Bili smo priče »čudežem«, ki so se dogajali po nesreči: cunami je preživel dojenček star komaj dvajset dni. Našli so ga na blazini, na vodi. Preživel je tudi majhen švedski deček. Ljudje so nesebično pomagali vsem, ki so potrebovali pomoč. Tragedija nas opominja, kako krhki in majhni smo ljudje, popolnoma odvisni od Božjih načrtov. Čudeži so povzdignili naša srca, da smo hvalili Boga.

Na žalost mnogi za tako hude nesreče, ki terjajo nedolžna življenja, takoj okrivijo Boga in ne grešnega človeka. Za mnoge je bil to dogodek, da so se spomnili na Boga, ga žalili

in o njem grdo govorili. Dejali so: »Če je Bog dober, zakaj dopušča tolikšno gorje?« Bolečina in žalost v človeku povzročita, da izreče stvari, ki jih ne misli.

Tovrstne tragedije so, kljub vsemu hudemu, vendarle priložnost za milost. Če bi upoštevali Božja opozorila, bi se lahko nekaterim tragedijam tudi izognili.

V prerokbi, ki sem jo prejela 18. februarja 1993, Bog govori o »uri teme«, ki bo legla na zemljo, če se v srcih ne bomo spremenili in vrnili k njemu.

»Šesti pečat bo vsak hip odtrgan in vi se boste pogreznili v temo. Tam ne bo svetlobe zaradi dima, ki se bo dvigal iz brezna, kot iz velike peči. Sonce in nebo bosta potemnela ... Vrgel vas bom ob tla, da bi vas spomnil, da niste nič boljši od kač ... Davili in dušili se boste v svojih grehah ... Ko nastopi ura teme, vam bom pokazal vašo notranjost. Vašo dušo bom obrnil navzven in ko jo boste videli črno kot oglje, ne le da se boste znašli v nepopisni stiski, temveč se boste v smrtnem boju bili po prsih ob spoznanju, da je vaša lastna tema strašnejša od teme, ki vas obdaja. Človeštvo bo doživelo stisko kot nikoli poprej. Potem, ko se bo moj srd polegel, bom postavil svoj Prestol v slehernega izmed vas. Skupaj boste slavili mene, Jagnje, z enim glasom, enim srcem in v enem jeziku.

V tem odlomku je navedeno, da nam bo na dan opomina razkrita naša prava narava in vse, kar nosimo v duši. Hudobni bodo trpeli, ko jim bo Božja luč razkrila stanje njihove duše.

Bog nas v noči naše duše ves čas kliče, gleda v naša srca ter nas opominja, da s svojim početjem ne škodujemo le zemlji, ampak celotnemu vesolju.

8. marca 2000 mi je Gospod rekel:

»Nebesa se še nikoli niso sklonila tako nizko k zemlji, kot se sklanjajo sedaj. Nekdaj sem z zemlje še zaslišal kakšen vzdihljaj, sedaj ne slišim skoraj nič več. Zato vas, današnji rod, pomilujem. To, kar slišim sedaj, je le bahaški glas, ki prihaja iz trupel: Glej! Lahko živim v puščavi kot pelikan. Lahko živim na ruševinah kot vreščéča sova. Lahko živim brez Boga, saj znam delati bolje od njega.«

7. februarja 2002 je Bog opozoril svet in ZDA:

»Vaš narod hodi po poti popolnega nasprotovanja mojemu zakonu ljubezni, ki je drugačen od vašega barbarskega sistema zakonov. To je sistem zakonov, ki izvaja najostudnejše zločine, ki ogrožajo ne le zemljo, temveč ravnovesje celotnega vesolja. Od zgoraj gledam, kako se vaši načrti obračajo proti vam samim. Svet že okuša sadove svojega prekletstva, izziva naravo k strašnemu upor, kliče nase naravne nesreče in se duši v lastnih spletkarijah. Že leta vam dajem znamenja, a tako malo ljudi je to opazilo. Očiščevanje, ki se kakor bič vije nad vami, nad današnjim rod, bo mnoge pripeljal k meni. Tisti, ki prezirajo moja opozorila, pa se bodo vrnili k meni v svoji veliki stiski ...«

Danes ves svet propada v zlu. Kliče sicer po miru, ki pa ga zaradi grehov ne more doseči.

30. septembra 2002 mi je Gospod rekel:

»Kako lahko ljudje, ki javno razglašajo mir ... a istočasno kršijo moje Zapovedi in so z menoj v vojni, pričakujejo, da bodo dosegli mir?«

V osemdesetih letih, ko se mi je Jezus približal, nas je opozarjal, da je kelih Očeta poln. Večkrat je dejal, da izzivamo Božjo pravičnost in da bomo nase priklicali očiščevalni

ogenj. Takrat je bilo še vse izrečeno pogojno. Po petnajstih letih pa je Jezus rekel, da Božje pravičnosti ni več mogoče umakniti, saj nismo upoštevali opozoril.

In vendar se očiščevalnemu ognju lahko izognemo. Kako? Tako, da spremenimo način življenja, se pokesamo in zaživimo resnično življenje v Bogu. Ogenj lahko ublažimo z dejanji ljubezni, z molitvijo, predvsem pa s spravo Cerkev, ki naj bi se združile ob enem oltarju.

7. januarja 2008 me je takoj po tretji uri zjutraj zbudila Devica Marija. Rekla mi je, da se bližajo napovedani dogodki, do katerih bo prišlo zaradi zlobe, hinavščine in brezbožnosti in zaradi zavračanja Božje besede. Rekla je: *»Zemlja je v nevarnosti, trpela bo v ognju.«* Dodala je tudi: *»Božje jeze ni več mogoče zadrževati. Zgrnila se bo na vas, ker nočete prenehati z grehi«,* in da je *»Bog je zaradi usmiljenja vsa ta leta skušal privedi k sebi čim več ljudi. Iztegnil je roko, da bi jih rešil, toda le redki so ga poslušali.«*

»Čas usmiljenja ne bo več dolgo trajal. Prihaja čas, ko boste vsi preizkušani, ko bo zemlja izbljuvala iz sebe reke ognja in bo človeštvo spoznalo svojo ničvrednost in svojo nemoč, ko je živelo brez Boga v svojem srcu. Bog je trden in zvest svoji besedi. Prišel je čas preizkušnje in tisti, ki so zavrnil njegovo usmiljenje, bodo izkusili Božji ogenj.«

Povprašal sem o cerkvenih ljudeh, ki nas preganjajo, ki so slepi za Božja dela usmiljenja. Naša Gospa je odgovorila, da bodo morali tudi oni *»trpeti, kar so si zaslužili«*. Nato je govorila o žrtvovanju. Prosila me je, naj vse opomnim, *»da nas Bog, naš Stvarnik, prosi, da se mu še bolj predamo in da ni dovolj, da se spreobrnemo brez žrtvovanja in redne molitve. Obstajajo različni načini, s katerimi Bogu pokažemo svojo ljubezen in dobroto«,* da so *»tisti, ki resnično ljubijo Boga, blagoslovljeni, zato se jim težkih dni ni potrebno bati.«* Naša sveta Mati je rekla, da *»so vsi, ki bodo zdržali v težkih časih, blagoslovljeni.«* Vesela je *»duhovnikov, ki razširjajo in oznanjajo Božja dela. Naj še naprej zaupajo, kajti prejeli so posebne milosti od Božjega Duha, da bodo postali še močnejši v Gospodu in njegovem načrtu rešitve.«* Gospa je dejala: *»Kristus jim naklanja svoj mir. Če kdo služi in se podarja kot žrtev, bo zaradi njega napovedana kazen z ognjem omiljena. Veselil se bo namreč Božjega klica, ki ga je pripeljal v življenje.«* Rekla je še, *»da so mnogi odpadli, mnogi pa se bodo dvignili. Mnogi niso obdržali Božje besede na varnem v svojih srcih in so grešili proti njej.«* To nam je povedala naša Gospa v sporočilu.

28. novembra 2009 me je Gospod poklical in mi narekoval molitev, ki jo moram razširiti med ljudi. Želi, da jo molimo in prosimo za njegovo usmiljenje:

*»Vassula, takole se obračajte name: Blagi Oče ne izlij svojega srda na to generacijo, sicer bomo vsi propadli. Ne bičaj svoje črede z nadlogami in stiskami, kajti vode bodo presahnile in narava bo odmrta. Vse bo brez sledu podleglo Tvoji jezi. Silovitost Tvojega diha bo razžarila zemljo, jo spremenila v puščino! **Na obzorju bo videti zvezdo. Noč bo uničujoča, pepel bo padal kakor sneg pozimi in prekril tvoje ljudstvo, ki bo podobno duhovom.** Usmili se nas, o Bog, in nas ne kaznuj strogo. Spomni se src, ki se radujejo v Tebi in Ti v njih. Spomni se svojih zvestih in naj Tvoja Roka ne pade na nas z močjo, marveč nas v svojem usmiljenju raje dvigni in svoj nauk položi v vsako srce. Amen!*

Ko sem prejela to molitev, sem v srcu vedela, da je zelo pomembna. Še posebej me je presunil stavek: *»Na obzorju bo videti zvezdo. Noč bo uničujoča, pepel bo padal kakor sneg pozimi in prekril tvoje ljudstvo, ki bo podobno duhovom ...«*, ki ga je Jezus izgovoril zelo, zelo resno. Ta stavek se mi je zdel drugačen od ostalega besedila, ki je pravzaprav molitev. S pomočjo prijateljev smo to molitev razširili po vsem svetu, po vseh molitvenih skupinah.

Štiri mesece pozneje, 20. marca 2010, je na Islandiji izbruhnil ognjenik Eyjafjallajö kull, ki je ustvaril ogromen oblak pepela. Prebivalce v bližini vulkana so morali izseliti. Nekaterim je uspelo dogodek tudi posneti. Ob izbruhu ni bilo videti ničesar, vidljivost je bila omejena le na nekaj metrov. Oblak prahu je prekril ljudi, ki so bili videti kot duhovi. Zaradi pepela je bilo vse sivo. Letalski promet je ohromel. Odpovedi poletov so povzročile izgubo v višini več deset milijonov dolarjev. Potniki po vsem svetu so obstali. Sadje, ribe in druga hrana je začela gniti. 14. aprila 2010, ko je bil vulkan še vedno aktiven, se je na obzorju na srednjem zahodu ZDA prikazala svetla zvezda. Verjamem, da je bila zvezda opozorilo, saj je bil ognjenik dejaven še leto in pol. Verjamem, da so bile naše molitve uslišane, saj večji vulkan, ki se nahaja v neposredni bližini delujočega, ni izbruhnil, kot je bilo pričakovati.

Ko nam je Bog posredoval molitev, je vedel, da proti zemlji drvi meteorit. Morali bi se vprašati: »Zakaj nam je Bog posredoval molitev štiri mesece pred katastrofo? Nas je želel obvarovati pred veliko večjo nesrečo?« Mnogi ljudje živijo brezvoljno, njihov duh je otopel. Številni duhovniki prepovedujejo Bogu, da bi govoril svojemu ljudstvu. Svetujejo, naj ga ne poslušajo. Tako jim preprečujejo, da bi spoznali Božjo voljo.

Še huje se bo zgrnilo na zemljo, če ne bomo upoštevali znamenja časov. Podobni bomo faraonu, ki zaradi svoje trme ni upošteval Mojzesovih svaril.

Kljub vsej resnosti, takšna sporočila ne napovedujejo katastrofe in teme. V njih sta izraženi Božja nežnost in prijaznost. Sporočila in prerokbe za naše čase so dar Boga v teh težkih dneh. Vsa izvirajo iz Božjega brezmejnega usmiljenja in bi nas morala prebuditi. So klic, ki prihaja iz njegove najvišje ljubezni. To je ura milosti, ki ji bo sledila pravičnost, kajti Bog ne bo dovolil, da bi ga nenehno žalili.

Nihče ne bo mogel preprečiti Božjih načrtov. Gre le za vprašanje časa. Jezus nas sprašuje: »*Generacija, edinost bo prišla, vprašanje je, na kakšen način, v miru ali z ognjem?*« Na nas je, da se odločimo. Se želimo spremeniti? Če je tako, *potem se ne bojmo*. Mi smo Božji in Bog je naš. Duša, ki se preda Bogu, bo slavila zmago.

ČUDEŽI

Da bi še bolj pritegnil našo pozornost, nam je Bog v obdobju mojega poslanstva naklonil veliko čudežev, ki so se dogajali v času pričevanj in molitev. V nadaljevanju bom opisala nekaj takšnih primerov, ki so delo Svetega Duha.

Povabljena sem bila v ZDA, v Misuri, kjer sem 11. januarja 1992 imela govor v majhni kapelici v mestu Independence. Ko sem končala, je k meni pristopila lepa mlada žena, ki je v naročju nosila štiriletnega sina, zavitega v odejo. Ime mu je bilo Curt. Imel je vročino, ni mogel hoditi in prestajal je hude bolečine. Njegova mama je bila močno zaskrbljena in objokana. Spremljala ju je redovnica, sestra Mary Lucille, ki mi je govorila v materinem imenu.

»Deček umira. Ima hudo obliko juvenilnega revmatoidnega artritisa.«

Diagnozo so mu postavili v otroški bolnišnici v Kansas Cityju v Misuriju, ko je bil star dve leti.

Deček je očitno vse razumel, obrnil se je k meni in me pogledal. Sestra Lucille je nadaljevala: »Prosim vas, molite zanj in ga blagoslovite na čelo.«

Njegova mati se ni mogla obvladati in je močno jokala. Zavzdihnila sem iz sočutja, nato pa na dečkovo čelo naredila znamenje križa in potihoma goreče prosila Gospoda in sveto Mater: »Storita kaj!« Samo dve besedi. Deček je bil v trenutku ozdravljen, vendar mi tega takrat še nismo vedeli.

Ko sta Curt in njegova mama prišla domov, deček ni obležal, kot običajno, temveč je prosil mamo, naj mu da jesti in piti. Zbegana mati je otroka takoj odpeljala na pregled v bolnišnico. Analiza krvi je pokazala, da ni več nobene sledi o bolezni.

Šele sedaj vem, kaj sem takrat storila in rekla. To, kar so videle in slišale priče, je bilo povsem drugače. Navzoči so videli, kako sem Curta blagoslovila na čelo, ga prijela za roke in ga pokrižala po dlaneh. Potem sem ga odkrila, ga pokrižala po podplatih, ponovno privzdignila odejo in naredila križ čez njegovo hrbtenico, se obrnila k materi in izgovorila besedo »ko« in ne »če«. Rekla sem: »Ko bo vaš fantek ozdravel, ga naučite moliti rožni venec.« Vsega tega se ne spominjam. Toda deček je bil ozdravljen. Kasneje je rekel materi: »Mami, gospa, ki sem jo videl, je bila zelo lepa. Njene roke so bile hladne in bolelo me je, ko se je dotaknila mojega hrbta.« (Po vsej verjetnosti je med zdravljenjem začutil bolečino.) »Nato me je lepa gospa vprašala, če bi rad pokukal v nebesa. Odvedla me je gor in videl sem angele.« Onemela sem, ko sem dva meseca pozneje slišala razlago tega, kar se je zgodilo.

V tem primeru je šlo za čudež, ki ga je Bog naredil v popolni tišini. Kasneje sta mati in redovnica, skupaj z dečkom, potovali po ZDA in pričali o čudežu. Prejela sem njegovo zdravniško poročilo in ga poslala v Vatikan, toda nikoli nisem dobila nobenega odgovora. Seveda sem kopijo pisma zadržala. Pozneje sem se večkrat srečala z dečkom. Nazadnje, ko sva se videla, je bil lep najstnik, večji od mene. Skupaj sva pila sok, ko me je vprašal: »Kaj Bog želi od mene, ker me je ozdravil?« Zasmejala sem se in mu odgovorila: »Ljubi ga in bodi srečen. Vrnil ti je življenje. To je dar, zato bodi srečen.«

Curtov dedek je za ameriško revijo napisal naslednje: »11. januarja 1992 je sestra Lucille prijela mojo hči za roko in skupaj sta vnučka odpeljali k Vassuli. Vassula ju je vprašala: »Kaj je z dečkom?« Ta je nato za ozdravljenje molila k Bogu Očetu, Jezusu in k sveti Materi. Po molitvi je bil ozdravljen. Danes Curt ne jemlje več zdravil, saj so vse zdravstvene težave v zvezi z artritidom izginile. Po Vassulini molitvi je Curt prejel dar od Boga. To je le en primer popolne Božje ljubezni in usmiljenja.«

Curt je videl našo sveto Mater. Poleg tega je prejel dar, da vidi svojega angela in angele drugih ljudi.

V letih mojega pričevanja se je zgodilo veliko čudežnih ozdravljenj, toda Curtovi starši so bili edini, ki so se potrudili in mi v dokaz priskrbeli zdravniško poročilo. Drugi, ki so ozdraveli, so srečni odšli in niso niti pomislili, da bi mi poslali zdravniško poročilo.

Naslednji čudež se je zgodil Libanonki, ki je živela v Stockholmu na Švedskem, in je imela vodo v pljučih. Njena hči, ki je brala sporočila, se je odločila, da bo odšla v cerkev poslušat moj govor. Bolna mama jo je prosila, naj ostane ob njej in ji dela družbo, a je ni mogla pregovoriti. Ker ni hotela ostati sama doma, se je odločila, da bo pospremila hčer, ki pa nad tem ni bila prav nič navdušena, saj je vedela, da bosta zaradi materinega slabega zdravja zamudili.

Ko sta prispeli, je bila cerkev polna. Ker nista našli dveh praznih mest, sta se ločili. Zanimivo, da mati ni vedela ničesar o meni. Ni vedela niti ali bo govoril moški ali ženska. Kasneje je hčeri povedala, da je med govorom videla moškega z brado. Medtem, ko me je gledala, je začutila, da se v njenih pljučih nekaj spreminja. Med govorom se je njeno počutje začelo spreminjati na bolje in na koncu je ozdravela. Stekla je k hčerki in ji povedala, da je ozdravljena. Hči ni mogla verjeti, da se je materino zdravje nenadoma izboljšalo in da je polna življenja in energije. Ko je mama povedala, da je videla moškega z brado, so vsi vedeli, da je videla Jezusa. Šele naslednje jutro, preden sem odpotovala iz Stockholma, sem izvedela, kaj se je pravzaprav zgodilo. Hči mi je vesela opisala čudež.

Iz Stockholma sem odšla v Kopenhagen, na Dansko, kjer sem imela popoldansko srečanje. Še preden sem začela govoriti o sporočilih, sem zbranim povedala o čudežu, ki se je zgodil v Stockholmu. Med poslušalci je bila tudi starejša gospa, ki je imela raka na ustnem nebu. Zgodaj naslednje jutro bi morala v bolnišnico na operacijo. Čudež, ki sem ga opisala, jo je ganil in zamrmrala si je: »Želim, da bi se kaj podobnega zgodilo tudi meni.« Ko je naslednje jutro ponjo prišla prijateljica, da bi jo odpeljala v bolnišnico, gospa ni imela več nobenih sledi raka v ustih. Med pogovorom s prijateljico ni več čutila bolečin. Tudi prijateljica je opazila, da se ji je izboljšal govor. V bolnišnici jo je zdravnik pregledal in presenečen ugotovil, da je rak izginil brez sledu.

Žal tudi od nje nisem prejela zdravniškega poročila. Dogodek me je spomnil, kako je Jezus ozdravil deset gobavcev, med katerimi je bilo devet Judov in en Samarijan. Ko so bili ozdravljeni, so brez zahvale odšli. Samarijan se je edini vrnil k Jezusu in se mu zahvalil. Slišala sem Gospoda, ko je rekel: »*Milost je dana vsakomur ...*«

OZKA POT

Tiste, ki si prizadevajo za mir, bodo ljudje preganjali. Obdolžili so me, da sem obsedenka, lažnivka, da se pretvarjam, da slišim Božji glas. Kljub temu, da so moje misli jasne – če smem tako reči – so me označili za noro. Moj namen ni, da bi škodila ugledu pravoslavne Cerkve, kateri pripadam, a me je pravoslavni menih obtožil, da sem trojanski konj, ki ga je najel papež, da bi zvalila pravoslavce v rimskokatoliško vero. Številni so na mojo Cerkev naslovili zahtevo po izobčenju. Drugi so širili govornice, da me je Cerkev že izobčila. V treh državah so mi grozili celo s smrtjo!

Gospod nas opominja, da je pot, ki vodi v večno življenje tesna in polna preizkušenj. Nekega dne sem bila zaradi preizkušenj močno izčrpana. Ker pa sem vedela, da ima Jezus neomejeno moč in mi na poti lahko pomaga, sem se tako kot toliko drugih, obrnila k njemu in mu potožila. Odgovoril je:¹

»Milosti ni brez trpljenja. O, česa ne bi storil za moje najbližje, za moje najdražje prijatelje.«

Nato sem rekla: »Dovoli mi, da uporabim besede svete Terezije Avilske: *Nič čudnega, da imaš tako malo prijateljev!*«

Jezus mi je mirno odgovoril:

»Vsi ljudje so šibki ... Vendar bom odgovoril na tvojo pritožbo in ti povedal: če bi tvoja duša resnično vedela, kaj ti podarjam in kaj delam zate, bi me ti sama prosila za še več preizkušenj, trpljenja, križev, vsega! Jaz vzgajam tiste, ki jih ljubim, zato ne ugovarjaj ničemu, kar imam jaz za dobro!«

Kasneje je še dodal:

»Jaz, Gospod, ti kažem stopinje mojega trpljenja. Ker si v moji službi, moraš hoditi za menoj. Ali želiš, da ti rečem: Hodi za menoj, a ne po mojih stopinjah. To ne gre. Kdor služi meni, hodi po mojih krvavih stopinjah.«²

Zaradi žrtev in preizkušenj, ki smo jih prestali, bo Gospod nas in svojo Cerkev bogato poplačal. Sporočila so se uspešno razširila po vsem svetu. Mnogi so se spreobrnil v nove apostole in se pridružili duhovnemu boju. Prejeli so veliko Božjega blagoslova in posebno Božjo naklonjenost. Postali so del božanskega načrta, s katerim Gospod tudi najhujšim grešnikom podeli mir, ljubezen in svetost, z namenom, da bi pomagali pri oživitvi Cerkve in premagali zlo.

Gospod je zapovedal:³

»Služi moji Hiši, da bo okrepila svojo moč. Spomni jo, da moja navzočnost prežene vso temo. Služi moji Hiši in govori v mojem Imenu tako, da bom Jaz v svoji vzvišeni ljubezni lahko še naprej izlival svoje blagoslove na to generacijo.«

¹ 25. september 1992

² 3. junij 1993

³ 20. oktober 1998

Vedeti moramo, da Bog ceni požrtvovalno ljubezen. Zvestoba Božjemu Duhu od posameznika zahteva, da se odpove lastni volji, umre sebi in postavi Boga na prvo mesto. Bog je v našem življenju nekaj pozitivnega, ne negativnega. Do teh spoznanj sem morala priti sama. Morala sem slediti Božjim ukazom, morala sem zaupati in verjeti Bogu, da bo s svojo modrostjo, podporo in ljubečo nežnostjo zagotovil vse potrebno.

Moje poslanstvo je edinost Cerkev. Pri izpolnjevanju Božje volje ima najpomembnejšo vlogo Rimskokatoliška Cerkev, ki je tudi največja. Nepričakovano Božje razodetje ponavadi ljudi vznemiri. Moja prizadevanja so Vatikanu znana že leta. Izdali so Notifikacijo, v kateri dvomijo v verodostojnost sporočil. Vse do danes se nisem sestala z njimi. Niso se posvetovali z mano in mojega primera niso temeljito proučili – kanonski zakon je glede tovrstnih primerov povsem jasen.

Kristus je svojim učencem povedal, kako naj ločijo pravega preroka od lažnega. Dejal je, da je resnični prerok kot zdravo drevo, ki prinaša dobre sadove. To pomeni, da imajo sporočila in poslanstvo pravega preroka pozitiven učinek na duhovno življenje ljudi, da jih zbližujejo z Bogom. Za dolgoročen učinek poslanstva morajo miniti leta, celo desetletja. Vsekakor pa kmalu postane jasno ali so sadovi dobri ali slabi. Zaradi tega Cerkev določene mistične primere proučuje več let, preden se dokončno opredeli.

»Čas hitro teče in se tudi nam izteka«, sem rekla prijatelju duhovniku, »in v kolikor se svet ne bo predramil in pokesal, bo vse zlo prej ali slej padlo na nas! Le redki poslušajo. Gospod želi, da bi se njegovo mistično Telo združilo. Svojim pastirjem nenehno ponavlja, da ne želi, da bi Cerkev vodili kot tajniki, ampak kot dobri pastirji, ki skrbijo za svojo čredo. Žal ga ne poslušajo! Sedaj pa ta Notifikacija ... Zemlja izziva in razvema Božjo pravičnost, celo narava se nam je uprla.« Iz zvezka sem duhovniku prebrala del sporočila, ki mi ga je Bog dal 15. aprila 1996:

»Doslej sem bil tiho in si pokrival oči. Večkrat sem zadržal svojo roko, da ne bi padla na vas, na to generacijo; že tolikokrat sem odstopil od svoje odločitve, da bi vas prenovil z ognjem ... Kmalu se bo zaslišal moj glas: Dovolj! Dovolj je dovolj! Zemlja se bo razklala in tisti, ki so se dvignili proti meni, bodo videli mojo Roko, kako pada nanje. Toda posode mojega Sina bom obranil. Prišel bom v ognjenem viharju! Za nekatere bo moj prihod blagoslov, za tiste, ki se me niso nikoli bali, pa bo to Dan, ko se bodo naučili bogaboječnosti ...«

Duhovnik je zavzdihnil in rekel: »Si presenečena? Zgodovina se ponavlja. Kolikokrat v zgodovini načelo razumnosti ni bilo upoštevano in kolikokrat so bili kršeni cerkveni zakoni? Ozka usmerjenost katerekoli organizacije ne razkriva njene moči, marveč njeno šibkost. Potemtakem bi moral biti Božji prerok tako neprilagodljiv kot Cerkev: sam naj bi bil proti vsem; pričeval naj bi, da je njegova edina moč v Bogu.«

Kljub čedalje večjim oviram me je Kristusov glas nenehno spodbujal, naj pogumno nadaljujem s širjenjem njegove besede temu umirajočemu svetu. Kadarkoli sem opazila, da se ne premaknem nikamor in sem postala nestrpna, me je Kristus spodbudil z naslednjimi besedami:

»K narodom te pošiljam zato, da jim oznaniš, da je moja Beseda živa! Zatorej, bodi stanovitna, ne ustavljalj se in ne boj se! Jaz sem tvoje zavetje ... Tvoj tek še ni končan.«⁴

12. avgusta 1998 sem bila na Rodosu, ko me je Jezus presenetil in rekel:

⁴ 16. april 1993

»Poslal te bom v deželo⁵, kjer boš svoje mladike pognala onkraj morja ... Poslal te bom k njim zato, da bo oljka ponovno obrodila in bo trta dala svoj sad ... Moja Vassula, povem ti, ko pride čas, te pošljem k njim in razkrila se jim boš.«

Vedela sem, da Jezus govori o Rimu, toda še sanjalo se mi ni, kako bom prišla tja in se jim »pokazala«. Kmalu po sporočilu mi je mož rekel, da so mu ponudili novo službo. »Kje«, sem vprašala. »V Rimu«, je odgovoril, »pogodba naj bi veljala za obdobje šestih let.« Gospod je ponovno vse uredil. Moja naloga je bila le, da delujem v skladu z njegovim načrtom.

Pred selitvijo, ko smo še živeli v Švici, me je poklical švicarski duhovnik, brat Damian. Povedal mi je, da je prebral knjigo, ki me brani in v srcu začutil, da mi želi pomagati. Vprašal me je, kaj lahko stori. Odgovorila sem mu, naj moli. Nato me je vprašal, če poznam kardinala Cassidyja, vodjo Papeškega urada za krščansko edinost v Vatikanu. »Ne, ne poznam ga«, sem odgovorila, »a mislim, da ni naklonjen mojemu delu.« »To kaže, da je bil o vas napačno obveščen. Kardinal Cassidy je moj dober prijatelj. Ali bi ga želela spoznati? Rad bi vaju seznanil«, je dejal duhovnik. Odgovorila sem: »Seveda, če se s tem strinja.«

Kmalu nato je brat Damian odpotoval v Rim. Ko se je vrnil, mi je dejal, da kardinal Cassidy želi, da bi se predhodno sestala z monsignorjem Fortinom, ki je delal v kardinalovem uradu. Dal mi je njegovo telefonsko številko.

Bilo je poletje, ko sem prispela na Rodos na počitnice. Brskala sem po svoji torbici in nenadoma začutila nekaj nenavadnega. Ko sem izvlekla roko iz torbice, sem jo videla prekrito s tanko plastjo rdeče prsti. Pogledala sem v torbico in zgrožena opazila, da je v njej ogromno rdečih zapredkov, nekateri so bili zmečkani. Poleg njih je bilo na stotine majhnih, mrtvih, črnih pajkov. Toda eden od njih je bil veliko večji od ostalih. Po vsej verjetnosti je bila samica. Takoj sem vedela, da gre za manifestacijo Satana. Na poti iz Švice na Rodos sem imela torbico ves čas pri sebi in je nisem nikjer odložila. Prepričana sem, da pajkov nihče ni mogel namenoma dati vanjo. Ker pa so se pajki pojavili kar sami od sebe, sem takoj pomislila na čarovništvo in črno magijo. Mojo domnevo je kasneje potrdil priznan eksorcist. Dejal je, da gre za manifestacijo zla, nekoga, ki je Satanov sodelavec, ki deluje proti meni. Prijatelji, ki so bili priča dogodku, so bili pretreseni. Molila sem nad torbico in prek Jezusa okarala hudiča. Kokone, prst in pajke sem vrgla v smetnjak. Torbice nisem nikoli več uporabila. Mesec dni pozneje sem opazila, da je črna usnjena torbica postala zelena in popolnoma obrabljena. Zagotovo je bil Satan zelo jezen, ker so se mi vrata Vatikana počasi le odpirala in je vse kazalo, da se bodo nesporazumi z Vatikanom kmalu uredili.

Naslednji dan sem telefonirala monsignorju Fortinu v Rim. Zanimalo me je, kako se bo odvijal najin pogovor; ko se je monsignor Fortino oglasil, sem se predstavila in rekla, da mi je bilo naročeno, naj ga pokličem. Presenečena sem bila, ker se je z mano pogovarjal v grščini, čeprav je po rodu Bolgar. Dogovorila sva se za sestanek, ko prispem v Rim. Vse je kazalo, da mi bo Kristus olajšal težko pot.

Toda Bog ima svoj čas in svoj načrt. Teden dni po prihodu v Rim, sem se odpeljala v Vatikan in parkirala pred pisarno monsignorja Fortina. Nahajala se je v stari stavbi z značilno vatikansko arhitekturo, le nekaj metrov od velike bazilike svetega Petra. Vrtarju sem povedala namen obiska, le-ta pa me je nato pospremil do starega, lesenega dvigala, ki me je odpeljalo do drugega nadstropja, kjer sem pozvonila na vratih Urada za edinost. Počakala sem v majhni čakalnici in kmalu je prišel monsignor Fortino, ki me je prijazno pozdravil in prosil, naj mu sledim. Na poti do sejne sobe mi je na kratko predstavil vse ikone. V sejni sobi sva se usedla za ogromno podolgovato mizo.

⁵ Italija

Monsignor Fortino velja za skromnega, prijetnega moža, ki je *dostopen in prijazen*. Je človek, ob katerem se takoj počutiš sproščenejšega. Prve besede, ki mi jih je namenil, so bile prežete s humorjem: »Vaše ime je v Vatikanu dvignilo nemalo prahu.« Odgovorila sem: »Dobro, končno ...« Morda sem bila nekoliko predrzna, toda nisem mogla drugače. Bila sem srečna, ker sem z Božjo pomočjo prispela, kamor me je poslal Gospod. Končno sem imela priložnost, da v Vatikanu povem resnico, pojasnim sporočila in predstavim, kar je zahteval Gospod. Jezusove besede, da me bo poslal v Večno mesto in me vodil k tistim, ki dvomijo v moje poslanstvo, so se uresničile.

Z monsignorjem Fortino sva imela zanimiv pogovor in opazila sem, da je sporočilom naklonjen. Presenečena sem bila, ko sem izvedela, da je prebral kar nekaj knjig. Pogovor je potekal na prijateljski ravni in preden sem odšla je rekel: »Vassula, vrata Urada so vam vedno odprta. Kadarkoli me lahko obiščete. Rad bi vam olajšal življenje.« Imela sem občutek, da ve za vsa nasprotovanja.

Izkoristila sem prijazno povabilo in večkrat obiskala Urad za edinost. Monsignorja Fortino sem obveščala o najnovejših dogodkih v zvezi s poslanstvom. Nekega dne je monsignor napovedal srečanje s kardinalom Cassidyem, »šefom« Urada.

Na dan srečanja sem se najprej oglasila na Uradu za edinost, pri monsignorju Fortinu. Opravičil se mi je: »Zelo mi je žal, toda kardinal Cassidy je pri zdravniku. Vstopite, kmalu bo nazaj.« Odvedel me je v manjšo sprejemnico. Čez pol ure so se vrata odprla in kardinal Cassidy je vstopil. Pozdravila sem ga in opazila, da se je izogibal očesnemu stiku. Predstavila sem se, a me je naglo prekinil in rekel: »Preidite k bistvu. Nimam časa.« Dejala sem: »Želela sem se srečati z vami, ker imam opravka z *vašimi* ljudmi.« S tem sem mislila na katoličane. To sem rekla zato, da bi me pogledal. Nadaljevala sem: »Z veseljem vam povem vse o moji poklicanosti.« Pripovedovala sem mu o svojem poslanstvu, poudarila ekumenska romanja, kako duhovniki različnih Cerkev drug drugega prosijo za odpuščanje, se združujejo v molitvi ob skupnem oltarju.

Nenadoma se je razjezil in rekel: »S tovrstnimi predstavami škodite našim prizadevanjem za edinost!« Bila sem pretresena. Povzdignila sem glas in rekla: »Kakšen je vaš namen glede edinosti Cerkev? Mar ni vaš cilj, da se spravite in združite ob enem oltarju?« »Da, toda še ni čas za to. Ne moremo kar tako!« je odgovoril. Vztrajala sem: »Edinost je enostavna, če je ljubezen.« Vstal je in rekel: »Iti moram.« Ostala sem, rekoč: »Želim biti poleg, ko boste v Uradu naslednjič razpravljali o edinosti.« Vedela sem, da sem šla nekoliko predaleč. Kardinal je odgovoril: »Dogovorite se z monsignorjem Fortino, on je vaš dober zagovornik.« In zapustil je sobo.

Kardinalu Cassidyu sem takoj napisala pismo z navedkom sporočila, kjer Kristus prosi za edinost Cerkev. Napisala sem mu tudi, da sem zelo razočarana nad njegovim sprejemom. Nato me je poklical monsignor Fortino. Zelo ga je namreč zanimalo, kaj se zgodilo. Ko sem mu povedala, je bil razočaran in je rekel: »Jasno je, da je pod vplivom negativnih kritik. Ne skrbite, govoril bom z njim.« Teden dni pozneje me je monsignor Fortino ponovno poklical in rekel: »Vassula, vse je v redu. Kardinal Cassidy vas pričakuje. Pridite, kadar želite.«

Kmalu zatem me je v Rimu obiskal grški pravoslavni arhimandrit, ki se je želel srečati s kardinalom Cassidyem. Poklicala sem Urad za edinost in se dogovorila za obisk. Tokrat je bil kardinal Cassidy zelo ljubezniv. Vsekakor je imel o meni drugačno, boljše mnenje. Povabil me je, naj se jima pridružim. Odklonila sem, češ da se me njun pogovor ne tiče in počakala v drugi sobi. Kasneje sta se fotografirala. Namenoma se jima nisem pridružila, da ne bi kardinal mislil, da bom sliko uporabila za lastno promocijo. Ko sva z arhimandritom odhajala, smo bili vsi dobro razpoloženi.

Vesela sem bila, da sva se s kardinalom Cassidyem dobro ujela. Razmišljala sem o tem, kako me je angel v Bangladešu prvič poklical in o vsem, kar sem od takrat doživela. Moja pot je bila težka, toda nisem se bala, saj sem ob sebi imela Jezusa, ki me je ves čas držal

za roko. Na tej ozki poti je Bog dosegel veliko zmag. Spreobrnil je mnoga srca. Zdaj je poskrbel še za to, da bodo sporočila prišla do voditeljev Cerkve v Rimu, do urada Cerkve, ki se ukvarja s krščansko edinostjo in za katero prosi Kristus. Bila sem presrečna!

A veselje ni trajalo dolgo. Na vsakem koraku sem se srečala z novimi ovirami. Ko sem vzpostavila zvezo z Vatikanom, so se začele različne osebne težave. Na safariju v afriški puščavi je v nesreči z motorjem umrl starejši sin mojega bratranca. Mama je oslepela, potrebovala je invalidski voziček in morali smo jo odpeljati v dom za starejše. Vsak mesec sem iz Rima potovala k njej v Švico, da bi jo razveselila in ji vsaj nekoliko olajšala trpljenje. V tistem obdobju so sestri in njenemu možu odkrili raka. Sestri so morali odstraniti želodec, hodila je na kemoterapijo in zdravstveno stanje se ji postopoma slabšalo. Pred štirimi leti sta oba preminila v času treh dni. Zelo težko sem spremljala njuno trpljenje. Mami nismo nikoli povedali, da sta umrla, saj smo vedeli, da bi jo preveč prizadelo.

V tem času je zbolel tudi moj starejši sin Jan. Dva dni po poroki je dobil vročino. Zdravniki so ugotovili, da ima Hodgkinovo bolezen. Tudi njemu so predpisali kemoterapijo. Imel je strašno močne bolečine, jokal je kot otrok in morali so mu dati tablete za pomiritev. Nekega dne je bil resnično potr. Jokaje me je poklical in v obupu rekel: »Jaz sem tvoj sin! Zakaj Bog dopušča, da se mi to dogaja, ko pa ti tako zavzeto delaš zanj?«

Močno me je prizadelo. Toda ni mi ostalo drugega, kot da še naprej verujem v Boga. Dan za dnem sem molila za Jana in se spraševala, kaj vse se bo še zgodilo. Ali mi ga bo Gospod res vzela? Bom morala sprejeti še ta križ? A Gospod mi ni odgovoril, vse dokler mi ni nekega dne, ko sem se po telefonu pogovarjala z Janom, zašepetal najlepše besede, ki bi jih vsaka mati rada zaslišala: »S tvojim sinom bo vse v redu.« Bila sem ganjena. Počutila sem se kot Marija, ko je izvedela, da je njen sin Jezus ponovno vstal od mrtvih. Gospod je držal besedo in Jan je ozdravel.

Nekaj mesecev pozneje me je poklicala mlajša sestra Helen iz Švice in mi rekla: »Mama ne je in ne pije. Kaže, da umira.« Takoj sem iz Rima odpotovala v Švico. Mama je bila vidno shirana. Oči je imela zaprte. Ogovorila sem jo, toda ni me prepoznala in ni mi odgovorila. Nekaj dni kasneje bi morala pričevati v Indiji – srečanja so bila domenjena že pred meseci. Trenutki, ko sem zapuščala mamino sobo, so bili najbolj boleči in žalostni v mojem življenju. S težkim srcem sem jo opazovala, nisem vedela ali jo bom sploh še kdaj videla. Srce mi je bilo tako počasi, da nisem mogla niti zajokati. Po vsem telesu sem čutila bolečine. Skušala sem se osredotočiti na dejstvo, da bo mama kmalu pri Gospodu. Ob ločitvi od matere, ki me je rodila, vzgajala, varovala in molila zame vse življenje, sem čutila močno bolečino. Med poletom v Rim in nato v Indijo sem razmišljala, kako zelo se je moje življenje spremenilo od časa brezskrbne mladosti. Gospod mi je dal veliko, toda »ozka pot« do nebes terja veliko žrtev. Po štirih dneh me je sestra poklicala v Indijo in mi sporočila, da je mama umrla.

Leto dni po materini smrti je nenadoma umrl še moj brat. Spraševala sem se, ali bo sploh kdo iz družine preživel. Tudi grški pravoslavni duhovnik, ki je pokopal brata, je na pogrebu izrazil enako zaskrbljenost. Zamrmral je: »Dovolj je dovolj! Kdaj se bo to končalo?«

Nesreče sem povezovala z uroki. Satanisti, ki so me nameravali uničiti skupaj z družino, so uporabili demonsko moč in mi skoraj vzeli še sina. Naš Gospod pa ni dovolil, da bi hudič šel tako daleč.

Ko mi je skoraj umrl sin in sem izgubila brata, mater, sestro, svaka in bratranca, mi je bilo neznosno težko. Preostalo mi je le, da še naprej molim k Bogu in mu zaupam. Nisem mogla obrniti hrbta ne Bogu ne poslanstvu, ki mi ga je zaupal. Verjela sem, da ima Bog vse pod nadzorom in da ve, kaj je najbolje. Pred takšno izbiro smo vsi, kadar se soočimo s svojim križem. Imamo dve možnosti: lahko se obrnemo proč od težav in Boga prekolnemo, ali pa se s težavami soočimo in Boga slavimo. Naša odločitev ne more spremeniti križa. Jezus mi je sam govoril o vrednosti križa. Včasih nas križ posveti, privede v molitev in nam pomaga, da

se približamo Bogu. Ne glede na to, kakšen križ prejmemo, nam ga Bog vedno dodeli z dobrim namenom.

Poleg vseh družinskih težav, sem se soočala tudi s čedalje hujšimi težavami od zunaj. Tisti, ki so nasprotovali mojemu poslanstvu, so bili jezni, ker sem imela dostop do Urada za edinost v Vatikanu. Še bolj so me obrekovali in napadali, se obračali na Vatikan in skušali prepričati predstavnike Cerkve, da moje poslanstvo ni pristno. Bila sem zelo zaskrbljena. Nisem mogla razumeti, zakaj ljudje, ki naj bi se zavzemali za edinost, nasprotujejo tistim, ki se trudijo združiti Cerkve, molijo in si prizadevajo za edinost. »Zakaj je v njihovih srcih toliko zlobe? Mar ne vidijo, da je to Božje delo?« sem spraševala moža. »Kaj vse si bodo še izmislili?« Spomnila sem se besed Očeta, ki mi je rekel, da me bodo preganjali in tistemu, ki bi me zlomil, obljubljali najvišjo nagrado.

Gospod nas takole opominja:

»Dokaz, da ste združeni in eno z menoj, oblikovani in sklenjeni z menoj, pomeni, da je tudi vaše srce vtisnjeno v moj križ z vsem, kar predstavlja. Vsak, kdor misli, da pripada meni, mora vedeti, da pripada tudi mojemu križu ...«⁶

Kljub temu, da so glasovi mojih nasprotnikov dosegli Vatikan, se je kardinal Joseph Ratzinger, tedanji vatikanski prefekt Kongregacije za nauk vere (kasneje, leta 2005, je postal papež Benedikt XVI) odločil, da bo stopil v stik z mano. Prosil me je, naj pisno odgovorim na pet vprašanj in pojasnim kritike, ki so se pojavile v Notifikaciji, kjer je bil izražen dvom o mojem delu. Upala sem, da bo Vatikan na osnovi mojih odgovorov spremenil Notifikacijo ali pa jo v celoti razveljavil.

Izvedela sem, da je bil kardinal z mojimi odgovori zadovoljen. Ko sem povprašala o preiskavi, so mi rekli, da se je njegov odgovor glasil: *»Tutto è positivo«*, kar pomeni vse je dobro.

Po tej dobri novici sem prosila za sprejem pri kardinalu Ratzingerju, saj je obljubil, da se bo srečal z mano potem, ko bom zadovoljivo odgovorila na vprašanja v zvezi z nejasnostmi, ki so se pojavile v Notifikaciji. Ker mi je to uspelo, so mi dovolili, da se leta 2004 sestanem z njim. Kardinal Ratzinger me je sprejel v imenitni sobi in mi v francoščini dejal: *»Finalement!«*, kar pomeni »Končno!« To me je zelo razveselilo in zahvalila sem se Bogu, rekoč: »Vse, kar se dogaja, kaže kako močan je Jezus Kristus in kolikšno oblast ima.«

Nikoli si nisem mogla predstavljati, da me bo Bog nekega dne poslal v središče Vatikana, kjer se bom z bodočim papežem pogovarjala o Cerkvi. Kardinal Ratzinger je s svojo preprostostjo in ponižnostjo name naredil močan vtis. Dvakrat mi je rekel: »Včasih Cerkev naredi napako in takrat prosimo Boga, naj nam odpusti.« Podarila sem mu knjigo s sporočili *Resnično življenje v Bogu* in mu pokazala, da nova izdaja vsebuje tudi odgovore na pet vprašanj, ki mi jih je bil zastavil. Kardinal je rekel: »Dobro, vsak bi moral prebrati ta dialog in v njegovi luči najti resnico.«

Zaradi srečanja s kardinalom Ratzingerjem so se mnogi nasprotniki za nekaj časa potuhnili in utihnili. Nihče ni priznal svoje napake, nihče pa tudi ni bil navdušen nad tem pozitivnim dogodkom. Nasprotno, rekli so celo: »To je odpadništvo«, kar naj bi pomenilo, da je Vatikan v odpadništvu! Pred tem so isti ljudje glasno vzklikali: »Rim je spregovoril!« in trepetali, kot bi jim spregovoril Bog. Če jim dandanes kaj ni po godu, rečejo: »Rim je v odpadništvu.« Kljub temu je na tisoče ljudi po vsem svetu, vključno z duhovniki, ki verjamejo v sporočila, sprejelo rimsko odločitev.

Možu se je delovna pogodba v Rimu iztekla in v nekaj tednih naj bi se selili.

⁶ 11. november 1998

Pred mojim odhodom se je monsignor Fortino domenil za srečanje s kardinalom Kasperjem, ki je zamenjal nekdanjega vodjo, kardinala Cassidyja. Kardinal Kasper se mi je zdel vesel človek. Nobenega dvoma ni bilo, da je srečanje organiziral naš Gospod, ki je želel predati svojo zahtevo: Cerkev naj se dogovorijo in skupaj, na isti dan, slavijo Veliko noč. Pravoslavna Cerkev in Rimskokatoliška Cerkev že več kot tisoč let praznujeta Veliko noč ob različnih datumih (le občasno sta datuma sovpadla). Jezus mi je večkrat rekel, da je ta neskladnost znak neednosti Cerkve in da močno slabi moč Cerkve v svetu. Jezusovo sporočilo sem predala kardinalu Kasperju. Povedala sem mu tudi, da je Jezus obljubil, da bo Bog, v kolikor se bosta Cerkvi dogovorili za skupni datum Velike noč, poskrbel za vse ostalo. Obnovil bo edinost na način, kot nam ne bi nikoli uspelo, in to bi *vse*mu svetu prineslo mir.

»Gospod želi, da se Katoliška Cerkev pridruži Pravoslavni Cerkvi tako, da bosta skupaj praznovali Veliko noč«, sem dejala kardinalu. Ker je bil njegov Urad odgovoren za edinost med Cerkvama, sem mu morala to povedati. Vstal je, občudoval ikono obujenega Kristusa, ki sem mu jo podarila, se nasmehnil in rekel: »Toda, vi imate napačni datum!« Zazrla sem se vanj in v imenu grške pravoslavne Cerkve rekla: »Tudi vi imate napačnega!« Ker ni odgovoril, sem nadaljevala: »Glejte, vaša eminenca, bolj od datuma je pomembno, da praznik slavimo skupaj. Tako želi Kristus, ki je obljubil, da bo on naredil vse ostalo in nas zedinil, pod pogojem, da nam to uspe!« Vzel si je čas za razmislek, nato pa rekel: »Vaš predlog bom posredoval svetemu očetu, papežu Janezu Pavlu II.« Zahvalila sem se mu in odšla.

Gospod je bil zmagovalec. Odprl je vrata, da bi sporočila dosegla prave ljudi. Leta 2005, kmalu po srečanju s kardinalom Ratzingerjem in kardinalom Kasperjem, je papež Janez Pavel II. preminil in za novega papeža je bil izbran kardinal Ratzinger.

Kazalo je, da se vse premika v pravo smer. Vendar sem imela pred seboj še veliko ovir. Ko je bil kardinal Ratzinger izvoljen za papeža, je kardinal William Levada postal prefekt Kongregacije za nauk vere (KNV). Kljub mojim odgovorom na pet zastavljenih vprašanj, ki so bili objavljeni tudi v moji knjigi, se je leta 2007 kardinal Levada odločil, da bo poslal pismo vsem katoliškim škofom po svetu in jih obvestil, naj se ponovno izjasnijo o Notifikaciji iz leta 1995, ki je nasprotovala pozitivnemu odnosu, ki sem ga imela s KNV. Medtem ko pišem to knjigo, stališče Katoliške Cerkve, kakor tudi grške pravoslavne Cerkve, še vedno ni jasno izraženo. Nekateri voditelji Cerkve me še vedno ostro zavračajo, medtem ko me nekateri škofje, duhovniki, teologi in redovnice, ki berejo sporočila, podpirajo, mi pišejo pisma, se udeležujejo molitvenih skupin in se pridružujejo romanjem za edinost med Cerkvami.

Trudim se, da zaradi vseh, ki nasprotujejo mojemu poslanstvu, ne izgubim miru, ki mi ga je podaril Kristus. Bog me je prosil, naj do nasprotnikov gojim sočutje, jim odpustim in jih ljubim.

Pred kratkim mi je Bog naklonil sanje. Šlo je za eno najbolj pretresljivih videnj, ki sem jih kdajkoli imela: sedela sem na dvorišču, na klopi, pred vhodom v veliko, čudovito katedralo. V rokah sem držala ključe vhodnih vrat, zato sem čutila, kot da sem del nje in da jo varujem.

Moj duh je bil v stanju popolnega miru. Uživala sem v spokojnosti, ki me je obdajala. V meni je prebival Bog in jaz v njem. Trpljenje, sreča, nemir, pretekle izkušnje, vse to mi ni pomenilo nič. Moj um je bil spokojen, počutila sem se neranljivo in osvobojeno. Preplaval me je občutek miru in čutila sem, da ne pripadam ničemur in nikomur. Bila sem osvobojena vseh ljudi, tako sovražnikov kot prijateljev; osvobojena kritik in groženj, utrujenosti zaradi veselja ali zaradi žalosti, osvobojena smrti. Skratka, nič mi ni bilo pomembno, nič ni vplivalo name. Bila sem od Boga in on je bil moj.

Prežeta z duhovnim mirom sem videla pet kardinalov, ki so hiteli v katedralo. Eden izmed njih je bil kardinal Joseph Ratzinger (sedanji papež Benedikt XVI). Ko so prišli do

vhoda in nameravali vstopiti, sem videla, da je skušal kardinal Ratzinger s ključem odpreti vrata. Vendar ključ ni bil pravi. Poskusil je še z drugimi ključi, a zaman. Kardinali so bili videti zbegani. Tiho sem vstala in se jim počasi približala. Nisem jih gledala, vedela pa sem, da me opazujejo. Čudili so se, kaj počnem tam. Z lahkoto sem ključ vstavila v ključavnico in jim odprla vrata.

Po videnju sem spoznala, da voditelji Cerkve ne upoštevajo Kristusovih sporočil, ki bi jih pripeljala do edinosti. Morali bi obnoviti medsebojno ljubezen in se ponižati: to je pravi ključ, ki bi jim omogočil, da bi spoznali resnico v popolnoma drugačni luči in dosegli edinost. Gospod Jezus zelo dobro pozna razlike med Cerkvami, vendar želi, da bi spremenili način medsebojnega zблиževanja. Kristus jim je povedal, da se morajo vsi *upogniti in uporabiti* ključ ponižnosti in ljubezni.

Takole pravi:

»Nikoli nisem prenehal imenovati preroke, jih pošiljati na pot Resnice za svoj odrešilni načrt. Pripravim jih, da izpolnijo svoje plemenite zaobljube, ki so jih izrekli v času Božjega ljubezenskega srečanja ... Danes jih boste prepoznali po gorečnosti, ki jo čutijo do moje Hiše. Hiše, ki jih brusi in použiva ... Svojega obraza ne skrivajo pred trpljenjem. Nasprotno, vse preizkušnje prenašajo v miru. Njihova srca se ne zlomijo, marveč se posvetijo. Tudi ne prelomijo svoje zaobljube zvestobe do deleženja pri mojem Križu.

Če bi slučajno opazili njihove rane in jih vprašali: »Kdo ti je zadal te rane«, bi vam vsi odgovorili: »Svoj hrbet sem ponudil za tvoje zadoščevanje. Rane, ki jih vidiš, so mi zadali v Hiši prijatelji mojega Gospodarja ... Ker sem jim povedal Resnico, so me naredili za sovražnika in me kot takšnega obravnavali. A to ni pomembno, moja pozornost ni usmerjena na moje rane, temveč mi je pomemben Križ, orodje našega Odrešenika ...« Sveto pismo pravi, da se moramo Bogu pokoravati bolj kot ljudem. Zato sem poslušal in sledil navodilom, ki so mi bila dana iz Nebes.«⁷

Vsakič, ko so me skušali glasovi nasprotnikov prizadeti, mi je Bog poslal ljudi, ki so me podprli. Po vsakem pričevanjskem potovanju sem se domov vrnila izčrpana in utrujena. Takrat je bila ljubezen družine vse, kar sem potrebovala. Spomnim se, da mi je sin Fabian nekoč dejal: »Utrujena si, mami. Ali je vse v redu?« »Da, dobro sem«, sem odgovorila. Očitno ga nisem prepričala, ker je rekel: »Tri dni bom jaz glavni kuhar. Kuhal bom in pomival posodo. Povej mi, kaj bi danes raje jedla: pečenega piščanca s krompirjem ali špagete bolognese?« Ni mi dovolil, da bi vstopila v kuhinjo, niti skodelice nisem smela pospraviti. Star je bil komaj trinajst let in že je postajal mali apostol. Kar je slišal o sporočilih, je delil s svojimi najboljšimi prijatelji. Otroci so me spraševali različne stvari in vedno sem uživala, da sem jim lahko odgovarjala.

»Nikoli ne odnehajte«, sem spodbujala druge in sebe, »kajti na koncu predora je luč. Ohranite upanje, nikoli ne obupajte, ne izpuscite roke našega Odrešenika. Trdno se ga oklenite!«

Velikemu petku vedno sledi Velika noč. Vedno! To nam je obljubil Bog, ki vselej izpolni svoje obljube.

»Povabil sem te na svojo gostijo in po tebi še mnoge druge ... Steber moj, ki podpiraš moj križ edinosti, razširjaj luč nauka o moji slavi! Razširjaj v temi luč moje velikodušnosti in ne boj se! V usta sem ti vtil olje maziljenja, da bi govorila za mojo stvar. Bodi moja pevka, bodi vedno vesela! Prepevaj današnjemu rodu, potuj po vsem svetu in se zanašaj na mojo milost ... Kadar govoriš, ljubljena moja, se vedno drži bistva. Ponavljalj vse moje izreke, a

⁷ 28. april 2000

uporabi malo besed. Položi dragulje, ki sem ti jih dal, v vsako srce. Naj vsi spoznajo, da so moji pogovori sladkost. Jaz sem s teboj.»⁸

Le z Bogom lahko na zemlji ustvarimo mir. Jezus govori vsem nam:

»Svoje otroke bom spomnil, da uživajo moje usmiljenje, kajti njihov Oče sem. Storil bom, da mi bodo njihova srca prepevala. Spoznali bodo, da je njihova miza zunaj mojega Svetišča prazna. Spoznali bodo, da se zunaj mojega Svetišča dušijo v žalosti in pod težkimi bremenami. Brez mojega varstva se soočajo z razdejanjem in s smrtjo.»⁹

»Povej jim, da je Knez miru, Bog, ki ga obkrožajo kerubi, odložil svojo krono in svoja kraljevska oblačila zato, da bi prehodil zemljo bosonog in v raševini in vam tako pokazal svojo bolečino. Tako kot sem dobrohotno ravnal s teboj in ti dodelil mesto v svojem Presvetem Srcu, tako bom ravnal tudi z drugimi svojimi otroki ... In z njimi dokončal njihovo potovanje.»¹⁰

⁸ 29. avgust 1998

⁹ 6. oktober 1993

¹⁰ 11. oktober 1993

KONEC ČASOV

Glas iz najvišje Slave je zaklical, da so bili zakladi nebes shranjeni za ta konec časov. Glas mi je rekel naj zapišem:

»Jaz prihajam naglo kot oblaki nad vami, pa vendar mnogi govorijo, da me ne vidijo. Generacija, vi blodite brez cilja skozi bogastva tega sveta. Ko pa se srečate z duhovnimi zakladi, ki bi se lahko razlili na vas in vas odeli z mojim veličastvom, vam za to ni nič mar.«¹

Gospod je nadalje pojasnil, da je spoznanje Boga eno najplemenitejših in največjih zakladov, saj z njim človek doseže Božje prijateljstvo in Boga samega.

3. aprila 1996 nam isti Glas pove:

»Bilo je rečeno, da bosta ob koncu časov najini Srci² vzgojili apostole, ki se bodo imenovali apostoli konca časov. Poučevala jih bova Midva, Kraljica nebes in Jaz, da pojdejo k vsem narodom in neustrašno oznanjajo Božjo besedo. Četudi bodo zaradi sovražnikovih zlobnih napadov oblitni s krvjo, se ne bodo zlomili. Njihov jezik bo kot dvorezni meč prebadal sovražnike moje Cerkve in razkrival krivoverce. Nikoli ne bodo omahovali, niti se bali, ker jih bom napolnil z duhom hrabrosti. Zatiralčev bič jih ne bo dosegel. Noben kamen ne bo ostal na svojem mestu.

Preganjali bodo grešnike, napuhnjene govorce, mogočnike in domišljavce, hinavce in izdajalce moje Cerkve. Preganjali jih bodo z mojim Križem v eni in z rožnim vencem v drugi roki. In Midva bova z njimi! Uničevali bodo krivoverstva in utrjevali vernost in resnico. Oni bodo protistrup, ker bodo pognali kot brstike iz kraljevskega Marijinega Srca.«

Sporočilo o upanju je ustrezno in se popolnoma sklada s tem, kar se dogaja danes ob tem koncu časov. Bog v zadnjih letih na nenavaden način vzgaja in oblikuje apostole, ki jih imenuje »apostoli konca časov«. Oblikuje in navdihuje jih, da bi delovali skladno z njegovo voljo, da bi razvneli ves svet in ga privedli do skesanosti in obžalovanja grehov in v odpoved. Delovanje apostolov bo duhovno obnovilo svet, saj je Sveti Duh njihov vodja, tolažnik in sopotnik.

Izraz »konec časov« ne pomeni, da se bo svet ustavil ali da bo konec sveta. Izraz označuje določeno časovno obdobje v zgodovini. Danes živimo na koncu časov, kar pomeni, da smo sredi duhovnega boja, ki je očem neviden, a ga v duši močno občutimo. V bitki med dobrim in zlom se moramo opredeliti za eno ali drugo. Bitka je odvisna od nas. Mi sami se odločamo, si začrtamo pot, po kateri bomo hodili. Opredeliti se moramo za dobro ali za zlo. Naša odločitev pa bo na koncu vplivala na izid bitke.

Duhovni boj ob koncu časov je tako silen, da mora Bog posredovati na neopisljivo dokončen način po Svetem Duhu. To je čas, v katerem se Božja milost in usmiljenje izlivata v obilju, kot še nikoli poprej. Bog vsakega človeka poziva, naj se pokesa, preden bo prepozno. Sveti Duh deli darove vsemu človeštvu, brez izjeme. Pri tem ne gre zgolj za obnovo ampak, da bi поблиžje spoznali tudi Božjo voljo.

Prejeli smo mnogo znamenj, ki dokazujejo, da živimo v obdobju, ki ga navaja Sveto pismo, ko si Antikrist na vso moč prizadeva, da bi prevzel popolno oblast nad svetom.

Navajam besede, ki mi jih je 4. aprila 1992 posredoval Kristus:

¹ marec 2001

² Izraz »najini Srci« predstavlja Srci Jezusa in njegove Matere

»Svet je zamenjal mojo božanskost za ničvreden ponaredek, za umrljivega človeka. Mojo božansko Resnico je zamenjal za laž. Toda bilo je rečeno,³ da bo Satan ob koncu časov delal vse vrste čudežev, lažna znamenja in vsakršno zlo, ki bo prevaralo tiste, ki so na poti v pogubo, ker niso sprejeli ljubezni Resnice, ki bi jih lahko rešila ...

Moč upornika [Antikrista] je tolikšna, da se sedaj kaže odkrito in brez strahu vsakomur. On je tisti, o katerem je govoril prerok Ezekiel,⁴ da je napihnjen od ošabnosti, on je tisti, ki trdi, da je Bog, on je tisti, ki oponaša Resnico, on je tisti, ki se ima za meni enakega in govori, da sedi na mojem Prestolu. Upornik je resnični sovražnik moje Cerkve, je Antikrist in človek, ki zanika Sveto Trojico. Ali niste brali: Kdo je lažnivec, če ne tisti, ki zanika, da je Jezus Mesija? Antikrist je tisti, ki zanika Očeta in Sina.. Kdor zanika Sina, tudi Očeta nima. Kdor pa prizna Sina, ima tudi Očeta.«

S tem bi rada povedala, da Sveto pismo opisuje gibanje zla, katerega člani so pod vplivom Satana, ker ne upoštevajo nobene od Božjih zapovedi, netijo vojno zoper Božje ljudi ter spreminjajo svet v kaos. Vsak dan smo priča novemu sprevračanju človeških vrednot in prevlade zla.

Znanost in tehnologija nam nudita neizmerno materialno udobje. Pogosto pa materialne dobrine nadomestijo resnično potrebo po moralnem in duhovnem znanju. Vsi želimo živeti srečno, v miru in ljubezni, toda nekateri ljudje mislijo, da bodo srečni, če se bodo posluževali neetičnih metod, ki so lahko krute in v Božjih očeh nedopustne. Nekateri so za srečo pripravljeni narediti vse. Brez pomisleka drugim povzročajo trpljenje, samo da bi zadovoljili osebni sebični interes.

Včasih se zdi, da je na svetu vse narobe. Pogosto slišimo, da je na svetu »preveč krivice in žalosti ...« Da, na to mislim, ko pripovedujem o nevidnem, a vedno prisotnem duhovnem boju, v katerem živimo. Podrobneje je to opisala Devica Marija, ko mi je 15. maja 1990 dejala:

»Svet je postal hladan, ledeno hladan ... Svet je mrtev za ljubezen. Svet je potopljen v temo, ker na zemlji vladajo sovraštvo, pohlep in sebičnost. Pretresena sem zaradi strašnih prizorov, zaradi krivičnosti mračnega sveta in zaradi odpada, ki je prodril v samo Svetišče. Nase ste pritegnili nesreče, lakoto, trpljenje, vojne in bolezni. Zemlja se sama uničuje, nesreče ne prihajajo od Boga, kot bi mnogi želeli verjeti. Bog je pravičen in nadvse usmiljen, toda zlo privablja zlo.«

Hudič bi rad ponovno preslepil svet z lažjo, s katero je zapeljal Evo: da Boga ne potrebujemo, da lahko sami zasedemo njegovo mesto.

Za trenutek si predstavljajte, da bi namesto zlih delali dobra dejanja, da bi sebičnež postal nesebičen, da bi se pohlep spremenil v usmiljenje in bi vsako krivično dejanje postalo pravično. Se strinjate, da v kolikor bi se to uresničilo, na svetu ne bi bilo niti lačnih niti brezdomcev? Si lahko predstavljate, kako bi bilo, če bi se znanost, namesto da se ukvarja z orožjem in vojnami, raje posvetila pravočasnemu opozarjanju na naravne nesreče?

Če bi se ljudje soočili z resnično Božjo in človeško ljubeznijo, bi ljubili Boga in drug drugega. Če bi se odzvali na Božjo prošnjo po molitvi in molili, bi naš svet postal »raj« in hvalospev Bogu. Če bi sprejeli edinost krščanskih Cerkva, bi se uresničila Jezusova obljuba: »ena čreda in en pastir«⁵. Če bi sprejeli Boga, kot nam priporočajo apostoli konca časov, bi bil

³ 2 Tes 9,12

⁴ Ez 28

⁵ Jn 10,16

Bog »vse v vsakem«⁶. Če bi Božje opozorilo glede Satana vzeli resno, bi bil že izgnan iz naših src in s sveta. Če bi ljudje upoštevali Božji klic k spreobrnjenju, bi bili vsi moški svetniki in ženske svetnice. Če bi vsi upoštevali današnja Božja sporočila, bi bila zgodovina vsakega izmed nas, kakor tudi zgodovina človeštva, ena sama ljubezenska pesem.

21. julija 1990 sem od Gospoda prejela strah vzbujajoče videnje: Bil je dan, gledala sem skozi okno, ko so se tla pod mojimi nogami nenadoma začela silovito tresti. Zaslišala sem Glas, ki je rekel, da je potres dosegel magnitudo osem po Richterjevi lestvici. *Tresenje ni in ni prenehalo*. Ponovno sem pogledala skozi okno in videla, da postaja nebo vse temnejše, dokler ga ni zajela popolna tema. Nato so z neba začele padati zvezde. Drvele so od vzhodnega proti zahodnemu obzorju, kot bi zapuščale nebesa. Nato je potres prenehal in temi je sledila srhljiva tišina. V svoji sobi sem opazila blago svetlobo. Pogledala sem skozi okno in videla, da je bilo v vsem mestu le nekaj prižganih luči.

4. avgusta 1990 sem prejela naslednje besede:

»Pravičnost bo kmalu padla na vas. Cerkev bo oživila. Zemljo bodo zajeli plameni.«

13. decembra 1992 nas Gospod roti:

»Generacija, vaše misli še vedno niso usmerjene k meni. Kdaj se boste odločili, da bi se vrnili k meni? Ali bi radi prestopili prag te dobe v gorečem plamenu, v žveplu in uničujočem ognju?«

3. junija 1993 sem slišala Glas Gospodov:

»Gorje neskesanim! Njihova telesa bodo razmetana po puščavi, ki so si jo sami ustvarili. Moj angel bo kadilnico, ki jo drži pred mojim prestolom, napolnil z ognjem in jo vrgel na zemljo. Ko bodo ljudje to gledali, bo nastal silen potres in vsi elementi zemlje bodo zagoreli in razpadli. Mnogi bodo bežali v gore, da bi se skrili v votline. Med skalovjem me bodo klicali, a jih ne bom poslušal.«

Bilo je mnogo podobnih opozoril, ki nas svarijo pred samouničenjem. 3. junija 1994 sem ponovno slišala Glas, ki mi je dejal:

»Ne prihajam, da bi svet obsodil. Prihajam, da bi svet rešil. Tu sem, da bi svet posvaril ... Ostanite budni in neprestano molite za moč, da bi preživel vse, kar se bo zgodilo.«

In spet sem slišala nebeškega Očeta, ki je žalostno rekel:

»Danes gledam na zemljo in želim si, da ne bi nikoli ... Moje oči gledajo, kar ne bi hotel nikoli videti in moja ušesa slišijo, kar ne bi hotel nikoli slišati! Moje Srce, Srce Očeta, tone v žalosti. Človeka sem oblikoval po svoji podobi, toda ljudje so se izpridili in danes so mnogi privzeli podobo Zveri.«⁷

V sporočilih Bog govori o treh različnih oblikah zla: o Antikristu, o Zveri in o Zmaju. Vsak od njih ima ob koncu časov svojo vlogo in vsi trije tvorijo trikotnik.

Pater José Antonio Fortea, priznani eksorcist, je v svoji knjigi z naslovom *Interview with an Exorcist* napisal:

⁶ 1 Kor 15,28

⁷ 17. april 1996

»Knjiga Razodetja jasno razlikuje med tremi ključnimi liki, ki se bodo ob koncu časov dvignili proti Kristusu in proti Cerkvi: Antikrist, Zver in Zmaj (ali Kača). Antikrist je človek, Zver je politična moč, ki na zemlji povzroča vojne, Zmaj pa predstavlja hudiča. V Razodetju so vse tri realnosti jasno opredeljene.«

Težko je pojasniti te izraze. V Svetem pismu so navedena različna pojmovanja, zlasti v povezavi s hudičem. Filmi pogosto prikazujejo hudiča, ki zaplodi sina, kar pa je nemogoče. Ne smemo pozabiti, da je hudič duh in bo to tudi ostal. Lahko vstopi v človeka in ga poseduje, lahko ga obsede, napada in zavaja v skušnjave. Če nekoga poseduje pomeni, da ima hudič vajeti v svojih rokah in da lahko z njimi človeka vodi.

Sveti Pavel v drugem pismu Tesaloničanom piše, kako lahko določimo, ali se je nad nas zgrnil konec časov. Osredotočil se je predvsem na dve znamenji.

Prvo znamenje je velik odpad (ko ljudje zavrnejo božansko Resnico), kateremu smo danes priče, drugo znamenje pa je duh upora, ko Satan imitira in igra Boga, ko se povzpne celo na njegov Prestol in ga posnema. Gospod me je poučil, da naj nikoli ne poskušam razumeti ali razlagati besed Svetega pisma, ki bi bile izvzete iz konteksta, pač pa naj jih združim z drugimi odlomki. Le tako bom prišla do pravega razumevanja.

V današnjem svetovnem odpadništvu in vsesplošni moralni krizi je poziv k miru in vrnitvi k človeškim vrednotam nujno potreben, zlasti v gospodarsko najrazvitejših državah. Ker neprestano grešimo, izzivamo sveto pravičnost. Včasih se čudim Božji potrpežljivosti in strpnosti. Osupla sem, da nas Bog še vedno prenaša in da nas še ni zbrisal s sveta.

V Danijelovi knjigi sta kot najpomembnejši znamenji konca časov omenjena odpad in duh upora. Katedrale so naprodaj, terorizem je v porastu, naravne nesreče so vse pogostejše in čedalje bolj silovite. Mnogi med nami se obračajo k neobstoječim bogovom filozofov.

1. junija 2002 mi je Gospod rekel:

»Ljudje danes iščejo lažne bogove. Da bi prišli do znanja in moči po svojih zamislih, sledijo raznovrstnim poganskim metodam. Svet jih privlači po lepoti kristalov, biserov in mnogoterih prvin, ki jih postavljajo nad mojo vsemogočnost. Njih prosijo za zdravilne moči, namesto da bi iskali milostne in ozdravljajoče moči mojega Svetega Duha. Če se že čudijo njihovim oblikam, naj bi vsaj iz tega sklepali, koliko mogočnejši mora biti On, ki je oblikoval kristale, bisere in vse ostalo. On, ki je Avtor vsega! ...«

Človek stremlji h kopičenju, posedovanju zakladov tega sveta, ki se obrabijo in so minljivi, namesto da bi si prizadeval za prave nebeške zaklade.

Tudi gospodarska kriza je veliko znamenje za človeštvo. Vsemogočni Bog se danes spopada z Mamonom, bogom denarja, ki ga časti in se mu klanja ves svet. Namesto Božje ljubezni vnaša v srca zgolj sebičnost, vojne in brezbožnost.

Kljub grešnosti in brezboštvu nas Bog še vedno ljubi in nam zagotavlja, da bo obnovil, kar je Satan porušil.

6. maja 1992 je dejal:

»Danes Satan bruha na zemljo vse svoje sovraštvo. V svojem besu ruši in uničuje države. Pokončuje in povzroča nesrečo za nesrečo. Toda moja Roka bo z veliko močjo obnovila vse, kar je uničil.«

Sredi odpadništva ob koncu časov nam je Gospod dal znamenje upanja. To znamenje upanja je prenova, ki jo Gospod imenuje »druge binkošti«. Podeljeni so nam bili nezasluženi darovi, kot je dar jezikov, dar preroštva, dar zdravljenja, dar vedenja itd. Vse, kar nam je dano, nam je dano od Boga.

Celo takrat, ko je duša duhovno mrtva in njen »zadah po smrti« doseže nebesa, se v tem času milosti in usmiljenja Sveti Duh nenadoma in nepričakovano spusti nadnjo, jo napolni z dihom vstajenja, da oživi. Nato jo vžge tako, da zlo in vse, kar ni sveto, zgori do korenin, potem pa jo v svoji ljubezni dvigne, da okusi Božjo sladkost. Spremenjena in napolnjena z Božjo sladkostjo, postane duša srečna in mogočna priča Boga. Iz grobnice je preoblikovana v katedralo.

V knjigi *Razodetje* 21,1-2 je v prispodobi zapisano:

»Nato sem videl novo nebo in novo zemljo. Zakaj prvo nebo in prva zemlja sta bila izginila in morja ni bilo več. Videl sem sveto mesto, novi Jeruzalem, ko je prihajal z neba od Boga, pripravljen kakor nevesta, ki se je ozaljšala za svojega ženina.«

3. aprila 1995 je Gospod v enem od sporočil dejal:

»Novo nebo ... bo prišlo, ko se bo od zgoraj, iz najvišjih nebes, na vas vse izlil moj Sveti Duh ... in bo iz vaših duš naredil nebesa. V teh novih nebesih bom povelečan ...

Naj moj Sveti Duh naredi novo zemljo, naj se ukorenini v vas. In prva zemlja, ki je bila hudičeva last, bo razpadla. Moja slava bo ponovno zasijala v vas in vsa božanska semena, ki jih je v vas zasejal moj Sveti Duh, bodo vzknila in rasla v moji božanski Luči.«

V tem Gospodovem sporočilu metaforična izraza »novo nebo in nova zemlja« označujeta stanje naše duše. Pred prenovo je grešna duša kot nebo ponoči. Duša, prežeta s Svetim Duhom, pa sije kot tisoče zvezd, kajti od Boga je prejela žar Božjega sijaja.

Kar zadeva »novo zemljo« pred njeno obnovo, pomeni, da je bila duša kot puščava, pusta in suha. Z obiskanjem Svetega Duha pa je postala »nova zemlja«, nebesa, raj za Boga, kajti semena posejana v zemljo so božanska, nebeška semena.

Mesto Jeruzalem prav tako predstavlja našo dušo. Mi smo prebivališče Svetega Duha, zato se smemo imenovati svetišče, sveto bivališče, šotor, Božje mesto, Jeruzalem ... Po obnovi starega Jeruzalema ni več, nastal je novi Jeruzalem. Z drugimi besedami »starega jaza« ni več, novi jaz, spremenjen z lučjo Svetega Duha, je postal novi Jeruzalem, ki prihaja iz nebes od Boga. Mesto je postalo Božje in ne potrebuje več svetlobe sonca ali lune, kajti obsijano je z Božjo slavo.

Zaradi spremembe postane duša podobna prelepi nevesti, ki čaka na ženina, kajti oblečena je v Kristusa. Ženin, ki ni nihče drug kot naš Stvarnik,⁸ nevesto odvede v poročno sobano – v svoje Srce.

Jezus nam pravi:

»Moji ljubljeni, recite svoji duši: »Le v Bogu je počitek, zakaj edino On je vir našega upanja.« Naj od veselja vriska vaše srce, naj se obnovi vaša duša, zakaj v teh časih izlivam na človeštvo svoje milosti, kot jih nisem še nikoli v zgodovini.«⁹

Jezus Kristus se čudi, zakaj s takšno težavo prepoznavamo znamenja časov in modrosti Svetega pisma. 6. oktobra 1993 nas sprašuje:

»Danes so veje smokvinega drevesa polne soka in njegovo listje poganja. Ali še vedno ne prepoznate časa? Kako to, da toliki med vami ne znajo brati in ne razumejo Svetega pisma? Kako to, da večina med vami ne doume? Ali nisem rekel: »Bodite čuječi!« Otroci

⁸ Iz 54,5

⁹ 3. avgust 2001

moji, danes vam ponujam svoje kraljestvo. Ne pojdite mimo, ne da bi ga opazili! Naj vas moje kraljestvo ne prehiti, ne spreglejte moje ljubezni! Pridite, Jaz sem vedno z vami.»

Številne definicije zamaknjenost¹⁰ opredeljujejo kot stanje fizične narave. Pri tem pozabljamo, da Jezus večinoma govori simbolično ali v obliki prilik. V zvezi s tem sem 20. julija 1992 prejela od Jezusa naslednjo razlago:

»Dovolite mi, da zaznamujem vaša čela s pečatom mojega Svetega Duha: prišel je čas ločevanja, prišel je čas obračuna. Vsem sem povedal, da bom prišel k vam kakor tat. Ko bom prišel, tega nihče ne bo slutil. Takrat bo od dveh mož eden sprejet, drugi pa ne. Od dveh žena bo ena sprejeta, druga puščena.

Žetev se je skoraj začela in nešteta trupla bodo obležala, ko bom rekel: JAZ SEM TU! Takrat porečem svojemu angelu: Prišla je ura ločevanja vseh tistih, ki niso moji. Loči od tistih, ki so me priznali, vse tiste, ki se niso hoteli podrediti mojemu Zakonu! Loči od tistih, ki so sprejeli mojega Svetega Duha za svojega vodnika in za svojo plamenico, vse tiste, ki so se mi uprli s svojim odpadništvom! Loči od tistih, katerih čela so zaznamovana z Jagnjetovim pečatom, vse tiste, ki nosijo ime Zveri ali število 666! Prišel je čas, ko jaz sam zaznamujem svoje ljudstvo s svojim Imenom in z imenom mojega Očeta.»

Božje vzgajanje in poučevanje se na različne načine ponavlja zato, da bi vsak človek razumel njegove besede. 23. decembra 1993 Gospod ponovno pojasnjuje zgornji odlomek. Takole pravi:

»Smokvino drevo je pognalo sad in trta že cveti. Hči, ali ne vidiš? Ali nisi opazila mojega znamenja v nebesih?»¹¹ Poslušaj in piši: Generacija, pošiljal sem vam in vam še pošiljam svoje angele [poslance], da bi zbrali moje izvoljene od štirih vetrov, od enega konca neba do drugega ... Vaš današnji svet bo hitro minil. Pošiljam vam svoje angele, da bi zbrali moje izvoljene, moje ljudstvo, da bi obnovil svojo Cerkev. Ali ne opazite? Ali ne razumete? Ali še vedno ne prepoznate mojega znamenja?

Danes enega izmed dveh zajame plameneči ogenj mojega Svetega Duha in ga pošlje v svet, da bi postal priča Najvišjega. Moj Sveti Duh enega dvigne, drugega pa pusti v prahu. Eden je sprejet, drugi puščen. Moj Sveti Duh je kot veter, ki veje, kjer hoče. Njegov glas slišite, a ne veste od kod prihaja in kam gre ... V vaših dneh moj Sveti Duh veje zdaj tu, zdaj tam. Njegov Dih je kakor vodni tok, ki teče v vse smeri. Kamorkoli priteče, poženejo rodovitna drevesa z listjem, ki nikoli ne ovne. Listje je zdravilno in vsakdo, ki ga uživa, je ozdravljen ...

Kako, da ne opazite sijoče luči mojega Svetega Duha? Kot svetloba sedmih dni, zbrana v enem samem, tako danes sije moj Sveti Duh v nebesih. Ali vam znamenje Sina človekovega v nebesih ne zadošča? Kakor pastir, ki zbira svojo čredo, tako moj Sveti Duh zbira in rešuje svojo razpuščeno čredo. Generacija, ob pravem času vam razodevam skrite in neznane reči. Kamorkoli se ozrete, boste videli sijoče znamenje mojega Svetega Duha in vaša ušesa bodo slišala: JAZ SEM ON! JAZ SEM z vami v vaših srcih! JAZ SEM je tu, da vam podarim upanje, moč, vero in ljubezen.»

Te besede govori Duh. Opazimo lahko, da je Duh resnično dejaven pri obnovi Božjega stvarstva. Sveti Duh našega duha osvobodi greha. Meso je meso, zamaknjenost ni v mesu, ampak v duhu. Ko Jezus govori o truplih in smrti, gre pri tem tudi za duha, ker nas greh duhovno ubije.

¹⁰ Mt 24,41

¹¹ Mt 24,30

V naslednjem sporočilu, ki sem ga prejela 12. aprila 1997, skuša Bog predramiti našega lenega duha, da bi vendarle prepoznal znamenja časov.

»Zemlja je razburkana in preлива se toliko nedolžne krvi. Tudi to sta znamenji časov. Satan in njegovo mračno gospostvo bruhata na zemljo in vnašata v družine trpljenje in ločitve. Po svetu obujata lažne preroke, ki delajo znamenja in čudeže zato, da bi tudi izbrani podlegli njunim zvijačam.«

Na žalost svet napačno ocenjuje čase in jih ne prepozna. Kljub temu, da Božja milost veje nad nami, je v svoji temi ne opazimo. Bog pravi, da imajo mnogi v svojem srcu vojno namesto miru, ki se širi navzven. Naslednje Jezusove besede še bolj nazorno pojasnjujejo, kako je svet zajela tema in kako Bog ponuja roko, da bi nam pomagal.

10. junija 1992 je Kristus rekel:

»V teh časih, kot še nikoli poprej, stegujem k vam svoje roke, da bi vas rešil zla, ki hoče zadušiti ta mali plamenček, ki je še ostal v vas, in vas prisiliti, da bi živeli v temi. Zato ne govorite: Nikogar ni, ki bi me rešil, nikogar, ki bi mi pomagal. Pokličite me s srcem in poletel bom k vam.«

17. septembra 1992 je dejal:

»Jaz sem krotkega in ponižnega srca in poznam vaša srca. Prosite mojega Duha in moj Duh vam bo pomagal. Duh vas prosi, da bi pogosto izrekli naslednjo molitev: Jezus ne smrt, ne življenje, ne angeli, ne poveljarstva, ne sedanost, ne prihodnost, ne oblasti, ne visokost, ne globočina, ne katerakoli druga stvar me ne bo nikoli ločila od tebe. Obljubim, da ti bom ostal zvest. To je moja svečana obljuba. Pomagaj mi, da se bom te obljube držal sedaj in vekomaj, Amen.«

Brez Boga v življenju ne bomo našli miru. Če se v srcu ne bomo spremenili in če ne bomo ljubili svojega bližnjega, bo na svetu še naprej nered. Tako preprosto je to. Brez vrednot se bližamo vse večjemu opustošenju, ki smo ga povzročili mi sami in nihče drug.

Gre za odločitev vsakega izmed nas. Izbira je naša.

VASSULINO POSLANSTVO

Vassulo so некоč vprašali, kakšen je ključ za boljši svet. Odgovorila je: »Pokesajte se, umrite sebi, vrnite se k Bogu in molite. To je moj recept za bolj zdrav in pravičnejši svet«.

Zaradi Vassulinih izkušenj si verniki različnih krščanskih skupnosti zastavljajo vprašanje, s katerim so se nekdanj ukvarjali že preroki. Ali vsemogočni Bog doseže zemljo in ali govori s človekom?

Zanimanje, ki ga je v svetu v zadnjih dvajsetih letih vzbudilo Vassulino poslanstvo, je jasen pokazatelj, da mnogi kristjani verjamejo, da se Bog razodeva od samega začetka krščanskega obdobja pa vse do danes.

Glavna tema sporočil, ki jih je prejela Vassula, je edinost Kristusovega Telesa. Njeno poslanstvo so sprejeli ljudje različnih ver, vključno s hindujci, muslimani, budisti, itd. Njenih srečanj se udeleži po več tisoč ljudi. Nekateri se ji pridružijo na rednih romanjih. Vassula je redna pričevalka na ekumenskih in drugih srečanjih po vsem svetu. Na temo *Kako v Sveti deželi vzpostaviti mir* je govorila tudi na sedežu Združenih narodov v New Yorku.

MOLITVENE SKUPINE

Bog je prosil Vassulo, naj organizira molitvene skupine. Gre za ekumenska srečanja, ki se imenujejo *Molitvene skupine »Resnično življenje v Bogu«*. Danes so razširjene v 77. državah po vsem svetu, samo v Združenih državah potekajo srečanja v 30. državah.

Podrobnejše informacije v zvezi z molitvenimi skupinami v ostalih državah in o tem, kako ustanoviti molitveno skupino, si lahko preberete na www.tlig.org

ROMANJA IN DUHOVNE VAJE

Potem ko je oblikovala molitvene skupine, je bila Vassula poklicana, da povabi različne Cerkve, da bi skupaj molile in častile Boga in se zedinile. Vassula skupaj s sodelavci organizira romanja, ki potekajo vsako drugo leto. Versko oskrbo na romanjih vsak dan vodi duhovnik druge krščanske skupnosti. Po Vassulinih besedah so obredi in srečanja izjemno veličastna, ker združujejo pripadnike različnih Cerkva. Na ta način so Cerkve neformalno že občutile, kaj pomeni edinost. Več informacij v zvezi z duhovnimi vajami si lahko preberete na www.tlig.org

DOBRODELNOST

Sporočila, ki jih je Bog posredoval Vassuli, se ne nanašajo samo na kristjane, ampak so namenjena vsem ljudem. Naša vera in ljubezen se morata udejanjiti v služenju bližnjim.

Leta 1997 je Vassula pred Betlehemom, Kristusovim rojstnim krajem, prejela videnje Device Marije, ki ji je rekla, da mora ljudem poleg duhovne hrane ponuditi tudi materialno hrano. V drugem sporočilu je Jezus opomnil Vassulo: *»Kar boš storila najmanjšemu, boš storila meni.«* S pomočjo številnih prostovoljcev je Vassula v šestnajstih državah po svetu ustanovila hiše, Beth Myriams, kar pomeni Marijina Hiša. Namenjene so lačnim in pomoči potrebnim ljudem, ne glede na vero. V nekaterih nudijo tudi zdravniško pomoč in izobraževanje. Več informacij v zvezi Beth Myriams lahko preberete na www.tlig.org

KNJIGA *TRUE LIFE IN GOD MESSAGES*

Vsa sporočila *Resnično življenje v Bogu* so sedaj zbrana v eni knjigi, ki obsega 1150 strani, ter v obliki E-knjige. Lahko jo naročite pri vseh pooblaščenih prodajalcih ali neposredno pri založbi:

National Book Network Inc
15200 NBN Way
Blue Ridge Summit
PA 17214
USA

tel: (717) 794-3800
ali 1-800-462-6420

ISBN:

Knjige *Resnično življenje v Bogu* v slovenskem jeziku so na voljo:

V knjigi *Nebesa so resnična in pekel prav tako* je iz prve roke opisan nadnaravni svet Boga in njegovih angelov ter Satana in njegovih demonov. Gre za aktualno in kritično sporočilo našemu svetu in za eno najbolj provokativnih knjig, ki ste jo kdajkoli brali.

Vassulina duhovna potovanja razkrivajo globoka, do sedaj skrita sporočila za človeštvo. Knjiga ponuja odgovore na mnoga vprašanja, ki si jih ljudje zastavljamo že tisočletja.

- Ali obstajajo nebesa ... in pekel? Je morda še kaj vmes?
- Če je Bog dober, zakaj dopušča trpljenje?
- Ali bo na koncu vendarle prišlo do Božje pravičnosti?

Vassula je videla nadnaravni svet in izkusila skrite moči, ki vplivajo na vsak trenutek našega življenja. V knjigi so opisana njena edinstvena in osupljiva srečanja, s pojasnili, kaj leta pomenijo za nas. Včasih na nekoliko srhljiv način, a vedno polna upanja, nam razkriva Božjo ljubezen, pravičnost in kar nas še čaka.

Vassula Rydén izhaja iz grške družine, ki je živela v Egiptu in v Švici. Poročila se je s Švedom in kot žena diplomata več kot dvajset let živela v Afriki in Aziji. Večino časa je posvetila zabavam, slikanju, igranju tenisa in uživala življenje brez stresa.

Novembra leta 1985 se je njeno življenje nenadoma dramatično spremenilo – prikazal se ji je angel varuh Danijel, ki ji je predal klic, naj življenje posveti služenju Bogu, kar je tudi storila.

V knjigi je opisana njena življenjska zgodba.

Smo mar izgubili moralno integriteto?

Ali lahko obnovimo naš odnos z Bogom?

Ali je svet ogrožen?

Ali se bliža konec časov?

Ta vprašanja si zastavlja veliko ljudi, medtem ko se svet spopada s krizami in je priča razpadu dolgo obstoječih gospodarskih in verskih institucij.

Zakaj prestajamo vse to? Še pomembnejše vprašanje je, ali za nastalo situacijo obstaja kakšna rešitev? Vassula Rydén je prepričana, da je odgovor pritrdilen. Preveč ljudi je namreč skrenilo z duhovne poti, pri tem pa izgubilo sposobnost razločevanja med dobrim in zlim.

Nebesa so resnična in pekel prav tako je zgodba o Vassulinem neverjetnem potovanju, ki se je pričelo novembra 1985. Vodilo jo je po poti Božjega poslanstva, na kateri je svetu razkrila resnico. Njen pogovor z Bogom je jasno sporočilo človeštvu, naj se vrne na pot kreposti, brez katere bomo sicer izzvali konec sveta, sveta, kakršnega poznamo.

Knjiga vsebuje pomembno sporočilo o upanju za tiste, ki so zašli in za vse, ki še vedno iščejo pravo pot.

Kazalo

1	Slutnje	1
2	Stik	9
3	Temna noč	15
4	Angeli in demoni	19
5	Duhovni svet	25
6	Soočenje	30
7	Poslanstvo	36
8	Golobica	42
9	Nadnaravno	50
10	Odstranjevanje tančice	59
11	Videnja in znamenja	65
12	Dan Gospodov	74
13	Duhovni boj	78
14	Prerokbe	85
15	Čudeži	94
16	Ozka pot	96
17	Konec časov	105
	Vassulino poslanstvo	112
	Molitvene skupine	113
	Romanja in duhovne vaje	114
	Dobrodelnost	115